

Nguyễn Lấy Chàng Bánh Bao

Contents

Nguyễn Lấy Chàng Bánh Bao	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7: Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	42
22. Chương 22	43
23. Chương 23	45
24. Chương 24	48
25. Chương 25	50
26. Chương 26	52
27. Chương 27	53
28. Chương 28: Chương 28	56
29. Chương 29	58
30. Chương 30	59
31. Chương 31	61
32. Chương 32	63
33. Chương 33	65
34. Chương 34	66
35. Chương 35	68
36. Chương 36	70
37. Chương 37	72
38. Chương 38	74
39. Chương 39	75
40. Chương 40	77
41. Chương 41	79

42. Chương 42	81
43. Chương 43	83
44. Chương 44	85
45. Chương 45	88
46. Chương 46	90
47. Chương 47	91
48. Chương 48	93
49. Chương 49	95
50. Chương 50	98
51. Chương 51	99
52. Chương 52	101
53. Chương 53	103
54. Chương 54	105
55. Chương 55	106
56. Chương 56	108
57. Chương 57	110
58. Chương 58	111
59. Chương 59	113
60. Chương 60	115
61. Chương 61	117
62. Chương 62	118
63. Chương 63	120
64. Chương 64	121
65. Chương 65	123
66. Chương 66: Hết	124

Nguyễn Lầy Chàng Bánh Bao

Giới thiệu

Bị mẫu vương sắp đặt, nàng liền suốt đêm trốn đi, nhưng vì “đi” quá vội nên nàng phát hiện bên ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-lay-chang-banh-bao>

1. Chương 1

Tỉnh giấc, Mị Ngạn Nhi liền cảm thấy chính mình toàn thân đau nhức, đầu óc cứng ngắc.

Lúc mở mắt ra nàng liền không khỏi hoảng hốt, cũng không biết nơi đây là đâu.

Giật giật tay, đụng vào chỗ cứng rần lạnh như băng mới phát giác mình đang nằm chỗ mặt đất lạnh băng, nhú nhú mảy, trí nhớ chậm rãi trở lại...

Chết tiệt, không nghĩ đã đề phòng đến thế vậy mà còn bị mẫu vương nắm được, bất quá cũng không tệ, nàng cuối cùng cũng trốn thoát được, chỉ là... nơi này là chỗ nào?

Cũng phải nói, cả đêm qua nàng ngật ngóc sầu não, nghĩ nàng đường đường mang thân phận là tiểu vương gia, tướng mạo xuất chúng, anh tuấn tiêu sái, tự nhiên lại vì những tiểu quan mà nàng yêu nhất mang đến một trận oanh động rất không nhỏ, nàng vừa bước vào tiểu quan quán thì tú bà cũng nịnh nọt tiểu dung mang theo tiểu quan tốt nhất lâu đến... Lại không nghĩ đến đó lại là âm mưu của mẫu vương, cái kia tiểu quan tươi cười trẻ trung lại là nhị công tử của hộ bộ thị lang!

Tiếc rằng khi nàng biết rõ chân tướng thì cũng không còn kịp nữa rồi, bởi vì lúc nàng đã uống cạn hơn nửa bình rượu có chứa xuân dược thì cũng chính nam nhân kia đã tự nói với nàng nguyên nhân chân tướng...

Hừ, nhân sĩ có thể chết nhưng không thể chịu nhục, nàng nói không cần là không cần, người khác muốn kín đáo dần thân cho nàng cũng tuyệt đối không có khả năng!

Nàng dùng tia lí trí còn sót lại phản kháng hấn, rồi theo lối cửa sổ từ lầu hai mà nhảy ra ngoài, mặc cho người nam nhân kia ở phía sau hô to gọi nhỏ, cũng chỉ làm nàng khinh thường hừ lạnh một tiếng, không có bất người nào có thể miễn cưỡng nàng làm chuyện gì, cho dù là mẫu thân nàng cũng quyết không được.

Chỉ là lí trí bị chôn vùi quá nhanh, thời điểm nàng ngay cả mình là ai cũng không biết, được tính cũng bởi vì nàng dùng nội lực mà khuếch tán ra, không thể văn hồi hơn nữa...

Trí nhớ đến đây cũng kết thúc, sau đó chỉ là một đoạn ngắn mơ hồ, chính mình hình như nhìn thấy một nam nhân rồi ôm lấy nam nhân kia hôn sâu một điểm...

Trong quá trình hình như cảm thấy đối phương giãy dụa, muốn nói gì đó, nàng tuy phong lưu nhưng tuyệt đối không hạ lưu, loại chuyện miễn cưỡng người khác kiểu này thì nàng tuyệt đối không bao giờ làm, chẳng qua chính nàng bị được tính không chế, nàng cũng là bất đắc dĩ a...

Chỉ là... nam nhân kia đâu?

Suy nghĩ cũng trở về hiện thực, Mị Ngạn Nhi phát hiện trừ mình ra thì ở đây cũng tuyệt đối không còn người nào khác, nơi này là một ngõ hẻm thấp phần vắng vẻ, đại khái nơi đây hẳn là chỗ ở của người nghèo, ngôi tường vỡ nát, phòng ốc chiều cao không đồng nhất, hương vị hôi thối thoang thoảng bên mũi, nàng thật sự rất hoài nghi mình thế nào mà lại có thể ngủ ở chỗ này một đêm, nhưng sự thật nàng đã làm nên loại chuyện này.

Làm hấn a... kỳ thật Mị Ngạn Nhi cũng có chút không xác định, dù sao cái trí nhớ cuối cùng lúc mình hôn nam nhân kia tựa cũng không nhớ rõ...

Không tìm được bóng dáng nam nhân kia, Mị Ngạn Nhi bắt đầu kiểm tra lại đồ đạc của mình, nàng nghĩ có lẽ nam nhân kia đã mang đồ đạc của mình mà tháo chạy, như vậy cũng tốt, coi như là đối với hấn đền bù tổn thất đi, tuy nhiên nàng cũng không xác định có hay không đã làm chuyện gì, bất quá làm chuyện đó với hấn cũng là cái giải được với nàng, không có nam nhân là giải không được, hiện tại thân thể của nàng ngoại trừ ngủ trên đất là không thích hợp thì được tính trong cơ thể cũng không còn tồn tại, hơn nữa trên người còn phát ra nhàn nhạt... mùi vị giao hoan, cũng làm cho nàng có thể xác định thật sự đã xảy ra chuyện gì.

Di ? Mị Ngạn Nhi trong lòng kinh ngạc, cho dù trong ngực bạc vẫn còn nguyên, bất quá quần áo dây lưng lại đối hôm qua bất đồng... hẳn là nam nhân kia đã vì mình mà sửa sang lại, sau đó cũng thừa dịp nàng chưa tỉnh lại tựa biến mất, hơn nữa lại là không mang cái gì cả mà biến mất !

Phát hiện như vậy, Mị Ngạn Nhi trong lòng có chút không vui, người nam nhân này làm gì mà phải vội vàng như vậy, nếu như cầm tiền hay cầm cái gì khác thì còn dễ nói, nhưng mà hấn lại thật sự không cầm thậm chí còn giúp nàng sửa sang lại quần áo, đây quả thật gây sốc nàng mà, lòng nàng hiện cũng rất không thoải mái, tính nàng không thích người khác thiếu nợ mình nhưng nàng càng chán ghét mình nợ người khác !

Lắc lắc đầu, phát hiện đầu óc như trước còn đôi chút mê muội, tựa hồ bị cảm lạnh một chút.

Lần cuối cẩn thận quan sát xung quanh một chút, phát hiện không có địa phương gì khả nghi, Mị Ngạn Nhi mới quyết định trước là rời khỏi nơi này trước tiên, dựa vào tính cách của mẫu vương thì nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, xem ra nàng phải cẩn thận suy nghĩ.

Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ...

...

Li Nhan Quốc chỉ có một vương gia duy nhất, cũng chính là mẫu vương của nàng, đương kim hoàng đế - Thân muội muội Mộ Ly Thương, là một người có vẻ ngoài xem ra rất khí phách tôn quý, mà cái này nữ nhân này sự thật lại là người háo sắc thành tánh, tàn nhẫn vô tình.

Kỳ thật, nói vô tình cũng không đúng, nữ nhân này đối xử với mấy vị phi tử của mình thật ra cũng không tệ, nhưng còn đối với các nam nhân khác thì lại hết mực vô tình, kể cả đối với huynh đệ tỷ muội của mình cũng đã bị nàng đi cho bị thảm kể từ khi còn thuở nhỏ.

Mẫu vương cũng không cho phép phu phi chiếu cố con của họ mà luôn đem những tiểu hài tử này ném cho hạ nhân, còn bản thân thì đem các phu phi cùng đi du sơn ngoạn thủy, làm cho những hài tử này chỉ có thể ở thời điểm năm mới mới có thể may ra gặp được phụ mẫu của mình, thật đáng thương a...

Bất quá, cách nuôi dạy như vậy cũng có chỗ tốt, mặc dù cuộc sống của các hài tử này không khác gì cô nhi không cha không mẹ nhưng lại có được sự phát triển tốt nhất, cũng không cần dưới sự ước thúc của người khác, mỗi người đều theo cá tính của mình mà khôn lớn, bọn họ hoàn toàn là những nữ tử hoàng gia sống tự do, cũng không khỏi cảm kích những phụ mẫu không chút trách nhiệm của mình.

(mm: @,@ :v)

Nhưng cũng vì như vậy mà mẫu vương cũng bắt đầu bị kích thích bởi những nguy cơ cực kỳ nghiêm trọng, đương kim nữ hoàng đã ẵm cháu gái của bà đi !

Cái này cũng không khỏi thật to kích thích ! Sau đó nàng cùng tỷ muội của mình đã gặp phải thảm trạng hôn nhân kinh khủng, nhất là nàng, trưởng nữ của vương phủ, nữ nhân quyền lực chỉ xếp sau mẫu thân Mộ Ly Thương !

Đại ca của nàng là một nam nhân ôn nhu, sau cũng đã an bài gả ột nữ nhân, mà cũng trong hai tháng này cũng là khoảng thời gian mà nàng hồi hộp gần chết, bởi vì mẫu vương sau khi gả xong đại ca thì mục tiêu tiếp theo không sai chính là nàng, chắc chắn bà sẽ dùng mọi thủ đoạn tồi tệ sao cho nàng lấy được nam nhân đem về...

Nhưng là nàng còn không hưởng đủ quãng thời tự do tiêu dao nga, như thế nào lại quên tâm ý của mẫu vương mà lại thường xuyên đi đến Tiêu Dao Lâu, để rồi cuối cùng lại chui vào bẫy rập, bất quá hiện tại cũng khá tốt, may là nàng không đụng vào nam nhân kia, nói đến cũng không khỏi khinh thường chính nàng, nếu không phải nam nhân kia tự mình bại lộ thân phận thì có lẽ nàng tự đã làm hấn, sau đó bị mẫu vương ép kết hôn để chịu trách nhiệm...

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật... Mộ Ngạn Nhi trong lòng cảm thấy may mắn, nhưng mà cũng có phiền não, nàng cảm thấy ngôi nhà này rốt cuộc cũng không thể trở về được nữa, cũng không muốn lần nữa trải qua cuộc sống lo lắng sốt ruột, bằng không... hắc hắc hắc, hay nhân dịp này mà trốn nhà a, cũng có thể hảo hảo hưởng thụ nhân sinh mỹ diệu, về phần gia vụ phức tạp cũng nên để ấu vương tự mình xử lý thôi, nếu không thì làm phiền bọn muội muội, tóm lại nàng là nàng mặc kệ, Tiêu Dao tiểu vương gia cũng không quan tâm, ha ha ha ha...

2. Chương 2

Mộ Ngạn Nhi đã quyết tâm khăn gói ra đi thì dĩ nhiên sẽ không có ý định trở về, tuy ngân lượng trên người nàng cũng không còn nhiều lắm nhưng cũng đủ duy trì một quãng thời gian ngắn, nên nàng hiện tại cũng quyết định liền hướng đến cửa thành mà đi, quyết tâm rời khỏi chốn Hoàng Thành tràn ngập nguy hiểm này !

Nhưng tại thời điểm đi đến cổng thành thì nàng lại thấy chỗ đó lúc này lại tràn ngập quan binh, kéo một người đang đi trên đường làm như vô tình hỏi chuyện gì đang xảy ra, ai ngờ người đó lại nói nhỏ cho nàng biết là Thương Vương gia phái người đến canh giữ cổng thành, nếu muốn ra ngoài thì nhất định phải trải qua kiểm tra.

Trời ạ, Mị Ngạn Nhi có chút đau đầu vuốt ve cái trán, hành động của mẫu vương làm nàng trong lúc đó nghĩ đến một câu – đạo ột thước, ma ột trượng !

(mm : hình như có nghĩa là ” núi này cao, còn có núi cao hơn ” thì phải)

Xem ra kế này không được rồi, không cần hỏi nàng cũng biết người mẫu vương muốn tìm không sai chính là nàng.

Không bằng lúc đến còn thoải mái, Mị Ngạn Nhi cẩn thận lui trở về, vòng qua một cái cửa hàng bán son, lại đi một chuyến đến tiệm thuốc.

Vô công của nàng tuy không phải khá lợi hại, nhưng đối với phương diện dược vật thì lại có thành quả khá tốt, nhất là về dịch dung thuật càng rất có thiên phú, chốc lát sau, Mị Ngạn Nhi đã đem tướng mạo của mình sửa lại năm phần, che lấp cái phần tà khí, thay vì đó nàng lúc này lại làm ình thoát nhìn ưu nhã một điểm, bình thường một điểm...

Sau đó, Mị Ngạn Nhi lại đi một chuyến đến chỗ thợ may đồ, mặc vào một thân trang phục mộc mạc, tiện tay ném một thân gấm vóc vào thùng rác, lúc này dịch dung cũng đã coi như hoàn thành, nhưng cũng tốn của nàng không ít bạc, vốn ngân lượng cũng không còn nhiều lắm hiện tại cũng không còn thừa lại bao nhiêu...

Ai, đáng thương nhìn mấy lượng bạc lẻ trong tay, Mị Ngạn Nhi ngồi ở ngô cụt - nơi hồi sáng nàng tỉnh lại, không khỏi cảm thán, cuộc sống sau này sẽ như thế nào trôi qua a...

...

Cũng phải nói, vào thời điểm kẻ có tiền lúc không có tiền và người không có tiền lúc không có tiền tuyệt đối đừng nghĩ hai loại người đó đồng dạng, mượn chuyện Mị Ngạn Nhi mà nói a, tuy bạc trong tay không nhiều lắm, nhưng nếu chiếu theo người bình thường thì có thể dư dả sống sót đến mười ngày nửa tháng, nhưng chính là mới có ba ngày mà nàng đã làm người khác phát hiện một sự việc không thể tin nổi, nàng trong người một đồng cũng không còn !

(mm:bái phục tỷ tỷ!

ngạn nhi nâng nàng đứng lên, cười toe toét: muối muối quá khách khí r... :wave:)

Lại cẩn thận kiểm tra đồ đạc tùy thân của chính mình, một ngọc bội đại biểu thân phận, một cây chủ thủ phòng thân, ngoài ra... ngay cả một tiền đồng cũng không có, mà sở dĩ phát hiện ra sự thật phũ phàng này cũng vì nàng... đói bụng... :cry:

Từ xưa đến giờ phương pháp kiếm tiền của nàng cũng có rất nhiều, thân là tiểu vương gia tại vương phủ nàng chính là một mực phụ trách sinh ý ở mảng kinh doanh tửu lầu của gia tộc, theo đạo lý mà nói thì nàng phải đối với quản lý tiền sẽ rất mực quen thuộc, nhưng trên thực tế thì nàng chỉ hiểu rõ mỗi việc dùng tiền, không biết kiếm tiền, ngoại trừ hữu danh vô thực mang danh là kẻ quản lý thì nàng cũng không rõ quản lý sản nghiệp là việc dùng để làm gì, bất quá cũng không thể oán nàng, bởi vì cái này không phải chí của nàng a(chí:sở trường, ưa thích), giấc mộng của nàng chính là làm một hiệp khách phong lưu tiêu sái...

Bất quá cứ kiểu này thì cho dù làm hiệp khách thì cũng phải cần tiền vốn a... bằng không đợi lúc nàng đói bụng cũng không quan tâm tới mà muốn làm cường đạo...

Chẳng lẽ thật sự phải trở thành đạo tặc sao ? Không không không, chưa nói đến nàng cỡ nào chính phái, nhưng đối với việc cướp bóc tài sản của nhân gia thì lại là một việc khinh thường đi làm, đây chính là vấn đề nguyên tắc !

Chính là... bụng rất đói a... đây... nên làm sao bây giờ ?

Mị Ngạn Nhi vừa nghĩ vừa đi, ba ngày nay nàng toàn ăn ở khu nhà nghèo, nhiều người ở đây miệng tạp(hỗn loạn), rất thích hợp để ẩn thân, nên nàng quyết định chọn nơi lúc nàng vừa tỉnh dậy làm nơi trú thân tạm thời, chỉ là hiện tại tiền một xu cũng không có, nàng không thể ở khách điểm nữa nên đành trả lại gian phòng, tại đây đường nhỏ mà lang thang...

Chỉ là, bụng càng ngày càng đói, nàng đi thôi mà cũng không còn khí lực rồi, tựa tựa ý muốn tìm một cái bậc thang mà ngồi xuống.

” ư, người đứng dậy đi ra chỗ khác, đừng ngồi đây mà làm chậm trễ sinh ý của ta. ” thanh âm một tiểu cô nương vang lên, mang theo chút ít thô lỗ khí phách.

Mị Ngạn Nhi xoay người nhìn lại thì chỉ thấy một tiểu khất cái bụi cát dính đầy người, nghe rằng nhếch miệng nhìn nàng giống như tiểu lão hồ bị người khác chiếm mất địa bàn vậy.

” gặp quý, bản... cô nương ngồi ở chỗ này thì với người có quan hệ gì, người nếu tự không thành thật thì tốt nhất là rút ngay cho ta. ” Tâm tình của nàng hiện tại cũng không tốt, mà thời điểm tâm tình không tốt thì tính tình cũng không vì thế mà trở nên tốt lên được !

” người...hừ, người đừng cho rằng ta chỉ là tiểu khất cái mà khi dễ, người nếu... nếu không rời đi, ta sẽ kêu Lão đại của ta đến đánh người a. ” nói xong, tiểu khất cái còn quơ quơ nắm tay đem sấm, chỉ là nắm tay vô lực, Mị Ngạn Nhi có cảm giác đó chỉ là cô nhóc muốn phô trương thanh thế.

” a... người lại dám đánh người ! ” tiểu khất cái hét to một tiếng, đôi mắt không tin nhìn nữ nhân thoát nhìn ưu nhã lại hội (dám) một cước đá tới !

Hừ, Mị Ngạn Nhi trong lòng khinh thường hừ một tiếng, thu hồi cái chân vừa đá lại, nếu không phải vì cái tên khất cái này quá chán ghét, trên người lại có một cổ hương vị khó ngửi thì nàng cũng không nguyện ý làm ô uế giày của mình.

” đánh người thì làm sao, người nếu mà không rút đi... ta liền giết người. ” theo Mị Ngạn Nhi lời nói ra, một loại sát khí vô hình bao phủ tại trên người tiểu khất cái, làm cho tiểu khất cái sợ hãi toàn thân phát run...

Nữ nhân khủng bố... đây là suy nghĩ duy nhất xuất hiện trong đầu của tiểu khất cái, cũng chẳng quan tâm vấn đề mặt mũi hay không mặt mũi, nàng vốn chỉ là một tiểu khất cái mà thôi, mệnh vẫn là trọng yếu a !

Chỉ thấy tiểu khất cái theo trước mắt Mị Ngạn Nhi mà nhanh chóng biến mất, chỉ để lại một cổ hương vị khó ngửi...

Hừ, coi như người chạy nhanh...

Ai u, đói chết nàng, vốn là đói, hiện tại vừa động khí (tức giận) thì liền cảm thấy càng đói bụng...

Di, mùi hương gì vậy ? thơm quá đi...

Dựa theo mùi hương mà nàng quay đầu lại, đôi mắt Mị Ngạn Nhi sáng lên, chỉ thấy một nồi bánh bao lớn mới ra lò, hình dạng rất tròn mịn, nhìn từ phía trên cũng thật hấp dẫn.

Như âm hồn đồng dạng, Mị Ngạn Nhi nhẹ nhàng bay bổng đến gần.

” vị cô nương này, ngài là muốn mua bánh bao sao ? ” thanh âm trầm thấp khàn khàn tạo cho người khác cảm giác rất đặc biệt, không phải rất êm tai nhưng cũng không phải khó nghe, có loại đặc thù hương vị.

Mị Ngạn Nhi ngẩng đầu, có chút khó khăn dời mắt khỏi đồng bánh bao...

U...ư ! quá xấu đi !

Cũng phải nói, Mị Ngạn Nhi cả ngày lưu luyến bụi hoa, cái gì mỹ nam tử đều đã xem qua, nhưng thật là không có đụng qua nam nhân khó coi thế này... ngũ quan xinh xắn không đủ, liền thanh tú một chút cũng không có, nhưng lại mang theo một loại hương vị bướng bỉnh nam nhân, nhất là một đạo lông mày dày đặc kia càng làm cho hắn thêm vài phần liệt khí, cái đó cùng với hương vị nam tử ôn nhu...

Hơn nữa, nếu không so về tướng mạo thì người nam nhân trước mặt này còn khác hẳn với thường nhân, tứ chi thô to, một điểm đàn ông ôn nhu cũng không tìm thấy, còn có da tay ngăm đen quá phận... ai, quả thật chính là một người vô cùng thô thẩm a...

” cô nương, cô nương ? ”

Hai tiếng trầm thấp gọi lại cũng làm lí trí của nàng tỉnh giấc, làm nàng trong ” kinh ngạc ” thanh tỉnh...

Nhìn nhìn nam nhân rồi lại nhìn bánh bao một chút, sau đó lại nhìn nam nhân... Mị Ngạn Nhi nhất thời thật không biết nói cái gì cho phải...

3. Chương 3

” Cô nương, người không sao chứ ? ” nam nhân lại gọi một tiếng, trong thanh âm đã mang theo chút hương vị lo lắng.

” Di, không có việc gì, chỉ là đói bụng thôi.” lời đã ra miệng, Mị Ngạn Nhi mới ý thức được mình vừa nói gì, chỉ một thoáng nàng liền cảm giác được mặt mình cũng đã có chút nóng lên, hô hấp cũng có chút co quắp.

Ai, nàng đúng là không chịu nổi đói mà, chỉ đói thôi mà đầu óc cũng có chút không thanh tỉnh rồi. :boxing3:

” A, vậy người muốn mua bánh bao sao? Bánh bao mới ra nôi, ăn ngon lắm. ” Nam nhân cười ôn hòa, tại chính mình tay rộng dãi thường xoa xoa lên tạp dề, có điểm hơi ngại ngùng.

Trong lúc đó Mị Ngạn Nhi mới phát hiện, người nam nhân này tựa hồ cũng có chút đáng yêu a... :kiss5:

(mm : biến thái nữ nhân a... ta...ta hận người giống ta :v :D5

“Ta không có tiền.” vẫn như cũ vô ý thức câu nói thoát ra khỏi miệng, bất quá lần này cũng không còn quan tâm gì thể diện nữa rồi, nàng vốn là không có tiền, thật sự cũng không có gì không đúng, cùng lắm thì nhịn thôi, nàng cũng không phải ép mình ăn bánh bao... Bất quá, bộ dạng thật sự rất ngon a...

Mị Ngạn Nhi nuốt một ngụm nước bọt, con mắt có chút đỏ lên nhím chăm chăm vào khay đựng bánh bao...

Nam nhân sững sờ trước câu trả lời của Mị Ngạn Nhi, có chút không liệu trước được, thoáng do dự một chút liền thân thủ đặt lên án rồi cầm lấy một cái bánh bao...

“Cho người, người nếu không chê thì cứ nhận đi.” Thanh âm trầm thấp rất ôn hòa, còn mang theo một điểm ấm áp ôn nhu.

Mị Ngạn Nhi một lần nữa ánh mắt rơi vào trên người nam nhân, sau đó hé ra một nụ cười ôn nhu, mặc dù da hắc có chút đen(mm:không phải đen bình thường...), cũng không phải quá tuần tú lại không thuộc tiêu chuẩn mỹ nhân của nàng, mặc dù trên đời có rất nhiều loại đàn ông nhưng lúc này Mị Ngạn Nhi lại cảm thấy nam nhân này thật đáng yêu... :kiss4:

...

Cũng không khách khí, xòe tay nhận lấy bánh bao hắc đưa, vừa chạm vào đôi tay dày rộng kia thì một loại nhiệt độ thuộc về nam nhân ập đến làm ánh mắt Mị Ngạn Nhi lóe lên tia ba động. :P3

“Cám ơn.”

“Đừng...đừng khách khí...cũng không có việc gì...” nam nhân trong lời nói còn mang chút nhún nhường... cũng không vì tặng một cái bánh bao cho khách nhân mà bỏ đi nụ cười chân thật thiện ý.

Cầm bánh bao trong tay, Mị Ngạn Nhi cũng không có rời đi, chỉ là bước vào trong căn phòng rồi đứng ở một góc.

Đây là một cửa hàng bán bánh bao, ở phía sau lại là nơi chủ quán cư trú, Mị Ngạn Nhi đứng ở góc bên phải cầm bánh bao mà lẳng lặng ăn.

Mùi hương... rất thơm... từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy bánh bao lại có thể ăn ngon như vậy... :speaker:

Có chút như sói như hổ ăn hết cái bánh bao, Mị Ngạn Nhi vẫn còn chưa thỏa mãn, hướng mắt nhìn đến khay đựng bánh bao, còn muốn ăn... :food:

Mà lúc này, nam nhân cũng vừa bán bánh bao xong ột khách nhân, đảo mắt nhìn đến thì lại thấy bộ mặt lộ lố lổ tham ăn của Mị Ngạn Nhi...

Lần này nam nhân cũng không nói nhiều, chỉ là đem một cái bánh bao nữa đưa đến trước mặt Mị Ngạn Nhi...

...Nhiều năm về sau, Mị Ngạn Nhi vẫn mãi nhớ đến hình ảnh ấy...

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ, vừa vắn chiếu vào trên mặt nam nhân kia, làn da đen sẫm cũng tỏa sáng linh quang lấp lánh, làm cho nàng mơ hồ loáng cả mắt.

Mà về phần tâm tình lúc đó, thật sự rất khó để dùng từ nào để miêu tả... nếu là cảm động, thì thật ra cũng không cảm động nhiều lắm... nói là thẹn thùng, cơ hồ không có... muốn nói cũng vì cái bánh bao này mà trở nên thích hẳn, nàng cũng không quá tin tưởng, nhưng ở một khắc kia, Mị Ngạn Nhi cứ thế ngây ngốc đứng đó, có chút xúc động biết được linh cảm đã biến thành sự thật.

“Người có hay không thiếu người phụ giúp, có thể để ta ở đây làm công không?” Mị Ngạn Nhi chờ mong nhìn nam nhân trước mắt, nàng hiện tại không có chỗ trú thân, nghĩ đến tạm ở chỗ này cũng là một chủ ý không tệ.

Nam nhân sững sờ, nhưng sau đó lại lộ ra một tia thần sắc kinh ngạc, có chút xấu hổ xoa xoa hai tay của mình.

“Cái này... thực sự quá... cửa tiệm của ta cũng rất nhỏ... sợ không mướn nổi người...” nam nhân xấu hổ cự tuyệt, hẳn nói đây cũng là lời thật, cửa tiệm của hắn rất nhỏ, một mình hắn cũng có thể ứng phó, huống chi hắn cũng còn một đệ đệ, tuy con mắt đệ đệ nhìn không thấy nhưng lại biết rất nhiều điều, cũng giúp hắn những việc nằm trong khả năng của y, chỉ điều đó thôi cũng là hắn vui mừng, thật sự cũng không cần mời thêm người đến đâu, huống chi hắn chỉ có chút tiểu sinh ý, vừa đủ cơm no áo mặc, nào có khoản tiền dư dả mà tìm nhân công a.

“Không thành vấn đề...không thành vấn đề... ta cũng không cần tiền công, chỉ cần người cho ta một chỗ ngủ với ba bữa cơm là được, ta hiện tại trên người vốn không còn đồng nào, không nhà để về, người nếu không chứa chấp ta, ta rất có thể sẽ chết đói a... :D3 ” Mị Ngạn Nhi hé ra khuôn mặt đau khổ, thoát nhìn có vài phần bi thảm.

Nam nhân sắc mặt có chút khó xử, hẳn vốn là người mềm lòng, hơn nữa tính tình thiện lương, phụ mẫu cũng mất từ thuở nhỏ, đối với người không nhà lại đồng bệnh tương liên, nhưng... mấu chốt là...

“Cái này... nhưng nhà ta cũng chỉ có hai gian phòng, ta cùng đệ đệ mỗi người một gian, việc này ... dường như có chút bất tiện...” ăn ngược lại thì không có vấn đề, nhưng thực tế đối phương còn là một nữ tử, cái này tuy không phải cô nam quả nữ, nhưng cũng là hai nam một nữ... nói ra cũng thật không dễ nghe a...

Nam nhân này cũng không phải vì lo cho danh tiết của mình, mà là lo cho danh dự của đệ đệ, tuy đệ đệ mất không được tốt nhưng ngoại hình khi trưởng thành cũng rất xinh đẹp, nếu như chứa chấp nữ nhân này vạn nhất có ảnh hưởng không tốt gì đến đệ đệ... đừng xem thường hắn trưởng thành thô to, cái này tâm ý cũng rất giỏi nhẫn nhịn.

“... Ta đây ngủ sao cũng được, người hãy thu ta đi? :hixhix: ” Mị Ngạn Nhi lúc này đã có chút khuyh hướng vô lại.

Tính nàng vốn cũng không tốt, người khác càng cự tuyệt thì nàng lại càng không buông tha, hơn nữa nghe nam nhân này nói trong nhà hắn chỉ có mỗi hắn và đệ đệ không có nữ nhân khác, nàng không phải càng muốn ở lại, về phần nguyên nhân vì sao thì nàng tạm thời không có ý định theo đuổi đến cùng.

Nam nhân hết lời để nói rồi, tựa hồ còn đang bó tay nghĩ lý do thì lúc này lại có đại thẩm đến mua bánh bao, nam nhân tựa hồ khe thở dài một hơi giải thoát rồi bán cho khách đến cái bánh bao...

Mị Ngạn Nhi con mắt xoay một vòng tựa hồ còn đang tính toán gì đấy.

Đại thẩm mua bánh bao xong, trước khi đi còn cố ý nhìn Mị Ngạn Nhi vài lần tựa hồ như muốn hỏi gì đó, Mị Ngạn Nhi từ chối cho ý kiến. (dịch đoạn này không hiểu cho lắm, chị e thông cảm, tựa hồ có ý kiến gì không, mị Ngạn nhi từ chối cho ý kiến)

Tựa sau khi đại thẩm rời đi, nàng mới tiến gần lại chỗ hắn, đang muốn nói điều gì thì đã bị người khác cắt đứt...

“Mặc tiểu tử a, lần này ta mang đến cho người một tin tức tốt, bảo đảm người sẽ rất thỏa mãn a...” một cái nam nhân ăn mặc trang điểm xinh đẹp uốn éo rồi lại uốn éo đi đến, Mị Ngạn Nhi cùng ánh mắt của nam nhân giao nhau, một cái thì chán ghét, một cái thì bất đắc dĩ...

4. Chương 4

” Mặc tiểu tử a, lần này ta mang đến cho người một tin tức hảo tốt, bảo đảm người nghe xong sẽ thỏa mãn a...”

“Trương mai công, ngài lại đến nữa a...” nam nhân được gọi là Thạch Mặc bắt đất dĩ ở trong nội tâm thở dài, nghĩ thầm tại sao mai công lại đến đây a...

(mai công: bà mối nam)

” Mặc tiểu tử a, ta lần này chính là mang đến cho người một tin tức tốt, người biết lần này người mà ta muốn làm mối cho người là ai không ? Đó chính là quản gia Đặng Phúc của quý phủ Lễ bộ thượng thư, hơn nữa còn là cưới chính thất a, này thiên đại hảo sự (việc tốt) người mà cưới được hẳn thì cũng phải cảm ơn ta đi.”

Này cái nam nhân gọi là Trương mai công cũng đã là một lão nhân tuổi hơn bốn mươi thế mà miệng cười vẫn ha hả, trét phấn đầy mặt đến nỗi tùy thời có thể dễ dàng rút xuống ầm ầm bất cứ lúc nào.

Mị Ngạn Nhi ở bên cạnh nghe xong cũng hiểu được đôi chút, nguyên lai nam nhân này là tới làm mối a, nàng thật sự có chút kinh ngạc, không nghĩ tới nam nhân ” đặc thù ” như vậy mà cũng có người muốn rước về.

Thạch Mặc sắc mặt lúc này cũng thoát nhìn khó coi.

” Trương mai công, ta đã nói với ngài rồi, ta không muốn thành hôn, ngài cũng vì ta mà đã chửi đến con mẹ nó người rồi, còn về phần thầy tướng số đã nói những lời kia... ta đây một người thô kệch tuyệt sẽ không gả vào đại viện (giàu có, quan lớn), tự làm phiền người trở về đi. ”

” Ai... ô ô, Mặc tiểu tử người a... người nói gì vậy a... nhân gia ta chính là làm một việc tốt a, chỉ cần người đáp ứng thôi thì ngay lập tức sinh lễ sẽ được gửi đến, người cùng đệ đệ của người sau khi đến đây ta cũng là vì các người mà lo lắng sức khỏe a, trước kia người cái gì cũng chướng mắt, nói cái gì mà không làm thiệp, hiện tại chính là làm chính phu, người còn gì mà không muốn a. ”

” Ta... ” Thạch Mặc còn chưa nói xong câu cự tuyệt thì đã bị Trương mai công cắt đứt.

” Còn gì nữa a, người năm nay cũng mười chín tuổi đi, người khác mười lăm mười sáu tuổi cũng đã thành hôn, người nếu bây giờ không lập gia đình thì sẽ không còn ai muốn lấy người nữa đâu, hơn nữa người... người cũng hiểu rõ với tướng mạo này của người nếu không phải nhờ thầy tướng số nói mấy lời kia thì làm sao có việc người khác tới cầu hôn người, đối phương thậm chí còn chấp nhận để người mang theo đệ đệ gả đi, nói muốn cho người cùng đệ đệ ở cạnh nhau, hai huynh đệ đều cùng một phu coi như cũng là chuyện tốt rồi, người cũng đừng do dự, vẫn nên đáp ứng a... ”

Trương mai công lời này cũng nói trúng chỗ hiểm, cũng minh bạch làm cho người ngốc kia hiểu được, xuyên thẳng vào sự thật.

Thạch Mặc năm nay cũng mười chín tuổi rồi, ở cái địa phương này mười chín tuổi mà còn chưa lập gia đình thì nhất định là có vấn đề, còn về vấn đề tại sao thì nếu gặp người không biết thì sẽ nghĩ là do tướng mạo, dù sao dung mạo như vậy thật sự cũng không có gì sai đi.

Nhưng trên thực tế, Thạch Mặc lớn như vậy còn chưa gả ra ngoài cũng không phải vì không ai muốn, ngược lại hẳn còn tương đối nổi tiếng...

Tại sao lại vậy hả ?

Nhắc đến đây cũng phải nhớ đến năm năm trước lúc Thạch Mặc mười bốn tuổi, khi đó không biết từ đâu lại xuất hiện một lão thần tiên, bộ dáng tiên phong đạo cốt của y dường như không thuộc về nhân gian khói lửa (mm : ý là địa ngục ấy hử :v...), bất quá cũng dừng ở mức đó thôi, dù sao vẫn chỉ là một lão nhân trong người không còn một xu, sau đó Thạch Mặc cũng giống như đối xử với Mị Ngạn Nhi đồng dạng thiện lương đưa lão vài cái bánh bao...

Lão nhân không hề báo nhưng lại nói tổ tiên có di huấn, không thể thiếu nợ người khác ân huệ, liền miễn phí Thạch Mặc xem một quẻ coi như báo đáp, tính được cái bình thường thì cũng không có gì để nói, ấy thế

mà lại tính ra được một cái vấn đề khá lớn, người ta vẫn nhớ cảnh lão nhân kia vuốt vuốt chòm râu thật dài của mình nói :vượng thê(thê tử), vương tử(hải tử(không biết !!)), vượng gia(gia tộc), mặc dù nửa đời trước có điểm nhấp nhô nhưng tuyệt đối là mệnh đại phú đại quý, người lấy được người nhất định sẽ trở nên cực kỳ giàu có!

Kỳ thật, lời này lúc ấy cũng không có gì gọi là quý hiếm, chỉ cần bắt đại một thầy tướng số nào đấy bên đường thì hơn phân nửa cũng dễ dàng nhận được câu nói y chang như vậy, hàng xóm láng giềnh lúc ấy nghe xong về sau cũng vì thế mà chê cười, mà ngay cả bản thân Thạch Mặc cũng không tin được câu nói ấy, hắn năm tuổi tang phụ, bảy tuổi tang mẫu, đệ đệ khi ra đời thì mắt đã không thấy đường, mình khi trưởng thành cũng dị thường khó coi, nếu không phải được vài người hàng xóm có lòng hảo tâm giáo dưỡng thì chỉ sợ cũng không còn sống rồi khôn lớn đến hiện tại, hắn ngày thường chỉ mong có thể nuôi lớn đệ đệ, làm cho đệ đệ được sống cuộc sống hảo hảo quý túc (sung túc :giàu có, còn quý túc có lẽ có nghĩa là cơm đủ no), làm sao mà dám hi vọng xa vời cái gì mà cuộc sống sung túc giàu có...

Chính là về sau có một sự kiện phát sinh khiến người khác không thể không tin lời nói kia của lão nhân chính là sự thật.

Trong quãng thời gian bọn họ còn đang hỗn loạn, lão thần tiên không chỉ vì cái bánh bao của Thạch Mặc mà tính quẻ, lão cũng chỉ vì một bầu rượu mà giúp một cụ ông tính quẻ, cái cụ ông này có chữ phiền (hơi khó hiểu nhưng có nghĩa là - hình người nằm xoay nghiêng tay ôm chân gác) nổi danh là người hiền lành, nhiệt tình hiếu khách, hàng xóm láng giềnh đều nể ông, chỉ là ông bên người lại có một nữ nhi sống không nên thân, về sau lại còn rước về một nam nhân thập phần mạnh mẽ về làm rể, làm cho hàng xóm không khỏi cổ kị, có chút không nguyện ý cùng gia đình họ tiếp xúc...

Lão thần tiên lúc ấy sau khi tính xong liền nói với lão nhân câu này, lão nhân thân thể cường tráng đời sau không phải lo, chính là hậu sinh phúc tướng, quan gia cung phụng, bất quá nữ nhi người lại là một người bạc mệnh, còn cái kia con rể tuy sống rất lâu nhưng lại là cảnh đêm thê lương, không người sống chung !

Cái này nửa về trước ngược lại rất đắt nhân tâm, nhất là câu kia quan gia cung phụng, ý tứ nói phía sau lưng có người làm quan, nhưng mà nửa về sau lại như thế chữ người, con rể của nữ nhi cùng lão nhân kia hắn cũng không nguyện ý, nhưng lão nhân lại lo lắng lời đó sẽ làm cho nữ nhi của ông tức giận.

" Lão bắt tử người nói gì đó, nói ai không người sống chung, ta đây là có nữ nhân, người còn không mau cút, người mà còn ở đây nói mò ta liềm đem người đánh đuổi ra ngoài. " con rể mở miệng nói, bộ dáng đó mạnh mẽ cũng không cần nghi ngờ độ chân thật.

" Ha ha ha, lão nhân ta hiện tại đi ra ngoài, người cũng không cần tức giận, mệnh này là do trời định, tuy chưa hẳn chuẩn xác nhưng đời sau của người ra sao thì người cũng nên tự mình kiểm nghiệm. " lão nhân nói xong câu cuối thì cũng nhoáng một cái (rất nhanh) rời đi, trong tay còn cầm vô chai rượu, khiến người khác không khỏi bực mình.

Nữ nhi kia mắng vài câu còn chưa tính, thế nhưng sau đó lại đến nhà Phong lão đầu được lão xem quẻ, bọn họ có một nữ nhi, lúc đó cũng đã mười lăm tuổi... sinh ra tướng mạo đường đường(quý khí oai phong thì phải) không giống người thường...

Sự tình cứ thế trôi qua, câu chuyện đó cũng chìm vào quên lãng, chỉ ngẫu nhiên thỉnh thoảng lấy ra để chê cười, nhưng lại không nghĩ đến hai năm sau lại xảy ra một sự kiện làm ọi người một lần nữa phải đem quẻ kia ra mà xem lại một lần.

Lúc Thạch Mặc được mười sáu tuổi, cũng đã đến kỳ hôn phối nhưng vẫn không có nhà nào đến hỏi thăm, ngược lại tiểu đệ mười bốn tuổi của hắn lại trở nên rất xinh đẹp, nếu con mắt y không có vấn đề thì chắc có thể dễ dàng gả cho người có gia thế tốt.

Còn về phần Thạch Mặc lúc được mười sáu tuổi thì phía tây Hoàng Thành xảy ra một trận ôn dịch nghiêm trọng, rất nhiều người không giải thích được mà chân bắt đầu phồng to, sau đó lan ra khắp toàn thân, mủ bắt đầu xuất hiện, nói chung là rất khủng bố, nhưng may mắn số lượng người chết cũng rất ít, việc này cũng là nhờ một phần triều đình nhanh chóng trị liệu có quan hệ rất lớn.

Nhưng không may lại ứng nghiệm câu nói của lão thần tiên, nữ nhân kia mệnh bạc qua đời, để lại một nhà già trẻ gái trai mà đi gặp diêm vương...

Hơn nữa sự tình đến đây vẫn còn chưa kết thúc, nam nhân kia thấy thê chủ của mình chết, trong nhà không ai chăm sóc, liền chạy trốn đi theo một nữ nhân khác, để lại lão nhân cùng cháu gái mười ba tuổi sống nương tựa lẫn nhau.

Tuy mười ba mười bốn tuổi cũng coi như trưởng thành, nhưng đối diện với biến cố đột nhiên kéo đến khiến nữ hài vẫn còn có chút không kịp trở tay, chính mình mẫu thân chết, phụ thân thì bỏ trốn theo người khác, cũng chỉ để lại một mình gia gia.

Nếu là người bình thường thì nhất định sẽ không chịu nổi nhưng cũng may cháu gái này cũng là một người quật cường, vì cái nhà này mà đi sớm về trễ làm công, lại không biết như thế nào mà gặp được nhi tử của tiểu đội trưởng cấm vệ quân hoàng thành dưới trướng có một ngàn thủ hạ, thậm chí còn là vừa gặp đã yêu...

Về sau cũng không cần nói nhiều, nữ hài cùng nam hài kia thành hôn, từ nay về sau tiền đồ vô lượng, lão đầu kia cũng theo cháu gái mà chuyển về khu quan gia ở phía đông thành, nghe nói cuộc sống cũng tạm ổn trôi qua, dị thường làm người khác không khỏi hâm mộ a...

Chuyện xưa đến đây là kết thúc, không ai biết nam nhân kia cùng người tình đã bỏ trốn đi đâu, nhưng chỉ nhiều đó thôi cũng đủ làm người ta tin tưởng lời nói của lão thần tiên kia, sau đó mọi người lại rất tự nhiên nghĩ đến Thạch Mặc đồng dạng được lão thần tiên coi mệnh, phiền toái cũng rất nhanh từ nguyên do đó mà ập đến.

Một số loại người loạn thất bát tao dạng gì cũng có, có vợ hay không có vợ, có nữ nhi hay không có nữ nhi (mm(hiểu kỳ) : có nhi tử thì cũng gả cho hần sao a ?), có tiền thì càng muốn có nhiều tiền hơn, không có tiền thì cũng muốn dựa vào hần mà làm giàu... đều tập trung hết ở nhà hần, phải nói trong ba năm này, thỉnh thoảng cũng có người đến hỏi thăm, cái chuyện tương tự như thế này cũng không ít lần diễn ra...

5. Chương 5

Cảm tưởng đến đây cũng kết thúc, chủ đề của chúng ta lại quay về khung cảnh trong tiệm bánh bao, nghe xong Trương mai công nói, sắc mặt Thạch Mặc trở nên khó coi.

” Trương mai công, ta gả chính là ta gả, tuyệt đối đừng coi đệ đệ ta là của hồi môn, ta đi đâu thì sẽ mang hần theo, nhưng tuyệt đối không có khả năng đem hần tùy tiện giao cho ai, hơn nữa, ta cũng không muốn đem mình gả đi, ta tuy hình dáng khó coi, nhưng ta cũng không buộc bất cứ ai lấy ta, ta cũng có thể tự mình nuôi sống bản thân và đệ đệ, không cần ai phải thương hại huynh đệ chúng ta, nếu như lần sau người đến đây để mua bánh bao... thì ta sẽ hoan nghênh người, nhưng nếu còn nhắc lại sự tình này nữa thì cũng đừng trách ta không khách khí ! ”

(mm sung sướng run rẩy đỏ mặt : bánh bao nhà chúng ta rốt cuộc cũng chín (trưởng thành) r !!)

Tức giận đến đỏ mặt, đây chính là lần đầu tiên Thạch Mặc giận dữ như vậy, tính tình hần vốn rất tốt, Trương mai công lời này hần vốn đã nghe quen nhưng không hiểu sao lần này lại thấy rất khó coi, đại khái là vì nữ nhân đứng bên cạnh đường như đang suy nghĩ gì đó a...

Không phải là một nữ nhân rất anh tuấn, tướng mạo cũng không phải thập phần xuất chúng, nhưng lại làm hần mê hoặc bởi đặc thù khí chất, trong người cũng có chút không khỏe, lại có chút quen thuộc...

(mm búng tay: hiểu r! a này chắc là chàng trai bị mất zin do tỷ ấy cưỡng bức đây mà... muawhahaha...)

Đặc thù (đặc biệt) là vì cảm thấy nữ nhân này tuy thoát nhìn chán nản, liền cả tiền mua bánh bao cũng không có, nhưng ánh mắt lại dị thường sáng ngời, căn bản là xét với cái vẻ ngoài chán nản của y thì lại không hợp một chút nào... Khó hiểu cùng lạc lõng, ngược lại giống cá ngoan đồng(không rõ là cá gì ?) mọi sự tình đều tò mò hết thấy.

Mà cái cảm giác không khỏe lại cũng vì chuyện trên mà nảy sinh, hần cảm thấy nữ nhân này không phải người thường, ít nhất cũng vì năng ngoại hình mà không phải người đơn giản.

Về phần cái cảm giác quen thuộc, hần cũng không rõ quen thuộc như thế nào, nhưng thời điểm hần nhìn vào ánh mắt nàng thì lại nghĩ đến đôi mắt đỏ bừng hôm đó, chỉ là khi đó ánh mắt kia lại tràn ngập quyền

thế, mê mang cùng cướp đoạt, như một tiểu báo hung ác, mà lúc này lại sáng ngời giảo hoạt giống như... một con tiểu hồ ly trốn nhà...

(mm : phụtttt (giờ giờ ngón tay) caca thật giỏi a...)

” Người ! Thạch Mặc, người đừng không biết tốt xấu, ta đây cũng là vì tốt cho người, hơn nữa đối phương cũng nói rồi, người tốt nhất là đáp ứng, bằng không đừng trách hấn vạch mặt người với người khác, nhân gia chính là đường đường đại quân gia muốn gì mà không có, vừa mắt người cũng coi như người kiếp trước tám đời tu tâm tích đức, người nếu đắc tội nhân gia, đến lúc đó chết như thế nào cũng không hay biết đâu ! ”

Trương mai công mặt lúc xanh lúc trắng, giọng điệu ngày càng bén nhọn, như khắp cổ (bóp cổ) con vịt, khó nghe muốn chết, Thạch Mặc cũng tức giận đến phát run, hấn nắm chặt tay lại để giữ mình được tỉnh táo.

” Wey wey wey, cái lão nhân này vì sao lại mò mẫm đến đây rồi, uốn éo quá nên giờ bị cứng người hả, lại còn dám bức hôn, có biết hay không hai chữ ” không biết thẹn ” viết thế nào a, bốn cô nương hảo tâm khuyên người một câu, chính mình trưởng thành ra sao thì kệ người, nhưng người trưởng thành cái kiểu hay dọa người thế này xem ra cũng không đúng rồi, người hay là mau mau về nhà đi thôi, hấn đã nói không lấy là không lấy, người nếu mà còn làm phiền hấn, người có tin bốn cô nương sẽ đánh người đến không dám ra đường gặp người không hả ! ”

Nói xong, Mị Ngạn Nhi còn giờ giờ quả đấm, hướng đến tiền sảnh bước vài bước, đứng trước mặt Thạch Mặc, rõ ràng uy hiếp, khí tức lạnh lùng tản ra làm người khác không khỏi sợ hãi.

Trương mai công hoảng sợ, lui về sau vài bước, nữ nhân vừa này còn đứng bên kia làm hấn cứ tưởng là khách hàng, cũng không có cảm giác gì đặc thù (đặc biệt), lại không nghĩ rằng chỉ mới thực hiện vài động tác thôi mà nữ nhân này tựa đã trở nên đáng sợ như thế...

” Người người người... ” Trương mai công run rẩy nói không thành lời, cổ rảo đứng thẳng người.

” Người người cái gì, còn không mau cút đi, thật muốn tìm người đánh người a. ” Mị Ngạn Nhi tiến lên một bước, ánh mắt sắc bén.

” Ta ta ta... ” Trương mai công sợ đến nổi tay chân cùng sử dụng mà bò về sau mấy bước, mới vịn đến cánh cửa liền xoay người hướng ra bên ngoài chạy trốn, suýt chút nữa trượt chân vì y phục diêm dúa của mình, bộ dáng có vẻ buồn cười.

” Người... người... người chờ đấy, đại tổng quản nhất định sẽ không tha cho đám người các người, người nếu không lấy chồng thì đợi bị thu thập a, còn người nữa, cũng dám đối với ta như vậy, ta nhất định sẽ làm cho người hối hận. ”

(mm(cảm động trong lòng, nói nhỏ) :cổ lên a...(quay người lại nhìn Ngạn Nhi gào to cổ vũ) : tỷ tỷ nói chí phải ngaaaa...)

Trương mai công chạy tới góc phố thì dừng lại, cũng không để ý tới hình tượng mà gằm lên, nói xong cũng không đợi người ta trả lời mà cũng nhanh như chớp vọt đi, như là sợ Mị Ngạn Nhi đuổi theo.

” Hừ ! ” Mị Ngạn Nhi khinh thường hừ nhẹ một tiếng, trong mắt tràn đầy khinh miệt, loại này uy hiếp nàg căn bản không để vào mắt !

” ...Vị cô nương này, cảm ơn người đã vì ta mà trợ giúp, nhưng người hãy mau đi đi, Trương mai công vị kia tuy không phải là đại nhân vật gì, nhưng lại là một người keo kiệt rất trọng mặt mũi, người nói hấn như vậy, hấn nhất định sẽ tìm vị quân gia kia giúp hấn hả giận, người nên nhanh lên nhân lúc này rời đi thôi. ”

Thanh âm lo lắng của Thạch Mặc từ phía sau truyền đến, Mị Ngạn Nhi quay người lại, khuôn mặt vốn tràn ngập uy hiếp trong nháy mắt trở lại bình thản, khí tức sắc bén bên người cũng biến mất không thấy đâu.

Cũng không phải cố ý che giấu, chỉ là không nghĩ đến lại hù luôn nam nhân này.

” Không có việc gì... không có việc gì, một mai công thì có bao nhiêu năng lực chứ, hơn nữa nếu giờ ta đi thì người với đệ đệ sẽ ra sao bây giờ, vạn nhất hấn thật sự rước phiền toái thì không phải các người sẽ bị

liên lụy sao, cho nên ta nhất định không thể đi, người hay là thu lượm ta đi, ta sẽ hộ vệ các người, coi như là hộ hoa sứ giả đi, được không, được không, người không nói lời nào thì coi như đáp ứng rồi a. ”

(mm khinh bỉ : đồ mặt dày !)

Mị Ngạn Nhi lại bắt đầu xỏ lá(mưù mô) rồi, ngôn hành cử chỉ làm người khác khi nhìn vào thì chỉ thấy nàng chính là một tiểu cô nương thập phần lưu manh.

Kỳ thật, miệng nàng nói như thế nhưng trong lòng cũng không khỏi cảnh giác, đầu năm nay quân tử không sợ chỉ sợ tiểu nhân, nàng hiện tại có nhà mà không thể về, lại không thể để lộ thân phận, điều cốt yếu cũng rất nhiều, hơn nữa Thạch Mặc bề ngoài tuy chỉ là một nam tử bình thường, còn có một đệ đệ, nhưng thế nào đi nữa thì cũng nên cẩn thận một chút...

” ... ”

...

6. Chương 6

” Cái này... ” Hắn là sợ liên lụy nàng chứ không phải sợ bị nàng liên lụy đâu, vốn đây là chuyện của hắn, như thế nào lại thành liên lụy hắn rồi, Thạch Mặc bắt đầu dĩ nghị, nữ nhân này đúng là làm cho hắn không có biện pháp cự tuyệt, hơn nữa...hắn cũng không muốn cự tuyệt...

(mm(cười đều) : có ai đó phải lòng tỷ tỷ nhà ta r...)

” Tốt lắm tốt lắm, coi như đã đáp ứng rồi, hiện tại ta cũng nên giới thiệu một chút, ta tên là Nhan Mị Nhi, năm nay mười tám tuổi, chưa có hôn phối, không phụ không con, không nhà để về, được rồi, tới lượt người.

” Mị Ngạn Nhi đem tên của mình sửa lại một chút, nàng cũng không thể dùng tên thật, nếu không thì họ sẽ biết mình là người hoàng tộc mất, còn về về sau... thì cũng chẳng khác mấy với hiện thực =,=.

” Ta... ta tên là Thạch Mặc, mười chín tuổi, trong nhà còn có một đệ đệ tên là Thạch Triệt, năm nay mười lăm tuổi, người nếu thật sự muốn ở lại thì cũng có thể lưu lại a, hiện tại để ta đi dọn lại căn phòng, từ nay về sau đệ đệ cùng ta ở cùng một chỗ, người sẽ ở tại phòng đệ đệ ta đi. ”

Trong nhà này ngoại trừ mặt tiền cửa hàng thì cũng chỉ còn lại hai gian phòng thôi, hắn tính để mình và đệ đệ ở cùng một gian, mặc dù có chút chật chội nhưng vẫn nên để nàng ở thoải mái một chút.

” Vậy có tiện hay không ? ” Mị Ngạn Nhi lời này tựa có chút giả tạo, nói thật nàng cũng không muốn sống ở chỗ này, vốn ở căn phòng đơn sơ thế này cũng đã làm nàng ủy khuất rồi, việc ngủ dưới đất chính nàng cũng không biết mình có thể kiên nhẫn tới khi nào nữa.

” Không có việc gì không có việc gì, ta cũng phải đi sửa sang lại một chút, phiền người ngồi đây giúp ta trông coi cửa hàng a. ” Thạch Mặc cười cười, làm người khác không khỏi cảm thấy hắn khá ngốc, thấy Mị Ngạn Nhi gật gật đầu đáp ứng liền từ cánh cửa ở phía sau mà đi vào trong nhà.

Mị Ngạn Nhi đứng ở cửa hàng thu hồi lại một chút gương mặt sáng ngời, lộ ra một nụ cười tà tứ, con mắt hưng phấn lóe sáng nhìn nội thất quanh cửa tiệm.

Có còn hơn không, vậy cũng coi như tìm được đồ chơi mới đi, nam nhân khi trưởng thành tuy khó coi như vậy nhưng nàng lại cảm thấy rất khả ái a...

...

Phòng nhỏ, đồ đạc cũng ít, Thạch Mặc mới thu dọn một chút liền đi ra, sau lưng còn dẫn theo một thiếu niên nhỏ nhắn xinh xắn khiến Mị Ngạn Nhi không khỏi nhìn kỹ một chút, trong lòng không khỏi kinh ngạc, thật là một hài tử xinh đẹp a...

Ngũ quan quá phận xinh xắn, tóc dài đen nhánh, làn da trắng nõn nà, khí chất nhu nhược, thực sự khiến ta có chút tiếc hận không thể yêu ngay lập tức, làm cho nàng cảm giác muốn che chở y đến đau dạt, đây chính là đệ đệ mà Thạch Mặc giới thiệu a. Bất quá, Mị Ngạn Nhi lại có chút hoài nghi, hai người này thật sự là thân huynh đệ ư, nếu như là thật... cái này cũng quá kinh ngạc đi ?

” Nhan cô nương, đây là đệ đệ Thạch Triệt của ta, Triệt nhi, vị này chính là Nhan Mị Nhi cô nương mà ta nói với người. ”

” Nhan cô nương hảo. ” Giọng nói Thạch Triệt cũng rất dễ nghe, uyển chuyển nhu hòa làm cho người ta cảm giác rất thoải mái.

” Đùng có khách khí như vậy, còn gọi cái gì là Nhan cô nương a, đại ca người đã gọi ta là Mị Nhi vậy thì người cứ thuận theo mà gọi ta là Mị Nhi tỷ tỷ, còn ta sẽ gọi tên của các người, thế nào ? ” Mặc dù đã hỏi như vậy nhưng hiển nhiên Mị Ngạn Nhi giọng điệu vẫn không quan tâm mà chối bỏ.

Thạch Mặc tính vốn ôn hòa, tự nhiên cũng sẽ không so đo, chỉ đơn giản gật đầu một cái đáp ứng.

Mị Ngạn Nhi cứ thế cư trú ở trong tiệm bán bánh bao, cùng hai huynh đệ Thạch Mặc, Thạch Triệt mà lại không giống hai huynh đệ sống chung một chỗ.

(mm tung bóng : ye ye ye, happy ending a...)

...

Bất tri bất giác ba ngày lại trôi qua, Mị Ngạn Nhi để một tờ giấy xuống sàn rồi ngồi lên, so với đồng bánh bao trắng trắng mềm mềm phía sau cũng chẳng khác nào bánh bao vương đứng đầu thần dân.

Ai, nghĩ nàng nói như thế nào cũng là đường đường tiểu vương gia đâu rồi, làm sao lại cái gì cũng không biết... Nhóm lửa không biết, nấu cơm không biết, quét dọn phòng cũng không, bắt quá những điều này đều là do nam nhân làm, nàng không biết là đúng rồi, chính là... vì cái gì nàng liền bỏ củi, nấu nước .. cũng làm không tốt...

Bất quá khá tốt, trải qua ba ngày tìm kiếm, nàng cũng đã tìm được một chuyện nàng có thể làm được... chính là... ngồi ở chỗ này bán bánh bao, chỉ là cái này thực rất nhàm chán a...

Cũng trong ba ngày nay ở chung này, nàng đại khái cũng hiểu được tính cách cùng cuộc sống của hai huynh đệ này, Thạch Mặc ôn hòa lại thiện lương, dù bề ngoài có tục tằn nhưng tâm tư lại sẵn sàng chu đáo, chịu khổ nhọc mà không có bất kỳ câu oán hận, hơn nữa còn luôn lộ ra khuôn mặt tươi cười thật thà phúc hậu khiến cho người nhìn thấy cũng cảm thấy thực ấm áp.

Đệ đệ Thạch Triệt thì lại ôn nhu như nước, có chút nhát gan, có chút nhu nhược, cũng có chút tự ti, nói đến đây cũng không khỏi làm cho phải nàng tiếc hận, không nghĩ tới tiểu nam hài xinh đẹp như vậy, đôi mắt cũng rất linh động mà lại cái gì cũng đều nhìn không thấy... thật sự là đáng tiếc cặp mắt đen bóng kia...

Mỗi buổi sáng trong cuộc sống tự lập của hai huynh đệ thực sự rất ấm áp, Thạch Mặc phụ trách một ít gia vụ phức tạp tỷ như nấu cơm, quét dọn, mà Thạch Triệt thì sẽ vì ca ca giặt quần áo, làm một ít chuyện nằm trong khả năng của y.

(gia vụ: công việc)

Hai người trong lúc đó vô tình lại tạo nên một loại ăn ý dị thường, dù không quan sát đối phương làm gì cũng tự hiểu tiếp theo những gì mình nên làm, làm cho Mị Ngạn Nhi - người vẫn luôn cảm thấy hai huynh đệ này rất phiền toái cũng không khỏi có chút hâm mộ.

“Muội tử, cho hai cái bánh bao.” Giọng nói của bác gái cắt đứt đi suy nghĩ của Mị Ngạn Nhi, Mị Ngạn Nhi hữu khí vô lực bao lại hai cái bánh bao đưa cho bác gái kia.

(hữu khí vô lực: phân tâm, không chút khí lực, biếng nhác)

Lúc bác gái đi, Mị Ngạn Nhi lại lâm vào trong suy nghĩ của mình

Hai người huynh đệ này... lúc trước nàng bị Thạch Mặc hấp dẫn, không biết có phải là do luôn được nam nhân xinh đẹp bao quanh hay là do lần đầu tiên đụng phải một nam nhân tục tằn khó coi đến vậy, thế nhưng nàng lại cảm thấy hắn khá đáng yêu. Hơn nữa nàng lại không có nơi nào để đi nên mới quyết định liền sống ở đây, rồi sau đó nàng lại biết được đệ đệ Thạch Triệt ôn nhu như nước, y cũng là sở thích nam hài mà nàng thích, thế là lại càng kiên cố hơn quyết tâm ở lại chỗ này.

Chỉ là hai người huynh đệ này tựa hồ đối với nữ nhân đều rất trì độn, nhất là khi nàng ở trước mặt bọn họ làm ra nhiều hành động để kéo gần lại khoảng cách, nhưng tựa hồ họ lại quên nàng là một nữ nhân...

Hơn nữa, nàng cảm giác Thạch Mặc tựa hồ vẫn luôn trốn tránh nàng, cũng không phải biểu hiện rất rõ ràng, nhưng luôn đối với nàng giữ khoảng cách, hơn nữa lúc nói chuyện ánh mắt cũng sẽ đặt ở chỗ khác làm cho nàng cảm giác có chút kỳ quái, cũng có chút nhụt chí.

Tựa hồ, đối mặt với hai người huynh đệ này, nàng - người một mực vẫn luôn lấy sức quyền rũ của mình làm kiêu ngạo liền toàn bộ rũ hết không còn sót lại một mảnh...

Chẳng lẽ nếu không còn địa vị quyền thế, không còn vẻ ngoài tà mị, nàng thực sẽ như vậy một điểm quyền rũ cũng không có sao? Không không không, nàng tại sao lại nghĩ như vậy chứ, nhất định là do hai huynh đệ kia quá trì độn rồi, mới không cảm thấy nàng tốt, như vậy... nàng có nên hay không làm gì đó để giành được sự chú ý của bọn hắn?

Chỉ là... rốt cuộc nên hấp dẫn ai đây? Mị Ngạn Nhi nghĩ nghĩ, Thạch Mặc gương mặt tươi cười đáng yêu, thật thà phúc hậu, lại nghĩ tới Thạch Triệt bộ dáng nhu nhược ngại ngùng, trong lúc nhất thời nàng có chút tâm tình bất định.

Không bằng... lớn nhỏ hai người nàng đều ăn sạch đi, dù sao cũng là chơi đùa thôi mà, nếu đã thế sao lại không đùa tận tình chứ... Nghĩ vậy, Mị Ngạn Nhi khoe miệng lộ ra một nụ cười tà tứ, thực sự chính là bất hảo nga...

Nàng mặt ngoài tuy vô lại, lại có tính khí khá nóng nảy nhưng người bên cạnh nàng ai cũng hiểu rõ một điều, nàng là một người không thể đắc tội, keo kiệt, âm độc, tàn nhẫn, phong lưu, dạo chơi nhân gian. Nàng cũng không phải vô tình, chỉ là vô tình ấy của nàng người khác lại nhìn ra lãnh khốc mà thôi, tính cách này ngày thường cũng không biểu hiện ra ngoài, nhưng nếu quả thật đụng phải sự tình gì đó thì nàng liền lộ ra một bộ mặt khác của mình khiến cho người ta sợ hãi.

Nàng không biết mình vì sao lại đối với hai người nam nhân này có hứng thú, nhưng một khi đã có hứng thú, như vậy nhất định phải khiến cho bọn họ hiểu được tâm ý của nàng. Hơn nữa nàng hiện tại cũng có rất nhiều thời gian, hảo hảo hưởng thụ cái loại cuộc sống bình thường nhàn chán cũng là một việc không tồi.

7. Chương 7: Chương 7

Vào buổi tối, ba người ngồi vây quanh tại một cái bàn nhỏ, trên bàn bày biện ba cái mâm đồ ăn, một cái mâm đựng bánh bao, một cái mâm đựng dưa muối, cuối cùng là một đĩa khoai tây nhỏ nhân meo mốc, không khỏi keo kiệt đến đáng thương đi TT,TT.

Mị Ngạn Nhi trong lòng thở dài, nhưng vẫn chấp nhận số phận bắt đầu ăn, nàng đã liên tiếp ăn ba ngày khoai tây rồi, nhưng... cũng đừng mỗi ngày đều phải có món khoai a...

Bất quá tuy trong nội tâm có chút bất mãn nhưng nàng vẫn không chút nào biểu hiện ra ngoài, vì nó cũng khá là thơm ngon, với lại nam nhân kia mỗi lần đến thời điểm này đều dùng ánh mắt ấy náy cũng có lỗi nhìn nàng... Hơn nữa nàng mỗi ngày ngoài việc bán bánh bao thì còn lại cái gì cũng không làm, có thể ăn được cái này thì cũng coi như thỏa mãn rồi.

Bữa tối rất nhanh ăn xong, Thạch Mặc thu thập bát đũa xong liền vịn Thạch Triệt đi nghỉ ngơi, Mị Ngạn Nhi có chút nhàm chán nằm ở trên giường.

Trước kia vào lúc này, nàng khả năng còn cùng nam nhân nào đó phong lưu khoái hoạt, nhưng hiện tại mỗi tối nàng chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi, vì không có tiền mua đèn cầy nên lúc trời tối liền cái gì cũng không thấy đường được, cuộc sống như vậy cũng vô cùng nhàm chán a, chỉ là... thực sự không rời đi được, nàng muốn dựa vào thuật dịch dung của mình mà rời khỏi Hoàng Thành, hơn nữa muốn có bạc cũng không phải việc khó, nhưng nàng vẫn không có rời đi, chỉ là nội tâm nàng lại muốn ở nơi đây trải qua cuộc sống nhàm chán nghèo khổ...

Đây là tại sao chứ? Đáp án không phải rất rõ rồi sao, cũng không tính là rất khó khăn...

Thật sự là ngủ không được a, suy nghĩ lung tung vài ngày rồi cũng nên suy nghĩ kỹ lại một chút, nhưng nàng hiện tại trong đầu lại cảm thấy trống trơn một mảnh, cái gì cũng không nghĩ được, đã như vậy... hay là đi ra ngoài một chút đi...

Chỗ bọn họ ở hiện tại là một tiểu phòng nhỏ, không có sân ngoài, chỉ có hai gian phòng cùng một phòng bếp nhỏ nhỏ, phía trước là một mặt tiền cửa hàng, nó cũng được tách từ phòng ra, cả bố cục cũng rất chen chúc.

Mị Ngạn Nhi vừa đi ra khỏi cửa phòng liền đụng phải Thạch Mặc cũng cùng lúc đi ra khỏi phòng.

" Người muốn làm gì ? " Mị Ngạn Nhi mở miệng trước.

" Định vá lại quần áo cho Triệt nhi, trong phòng mờ quá, định ra ngoài cho nó sáng hơn. " Thạch Mặc trả lời, trong bóng tối giọng hắn khàn khàn tựa hồ càng thêm trầm thấp.

" Ta cũng định ra ngoài, hay chúng ta cùng đi a. "

" ...Àn, hảo. "

(mm : bảng convert dịch thành " dạ " nhưng mm lại thấy không hợp xưng hô cho lắm nên sẽ dùng nguyên gốc Hán Việt là " ân " :3)

Hai người một trước một sau đi ra khỏi phòng, ngồi ở bậc thang trước cửa phòng.

Bên ngoài nếu so với trong phòng thì lại sáng thêm rất nhiều, Mị Ngạn Nhi ánh mắt nhìn Thạch Mặc trong tay cầm quần áo để may vá lại.

Thạch Mặc chuẩn bị xong đồ may vá, dường như cũng rất thuần thục may vá quần áo, bàn tay dày rộng cũng rất nhanh nhẹn.

" Thạch Mặc, y phục của ta cũng bị thủng, người giúp ta sửa lại được không ?" Ở một chỗ vải gần tầm mắt hắn, nhìn ở tay áo bên trái của Mị Ngạn Nhi, ngón tay khẽ hé ra một lỗ thủng.

" A... hảo, ở nơi nào, người đem ra đi, ta sửa cho. " Thạch Mặc gật đầu đáp ứng, hắn thật cao hứng khi có thể giúp đỡ nàng a.

" Cảm ơn. " Mị Ngạn Nhi cởi đi áo khoác của mình, đưa cho Thạch Mặc.

Thạch Mặc có chút xấu hổ, không nghĩ tới lại là áo khoác ngoài của nàng, đem ánh mắt của mình nhìn tới, không nghĩ nàng chỉ mặc mỗi cái áo đơn.

Nương theo ánh sáng trong đêm đen, Mị Ngạn Nhi thấy được mặt Thạch Mặc có chút ửng đỏ, trong lòng không khỏi hí hửng vui vẻ.

Đầu tháng chín ban đêm có chút mát mẻ, nhất là việc mặc mỗi áo đơn ngồi ở bên ngoài thì càng cảm giác được những cơn gió nhẹ nhẹ man mát, bất quá Mị Ngạn Nhi có nội lực trong người cũng không cảm thấy lạnh, chỉ là Thạch Mặc lại có chút bận tâm, hắn vốn cầm lấy y phục của Thạch Triệt liền để sang một bên, nâng áo của Mị Ngạn Nhi, chỉ là một cái lỗ nhỏ, vài cái vá nữa thôi cũng dùng tốt lắm.

" Đây. " Thạch Mặc đưa qua quần áo, ánh mắt vẫn còn chút dao động, không dám nhìn về hướng Mị Ngạn Nhi, niên đại này, nam nữ hữu biệt, hắn một cái nam tử còn chưa xuất giá đúng là vẫn còn một chút cổ kỵ.

(Nam nữ hữu biệt: kiểu như nam nữ thụ thụ bất thân.)

Mị Ngạn Nhi cầm lấy áo, ánh mắt một mực hài hước trở nên thâm trầm không ít, trong bóng đêm dị thường sáng ngời

Đây là lần đầu tiên có người vì nàng mà vá bố y... nắm lấy tay áo, Mị Ngạn Nhi không khỏi nghĩ đến điều đó.

Kỳ thật... có đôi khi người đang ở thời điểm cảm động sẽ xem nhẹ một vài vấn đề, tỷ như... nàng đường đường một tiểu vương gia như thế nào mặc quần áo có miếng vá, cho dù có một đồng lớn người nguyện ý vì nàng vá, cũng không thấy được có người thực sự dám làm thế a...

...

Thời gian cứ thế hai ngày trôi qua, phiền toái tựu một lần nữa lại ghé thăm.

Nam nhân ngày đó bị Mị Ngạn Nhi đuổi đi, lại mang theo bốn nữ nhân trắng kiện xuất hiện ở trong tiệm bánh bao.

” Chính là nàng, ngày đó chính là có nàng ta, các người mau bắt nàng ta lại. ” Trương mai công chỉ vào Mị Ngạn Nhi hô to, mấy người phụ nhân sau lưng cũng không nói nhảm, liền tiến lên bắt Mị Ngạn Nhi, lại bị Mị Ngạn Nhi nhẹ nhàng linh hoạt trốn khỏi, Thạch Mặc ở trong phòng cũng nghe thấy âm thanh, dặn Thạch Triệt ngàn vạn không cần phải đi ra, dặn xong liền đi ra khỏi gian phòng tiến đến mặt tiền cửa hàng.

” Uy, nữ nhân người tốt nhất là thúc thủ chịu trói, ngoan ngoãn theo chúng ta đi, bằng không cũng đừng trách ta không khách khí. ” Bốn nữ nhân trắng kiện âm thầm nói, ánh mắt nhìn Mị Ngạn Nhi như nhìn đang nhìn một người chết.

” Hừ, không khách khí liền không khách khí, các người cho rằng ta sợ các người à, chỉ là vài tên tay sai thôi, cũng dám trước mặt bốn cô nương mà kêu gào. ” Cũng tốt, rốt cuộc đã tới rồi, nàng cũng đã nhàm chán bốn năm ngày, mỗi ngày cũng không có việc gì làm, đều có chút không giữ ý tứ mà mặt dày ăn chùa(mm :chẳng lẽ để cho chết đói :v), đương nhiên nàng cũng có ý nghĩ ăn không cơm của người ta nga.

” Người rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, bọn tỷ muội, quản gia nói nhất định phải đem nàng bắt về, động thủ ! ” Nữ nhân nói xong liền dẫn đầu đoàn người lao đến, ba người còn lại cũng không rút lại phía sau, cùng một chỗ đánh tới.

Mị Ngạn Nhi võ công tuy không phải tuyệt đỉnh cao thủ nhưng đối phó với loại cá nhỏ tôm nhỏ này cũng đủ dư dả, chỉ cần vài cái đá chân đã đem bốn nữ nhân đập đến góc tường.

” Hừ, đồ bỏ đi. ” Mị Ngạn Nhi vỗ vỗ tay, thưởng cho bốn nữ nhân hai lời bình.

Trương mai công mở to hai mắt nhìn không tin nổi trong nháy mắt người của hắn đã bị giải quyết, đám người này là chính hắn lãng phí rất nhiều nước miếng mới giết giết được Đặng quản gia phái ra a.

” Như thế nào còn chưa cút đi, có phải cũng muốn chờ ta đánh người không? ” Mị Ngạn Nhi vừa nói vừa chính mình nói lỏng một chút gân cốt, toàn thân kết kết vang lên liên tục, Trương mai công sợ tới mức lui về sau vài bước.

” Người... coi như người lợi hại, người chờ đấy, ta không tin ta không trị được người. ” Trương mai công sau khi quăng xong câu nói sau cùng này cũng không cần quay đầu mà chạy thẳng đi, bốn nữ nhân cũng giấy dựa đứng lên, sau khi hung dữ trừng mắt Mị Ngạn Nhi cũng từ đó biến mất không còn xuất hiện.

Các bạn hàng xóm vừa mới nãy bởi vì sợ phiền phức mà trốn đi, cũng đều chạy ra chỉ trỏ không biết nói gì đó.

” Tốt lắm, không có việc gì rồi, người đi lấy bánh bao đi. ” Mị Ngạn Nhi phủi tay, vẻ mặt thoải mái đối với Thạch mặc nói ra.

Thạch Mặc giật giật miệng giống như muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng không có mở miệng, mang theo gương mặt lo âu đi tới phòng bếp.

Sau khi thạch Mặc rời khỏi, Mị Ngạn Nhi cất đi sắc mặt khinh thường âm trầm xuống, nhìn đến phương hướng Trương mai công biến mất lộ ra tia cười lạnh.

8. Chương 8

Từ ngày đuổi bốn nữ nhân kia đi thì cũng đã trôi qua được hai ngày, sau đó vào sáng ngày thứ ba, nàng vừa mới mở cửa thì trước mặt đã đứng phải một nữ nhân.

” Người là ai ? ” nữ nhân mở miệng trước, khẩu khí không tính là quá tốt, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

” Người là ai?” đối phương đã không khách khí, Mị Ngạn Nhi cũng sẽ không khách khí theo, mặt lạnh hỏi tới.

” Ta tới tìm Thạch Mặc. ” Nữ nhân không nói mình là ai, trong khi nói còn chuyển bước vào nhà trong mà đi.

Mị Ngạn Nhi mặt lạnh chặn đường đi của nữ nhân.

” Tránh ra. ” Nữ nhân không kiên nhẫn muốn động thủ đẩy Mị Ngạn Nhi ra, nhưng lại bị Mị Ngạn Nhi ngăn cản lại, nữ nhân tựa hồ trong lòng kinh ngạc thoáng qua, lập tức lại đánh tới một quyền, lần này uy lực tăng lên rất nhiều.

Mị Ngạn Nhi xem xét tư thế của người tới liền biết chính mình đụng phải người luyện võ, nghĩ mãi mà không rõ Thạch Mặc làm sao có thể nhận thức một nữ nhân như vậy, có chút không vui ném ra một quyền, hai quyền đụng nhau, Mị Ngạn Nhi vững vàng đứng một chỗ, nữ nhân kia thì lui lại phía sau hai bước, cao thấp liền định.

Người đến sắc mặt ngưng trọng lại, cũng không vội vã tiến vào, chỉ là nghiên cứu trên người Nhan Mị Nhi, lúc này sắc mặt Mị Ngạn Nhi cũng tốt lên không ít, dù sao đối phương cũng không bằng nàng.

Thạch Mặc lúc này cũng theo âm thanh mà chạy ra, hai tay còn dính bột mì chưa kịp rửa lại.

” Mộc tỷ, người đã đến rồi. ” giọng nói Thạch Mặc mang theo tia vui sướng rõ ràng cùng quen thuộc, đang lúc nói chuyện cũng đã chạy trước mặt nữ nhân.

Nữ nhân sờ lên đầu của thạch Mặc, trong mắt nhiều hơn một tia ôn nhu cùng thương tiếc.

Mị Ngạn Nhi vừa mới chuyển sắc mặt liền trong sát na mà trở nên âm trầm, chăm chú nhìn chằm chằm cái tay của nữ nhân ở trên đầu Thạch Mặc.

Thật muốn đem tay kia chặt xuống... trong mắt Mị Ngạn Nhi chợt lóe lên tia thị huyết xung động.

” Mặc Nhi, hơn một tháng rồi không gặp rồi, có nhớ ta hay không ? ”

” Nhớ... làm sao có thể không nhớ, Triệt Nhi cũng luôn phàn nàn giận dữ, nói Mộc tỷ tỷ như thế nào vẫn chưa trở lại. ” Thạch Mặc còn cố ý học theo giọng nói ôn nhu của Thạch Triệt, nụ cười trên mặt kia Mị Ngạn Nhi cũng chưa từng thấy qua.

” Chuyển tiêu này của ta đã xảy ra một ít vấn đề, làm trễ nãi chút ít thời gian của ta, những thứ này là tặng cho huynh đệ các người, nhìn xem có thích không ? ” nữ nhân đem bọc nhỏ vác sau lưng đưa tới trước mặt Thạch Mặc, Mị Ngạn Nhi lúc này phát hiện bụi đất khí tức trên người nữ nhân, tựa hồ đã trải qua một đoạn đường không ngắn.

Vừa quay về liền đến thăm bọn họ, xem ra nữ nhân này quan hệ cùng huynh đệ Thạch Mặc cũng không bình thường a, mà theo lời nói của bọn họ, nàng đại khái cũng biết được nữ nhân này là một tiêu sư, vừa trải qua một chuyến tiêu cho nên nàng mới chưa gặp qua nàng ta lần nào.

(mm : =,= nghĩ s z bà già...)

“Mặc, người có nên giới thiệu nàng cho ta biết một chút?” trái ngược với thái độ vừa nãy còn lo lắng, thái độ lại thập phần hòa nhã đi đến bên cạnh Thạch Mặc.

Thạch Mặc thân thể cứng đờ, cũng không phải vì Mị Ngạn Nhi đến gần, mà là vì từ miệng Mị Ngạn Nhi cái chữ “Mặc”.

“Đúng vậy a, Mặc Nhi, người còn chưa có giới thiệu thoáng qua cho ta bằng hữu của người?” Nữ nhân cũng thu liễm địch ý vừa rồi, cười hỏi Thạch Mặc.

Thạch Mặc đứng giữa hai nữ nhân, tuy cảm thấy háo khí giữa hai bên có chút vấn đề nhưng vẫn vì hai người mà giới thiệu lẫn nhau.

“Mộc tỷ, vị này tên là Nhan Mị Nhi, nàng hiện tại đang phụ giúp tại tiệm của ta, Mị Nhi, vị này chính là Mộc Linh Đồng, Mộc tỷ tỷ, nhà của nàng ở bên cạnh, chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên” Thạch Mặc giới thiệu đơn giản qua một chút, hai nữ nhân này đều mang ý nghĩa trọng yếu đối với hắn, hắn hi vọng hai nàng có thể trở thành bằng hữu.

“Phụ giúp? Sinh ý của Mặc nhi mà cũng cần có người hỗ trợ sao?” Mộc Linh Đồng lời này dù là hỏi Thạch Mặc nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm xem xét Nhan Mị Nhi.

“Ai bảo tự nhiên huynh đệ Thạch Mặc lại có mị hoặc như thế chứ, bọn ruồi muỗi đều hướng đến chỗ họ mà bám lấy, ta chỉ hảo làm hộ hoa sứ giả thôi, tại đây ngăn cản cái bọn ruồi muỗi kia.” Mị Ngạn Nhi cũng không khách khí chằm chọc trả lời.

“Hừ, vừa ăn cướp vừa la làng.” Nếu như hai câu nói trước của Thạch Mặc nàng còn có chút nghe không hiểu... Thì lúc Mộc Linh Đồng nghe câu này xong liền tự nhiên có thể toàn bộ minh bạch.

“Mộc tử, người đừng hiểu lầm, Mị Nhi thực sự giúp ta giải quyết rất nhiều rắc rối.” Mị Nhi vì hấn hai lần chống lại rắc rối, hấn thật sự cũng rất cảm kích, ngày thường đều là Mộc tử chiều cố, bằng không bọn hấn cũng không thể này mà cuộc sống bình thần trôi qua, nhưng mộc tử cũng luôn bận đưa tiêu, lần này lại có chút hiểu lầm Mị Nhi.

(mm: hiểu lầm con khi :v...)

“Chuyện gì nữa? Lại có người đến tìm phiền toái sao?” Nghe được những lời này của Thạch Mặc, Mộc Linh Đồng cũng không nhắm vào Mị Ngạn Nhi nữa, cau mày hỏi Thạch Mặc.

“Vâng.” Thạch Mặc có chút gật gật đầu bất đắc dĩ, hấn cũng không biết vì sao mình lại chọc nhiều phiền toái như vậy.

“Lần này là ai?”

“Đại quân gia của Lễ bộ thượng thư Đặng Phúc.”

“Cái gì, Đại quân gia của Lễ bộ thượng thư? Bọn họ...” câu nói kế tiếp của Mộc Linh Đồng cũng không nói ra khỏi miệng, nàng sợ lại làm cho Thạch Mặc thương tâm, nhưng sắc mặt rõ ràng tức giận, cái bà lão kia tuổi cũng đã ngoài 40 rồi, lại vẫn muốn nghĩ kết hôn với Thạch Mặc, quả thật không khỏi quá buồn cười.

Chỉ là...

“Mặc nhi, bọn họ làm gì người?” Nữ nhân này đúng là ý thế hiếp người, dựa vào lễ bộ thượng thư chức cao, nếu quả thật muốn làm loạn... con người Mộc Linh Đồng nhể lên thần sắc lo lắng.

“Nàng sau khi bị cự tuyệt lại phái vài người tới quấy rối, nhưng đã bị Mị Nhi đuổi đi.” Hấn mấy ngày nay cũng vì sự tình này mà lo lắng, hấn cảm giác việc này cũng không đơn giản mà kết thúc.

“Ta nghĩ nàng sẽ không buông tha đâu, nơi này có chút nguy hiểm, theo ta thấy người hay là mang theo Triệt nhi đến chỗ ta ở một đoạn thời gian a.” Mộc Linh Đồng tuy cũng có chút danh tiếng, nhưng dân không cùng quan đầu, mặc dù đối phương chỉ là một đại quân gia thôi nhưng cũng đủ để áp chế bọn họ.

Nếu như không có Mị Ngạn Nhi ở đây lúc này thì phương pháp này thực không sai rất tốt, nhưng... Thạch Mặc nhìn về phía Mị Ngạn Nhi, nếu bọn họ đi... nàng làm sao bây giờ?

“Mặc, người tin tưởng ta không? Chỉ cần người tin tưởng ta, ta liền sẽ bảo vệ huynh đệ các người chu toàn, ta Mị... Nhan Mị Nhi này dùng tánh mạng cam đoan, nhất định sẽ không để cho các người bị thương mảy may!”

Sắc Mặt Mị Ngạn Nhi lúc này dị thường nghiêm túc, nàng có chút chờ mong câu trả lời của Thạch Mặc, hấn sẽ tin tưởng nàng chứ?

Thạch Mặc bị lời này của Mị Ngạn Nhi làm cho quá phẫn sửng sờ, thần sắc trong mắt cũng trở nên phức tạp...

“Mộc tử, ta thấy bọn ta vẫn nên ở tại chỗ này a, Mị Nhi nhất định sẽ bảo vệ bọn ta.” Hấn tin tưởng nàng a, bằng không...cũng sẽ không lưu lại một nữ nhân xa lạ ở trong nhà của mình...

Mộc Linh Đồng lông mày chăm chú nhăn lại, sắc mặt trở nên khó coi.

“Người thật xác định ở lại chỗ này?” Đè nén tức giận, Mộc Linh Đồng muốn xác nhận lại nữa hỏi.

Thạch Mặc nhẹ gật đầu.

Mị Ngạn Nhi lộ ra một nụ cười, tản ra một tia hương vị tà tử, làm gương mặt nàng trở nên tràn đầy khí tức mỉa mai hoặc giễu cợt.

Chỉ có điều hai người còn lại đều không phát giác thôi.

“...À!...được rồi, ta về trước nghỉ ngơi, có chuyện gì thì tìm ta a.” Trầm mặc một hồi, cuối cùng Mộc Linh Đồng cũng buông tha, nàng từ nhỏ đã cùng Thạch Mặc cùng nhau lớn lên, có thể nói chính là người hiểu rõ hần nhất, người nam nhân này nhìn như ôn hòa, nhưng lại quật cường muốn chết, chỉ cần là việc hần quyết định nàng liền cũng chưa thấy người nào thay đổi hần được...

9. Chương 9

Sau khi tiễn Mộc Linh Đồng đi, Thạch Mặc xoay người trở về phòng nhưng lại Mị Ngạn Nhi kéo tay lại, đây là lần đầu tiên nàng cảm giác được rõ ràng nhiệt độ của nam nhân, bàn tay trong tay áo chai lỳ dày cộm lộ rõ nam nhân này rất vất vả.

Mà Thạch Mặc cũng bị động tác thân mật của Mị Ngạn Nhi làm cho hù chết rồi, muốn giãy ra tránh thoát lại không mở được lực đạo của Mị Ngạn Nhi.

“Người làm cái gì... buông tay...” Thạch Mặc nhìn Mị Ngạn Nhi không có chút ý tứ thả ra, không khỏi sốt ruột quát lớn.

“Không thả... ta thích nắm tay của người.” Hần đã lựa chọn lưu lại, lựa chọn tin tưởng nàng, như vậy, nàng đoán rằng (mm(thẹn thùng): ... hần muốn hiến thân :v...) hần cũng là có chút ít thích nàng, bằng không như thế nào có thể lưu lại.

“Đừng, đừng cái này, nam nữ thụ thụ bất thân... người như vậy... không tốt.” Mặt Thạch Mặc có chút đỏ, nàng nói thích nắm tay của hần... Chỉ là, ý nàng cho rằng là hần có ý tứ sao? Hần không dám nghĩ thế.

“Không tốt, có cái gì không tốt, người chẳng lẽ không thích sao?” Mị Ngạn Nhi nháy mắt mập mờ, phát huy bản sắc vô lại.

Thạch Mặc bị nói, gương mặt đỏ bừng, tiến không được lùi cũng không xong, hần không nghĩ nhỏ tâm tình cứ như vậy mà bị nói thẳng ra.

Thạch Mặc thân thể cứng đờ, dường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Thời điểm Mị Ngạn Nhi xuất hiện trong tiệm bán bánh bao, chính là hần thời điểm bàng hoàng bất lực nhất, hần chưa bao giờ nghĩ tới loại chuyện như thế lại rơi vào trên người mình, nhưng cũng không thể dự đoán trước, chuyện tình hần coi như là bình thường cũng theo đó mà bị phá vỡ.

Kỳ thật, hết thảy cũng không có gì thay đổi, nhưng tâm tình hần cũng không như trước giống nhau, nhất là mỗi lần nữ nhân này thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt hần thì dường như mọi hơi thở của hần cũng không còn là của hần nữa.

Mà cũng trong đoạn thời gian này, một việc làm hần chán ghét đã xảy ra, hần lại vì một nữ nhân đột nhiên xuất hiện trong tiệm bánh bao nhà hần mà động tâm!

Nàng tạo cho người khác cảm giác rất đặc biệt, tuy cực lực thích ứng loại cuộc sống này, nhưng hần lại cảm nhận được loại khí tức không hợp lý này, nàng căn bản không thuộc về nơi này, nàng là loại bất cần đời, tùy tâm sở dục, cũng không phải loại cuộc sống chen ép người khác mà có được, nàng như một tiểu công chúa chưa từng trải qua gian khổ, mang theo tiểu dung đạo chơi nhân gian xuất hiện trước mặt hần.

Nụ cười của nàng có chút du côn, thường xuyên là một bộ dáng không thèm đếm xỉa nhưng trong ánh mắt ngẫu nhiên lóe lên sắc bén càng làm cho hần vững tin (vững chắc tin tưởng) nàng không phải phạm nhân, hần nghĩ... nữ nhân này rồi sẽ có một ngày cảm thấy trò chơi này nhàm chán mà sẽ rời đi a...

Hần không phải người ngu, ngược lại lại là một người có tâm tư thập phần rõ ràng, hần từ nhỏ đã bắt đầu việc buôn bán, tiếp xúc với vô số loại người, ít nhiều cũng có con mắt nhìn người, hơn nữa nữ nhân này cũng không có cố ý che giấu cái gì, giống như ánh mắt của nàng vậy, nàng thường xuyên dùng loại soi mói húng thú nghiền ngẫm nhìn hần, làm cho hần không liệu trước mà tránh kịp, cho nên hần mới tận lực không xuất

hiện trước mặt nàng, chỉ là... cái phòng này cũng quá nhỏ đi, hắn chỉ có thể tránh trong một không gian hạn hẹp.

Hắn không biết ở mình có chỗ nào tốt khiến nàng thích mình, cũng không cho rằng nàng thật sự thích mình... Bộ dáng của chính mình ra sao còn không tự hiểu lấy ư, nếu như không có quẻ bói kia thì làm gì có người nguyện ý lấy hắn, hơn nữa những người ấy ý tưởng cũng không quá rõ ràng, phần lớn toàn tập trung lên đệ đệ dung mạo xinh đẹp của hắn.

Ai, trước kia hắn cũng không chút vọng tưởng sẽ có một nữ nhân thật lòng yêu hắn, hướng chi hiện tại hắn đã thất thân, còn cái gì mà để vọng tưởng nữa đây...

Hắn là một nam nhân nhận mệnh này, cũng là một nam nhân quật cường, cũng là tự biết rõ bản thân có bao nhiêu phân lượng, hắn hiểu được tâm ý của mình, coi như đối phương dù có đồng ý, mặc dù cái cảm giác rung động này chỉ là thoáng qua, hắn cũng biết rõ... thứ không thuộc về mình thì cuối cùng cũng sẽ không thuộc về mình.

Dị thường chậm rãi gỡ ngón tay đang nắm chặt tay mình, Thạch Mặc không quay đầu lại mà cứ thế bước vào phòng trong, lưu lại một Mị Ngạn Nhi có chút không không thể tin được.

Người nam nhân này rõ ràng là có cảm giác với nàng, vì sao lại vẫn như cũ cự tuyệt nàng, nàng biểu hiện không đủ rõ ràng sao, làm cho hắn không rõ ý nàng sao?

Nghĩ đến nam nhân đã bước vào kia, cảm giác ấm áp trong lòng bàn tay còn chưa kịp biến mất, Mị Ngạn Nhi sắc mặt trở nên dị thường khó coi.

...

Vào buổi tối, không khí vẫn giống như ngày thường, tựa hồ cái gì cũng chưa từng phát sinh qua, chỉ có điều Mị Ngạn Nhi lại trở nên dị thường ân cần, nàng thỉnh thoảng đưa cho Thạch Mặc cùng Thạch Triệt đĩa rau, dù trên bàn chỉ có một món duy nhất.

...

“Mị nhi tỷ tỷ, hôm nay ngươi gặp phải chuyện gì vui sao?” Thạch Triệt nhỏ giọng hỏi, con mắt không có tiêu cự mở thật to...

“Ta mỗi ngày đều rất vui vẻ a.” Mị Ngạn Nhi qua loa đáp, bất quá sung sướng tiêu dung trên mặt cũng không giống giả cho lắm.

Thạch Mặc yên lặng nghe hai người nói chuyện, mặc dù có chút nghi hoặc thái độ của Mị Ngạn Nhi nhưng mà cũng không có nói gì, hắn vốn tưởng nàng nhất sẽ tức giận, nàng cũng không giống loại người chấp nhận để người khác cự tuyệt, chỉ là thái độ hiện tại càng trở nên ân cần, nàng đã buông tha cho hắn rồi sao?

Thạch Mặc cảm giác bữa ăn này làm hắn ăn vào có chút vô vị.

...

Sau bữa cơm tối, ba người đều tự trở về gian phòng của mình, nhưng Thạch Mặc dù làm thế nào cũng không thể ngủ được, đứng dậy mặc áo ngoài vào, chuẩn bị bước ra ngoài một chút.

Mị Ngạn Nhi trong phòng một mực nghe lấy động tĩnh bên ngoài, cửa phòng Thạch Mặc vừa mở nàng liền biết ngay, chờ thêm một chút, nàng cũng mặc áo ngoài rồi bước ra ngoài.

(mm: đồ mặt dày :v...)

“Trùng hợp vậy a, ngươi cũng không ngủ được.” Mị Ngạn Nhi dùng thanh âm du côn chào hỏi, nói xong cũng không đợi Thạch Mặc trả lời, liền đến thẳng chỗ hắn rồi ngồi xuống.

Thạch Mặc thân thể cách xa một chút, cảnh giác nhìn Mị Ngạn Nhi.

“Đây, không cần như vậy, ta thật sẽ không làm gì đâu.” Mị Ngạn Nhi mang theo chút ủy khuất nói.

“Mị Nhi, người... người đừng như vậy, ta... ta chỉ là một nam nhân bình thường, ta chỉ nghĩ tới cuộc sống bình thường, nếu như người có thể một mực ở tại chỗ này, nếu như người thật sự thích, yêu mến... nhưng... ta biết đó là không có khả năng, một ngày nào đó người sẽ rời đi a, người không cần gạt ta, ta biết rõ.”

Đây là lần đầu tiên Thạch Mặc hướng đến người khác thổ lộ tâm tư của mình, Mị Ngạn không khỏi kinh ngạc, sau lại dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn Thạch Mặc.

Đây là lần đầu Mị Ngạn Nhi nhìn thẳng vào gương mặt của nam nhân này, tuy sự khinh thường bị che dấu đi nhưng nàng lại không nghĩ tới sẽ bị người khác nhìn thấu tâm tư của mình... Mị Ngạn Nhi lần đầu nhìn thấy một nam nhân thế này, một Thạch Mặc nhận xét chân thật.

“...” Thạch Mặc nói xong câu đó thì cũng đã triệt gọn mọi khí lực toàn thân, có chút vô lực ngồi tại chỗ, yên lặng không nói gì chờ phản ứng của Mị Ngạn Nhi.

10. Chương 10

“...Thạch Mặc, người đừng như vậy, ta là thật sự thật thích người.” Mị Ngạn Nhi cũng trầm mặc một hồi, đối với chân tình của Thạch Mặc mà nói ra.

Người nam nhân này làm nàng cảm giác rất thoải mái, cá tính của hắn cũng làm nàng rất kinh ngạc, làm nàng nhận tính vốn âm u xảo trá không ngờ cũng gặp được lương thiện cùng thuần khiết, hơn nữa kiên định của hắn cũng làm cho nàng bội phục, chính là ngẫu nhiên chất phác một ít, đây cũng là nguyên nhân nơi ở hiện tại, ai bảo bên cạnh nàng cũng chưa từng gặp qua một nam nhân như Thạch Mặc chứ.

Về tâm tính chơi đùa của nàng cũng không phải là do Thạch Mặc, mà vì tính nàng xưa nay vốn đã thế, đối với cuộc đời này, nàng cảm thấy nó như một cuộc chơi, hơn nữa cũng chẳng thấy có gì không đúng.

Chỉ là... thái độ này của nàng tựa hồ có chút xúc phạm với người nam nhân này...

Nghe được lời Mị Ngạn Nhi nói, Thạch Mặc mặt biến đổi, lúng ta lúng túng không biết nói cái gì, tuy không biết lời đối phương có bao nhiêu phần là thật, nhưng nghe người mình thích nói yêu mến chính mình, hắn cũng không khỏi mặt đỏ, trống ngực tim đập, có chút không khống chế nổi cảm xúc.

“Người cũng là yêu thích ta a? Mị Ngạn Nhi hỏi tiếp, thân thể cũng hướng lại gần hắn chút ít, tay can đảm đặt lên tay Thạch Mặc.

Nàng cũng rõ ràng thái độ của nàng, cũng có vài phần kính trọng người nam nhân Thạch Mặc này, nhưng như thế không có nghĩa là nàng sẽ từ bỏ, nàng đối với nam nhân này đã có hảo cảm tột tuyệt đối sẽ không mất đi hứng thú lựa chọn buông tha, nàng có thể đổi lại phương thức, làm cho cho Thạch Mặc tiếp nhận nàng, tin tưởng nàng.

Mị Ngạn Nhi biểu tình rất chân thành, thiếu một chút trước kia hương vị lỗ mãng.

Thạch Mặc do dự nhìn Mị Ngạn Nhi, mím môi mình thật chặt, nhưng cũng không có cự tuyệt Mị Ngạn Nhi tới gần.

Ánh mắt của nàng trở nên chân thành, khí tức của nàng cũng trở nên ôn hòa rồi, nhưng... con người sẽ thay đổi nhanh vậy sao? Chỉ là... hắn rõ ràng là hoài nghi... là không tin... lại không nghĩ tới cự tuyệt... Trên người nàng tồn tại một loại ma lực, vô luận như thế nào biến hóa thì hắn cũng không muốn cự tuyệt... tay của nàng có chút mát, che ở trên tay mình làm cho hắn cảm thấy chấn động toàn thân.

” Tại sao không trả lời, hay là người không thích ta, là ta tự mình đa tình? Người ghét bỏ ta không tiền không thế, còn dựa vào người nuôi ta, đúng hay không? ” vừa nói Mị Ngạn Nhi còn ác ý véo véo tay Thạch Mặc.

” Không có... ta... ta không có... ta sao có thể không đáp ứng chứ, ta... ta cũng là... thích người... ” Hắn rút cuộc cũng nói.

Giọng nói Thạch Mặc càng ngày càng nhỏ, thẳng sau khi nói xong hắn căn bản cũng không dám nhìn vào mặt Mị Ngạn Nhi, một nam nhân như thế cứ thế nói ra lời đó, đối tượng lại là một nữ nhân mới quen vài ngày, nàng có thể hay không sẽ thấy mình lỗ mãng a?

” Ha ha a... Mặc, ta liền biết rõ, ngươi là yêu thích ta. ” Mị Ngạn Nhi cười, con mắt dị thường sáng ngời, nàng tay trái đặt trên tay Thạch mặc, tay phải nhân cơ hội này vòng qua eo hắn.

Tựa đầu lên bả vai Thạch Mặc, Mị Ngạn Nhi cảm giác được khí tức nam tính nhàn nhạt trên người Thạch Mặc, vị xà phòng nhàn nhạt rất là dễ ngửi...

Mà Thạch Mặc thời điểm bị tay của Mị Ngạn Nhi vòng qua eo sắc mặt cũng trở nên khó coi, toàn thân hắn cứng ngắc, hô hấp dần dần dập lên.

” Làm sao vậy ? ” Mị Ngạn Nhi cũng cảm giác phản ứng của Thạch Mặc có chút không bình thường, cho là hắn thẹn thùng nhưng nhìn kỹ lại thì sắc mặt hắn có chút tái nhợt, không giống bộ dáng thẹn thùng chút nào.

” Đợi chút... thả ta ra. ” giọng nói Thạch Mặc run rẩy nói, hắn trong lòng vẫn là không vượt qua được chướng ngại trong nội tâm, nữ nhân kia... cái đêm kia... cũng là hình ảnh mà hắn vô pháp vĩnh viễn khó quên...

Kỳ thật, nàng có phải thực tâm hay không cũng không trọng yếu, quan trọng là hắn không xứng với nhiệt tình của người khác, hắn...

Thạch Mặc sôi trào muốn khóc, dù cho đêm đó phát sinh chuyện như vậy, hắn cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt, nhưng tại ngay thời điểm hắn đối mặt với hạnh phúc thì cũng chính giây phút đó hạnh phúc của hắn cũng không cánh mà bay biến mất rồi, hắn muốn khóc... nhưng hắn vẫn khóc không được.

Mị Ngạn Nhi bị giọng nói run rẩy của Thạch Mặc làm cho hù chết rồi, nàng thả vòng tay Thạch Mặc ra, nhìn kỹ Thạch mặc, đụng chạm của nàng làm cho người ta chán ghét sao ? hắn không phải vừa nói thích nàng ư, vì sao lại kháng cự ? Hay là... hắn cũng lừa gạt lại nàng ?

Nghĩ tới đây Mị Ngạn Nhi có chút tức giận rồi, tính tình nàng cũng không phải là rất tốt, hơn nữa nàng ghét nhất chính là chuyện tình lừa gạt cùng phản bội !

” Ngươi rốt cuộc làm sao vậy ? ” Đè nén của mình không vui, thanh âm coi như ôn hòa hỏi.

” Ta... chúng ta... Mị Nhi... ngươi hay là bỏ qua ta đi... chúng ta không thích hợp. ” Cẩn rằng một cái, Thạch Mặc nói xong lời cự tuyệt liền xoay người trở về trong phòng.

Mị Ngạn Nhi tùy ý hắn rời đi, chỉ là sắc mặt khó coi đứng tại một chỗ.

Thạch Mặc rốt cuộc làm sao vậy, trước sau hai thái độ lại hơn xa nhau như thế...

...

Ngày thứ hai, ba người sáng sớm đã rời giường, đều tự chuẩn bị công việc của mình, vội vàng dùng qua điểm tâm rồi liền mở cửa tiệm, bắt đầu sinh ý.

Vài cái nữ nhân bắt đầu làm việc ghé đến mua vài cái bánh bao, sau đó chính là vài gia cảnh không sai đại nường, người nghèo thì làm sao có tiền mua bánh bao chứ.

Mị Ngạn Nhi lạnh nhạt ngồi chỗ bán bánh bao, có khách thì đưa bánh đến, không có khách thì liền trầm mặc không nói, cứ qua mỗi đoạn thời gian thì Thạch Mặc sẽ bưng ra một nồi bánh khác để vào trong mâm, sau đó lại vội vàng trở về phòng bếp, cũng không cùng nhau nói chuyện, hai người lâm vào tình trạng chiến tranh lạnh.

Kỳ thật nói chiến tranh lạnh cũng không chính xác, hắn chính là đang sa vào xấu hổ mà trầm mặc, dù sao chính Thạch Mặc cũng không cảm thấy như thế là đang chiến tranh lạnh.

Đến khi thời gian ăn cơm sớm đã rất lâu trôi qua, người tới nơi này cơ hồ cũng không còn ai, Thạch Mặc cũng không lấy thêm bánh bao đi ra, sắc mặt Mị Ngạn nhi cũng triệt để lạnh xuống.

Vừa lúc này, cách đó không xa có vài người vận trang phục quan sai đi tới... Mị Ngạn có chút nheo mắt lại, ánh mắt thẳng nhìn chằm chằm vài quan sai đang tới gần...

11. Chương 11

” Wey wey wey, mau tránh ra, quan phủ làm việc, nhàn tạp thứ dân không được tới gần ! ” quan sai vừa đi vừa một bên xua đuổi mọi người xung quanh đang coi náo nhiệt.

Chỉ chốc lát sau, năm quan sai đã đứng trước cửa tiệm bán bánh bao, trong đó có một quan sai có vẻ là đầu lĩnh sắc mặt có chút khó coi.

” Các ngươi là người đã đả thương gia nô của nhà Thượng thư đại nhân ? ” quan sai chất vấn.

Nghe xong lời nói của quan sai... Mị Ngạn Nhi lộ ra vẻ mặt chính thề.

Thanh âm quan sai rất lớn mà phòng cũng rất nhỏ, Thạch Mặc một khắc liền chạy ra, chứng kiến người đến là quan sai, có chút kinh hoảng đứng tại chỗ.

” Người là ta đánh, nhưng đến nháo sự là bọn họ, các ngươi chẳng lẽ hắc bạch không phân minh mà đã đến bắt người a ? ” trong giọng nói của Mị Ngạn Nhi cũng không có chút khách khí nào, tuy vẫn mang theo ý giải thích nhưng trên căn bản nàng thừa biết nàng không có làm việc gì sai.

Tuy quốc gia hiện tại hoàng đế anh minh, chính trị thanh minh, nhưng quan lại bao che lẫn nhau là một việc không thể nào thay đổi, như bọn họ chỉ là một dân chúng không quyền không thế, nếu quả thật đắc tội nhân gia thì chỉ còn cách tự nhận mình xui xẻo.

” Hừ, đã đánh người vậy liền theo chúng ta đi một chuyến a. ” quan sai cũng không nói nhảm, ý là bọn họ đến đây là để dẫn người về.

” Hảo, ta cùng các ngươi đi, nhưng chuyện này không hề liên quan đến nàng, nàng chỉ là một người giúp việc trong tiệm của ta, ta mới là lão bản. ” Lúc này Thạch Mặc cắn răng một cái đứng lên.

Mị Ngạn Nhi có chút kinh ngạc nhìn về phía Thạch Mặc.

Đám quan sai nhíu mày nhìn nhau, cái gã quan sai thủ lĩnh mới lên tiếng : ” ai đánh người thì bọn ta bắt người đó, người ta báo án đó là một nữ nhân, không có nói là người. ”

” Nàng chỉ là người giúp việc, coi như đánh người thì cũng là do ta chỉ thị, các ngươi liền bắt ta đi, chuyện đó không hề liên quan đến nàng. ” Thạch Mặc cũng không sợ hãi mà đi tới trước mặt quan sai, kiên định nói, hắn làm sao có thể để cho Mị Nhi vì hắn mà gặp một hồi lao ngục tai ương.

” Thạch Mặc ! Quay về đi, chuyện này không có liên quan đến ngươi. ” mặc dù trong lòng khá cảm động nhưng nàng đường đường là một nữ nhân, làm sao có thể đứng phía sau một nam nhân chờ một sự che chở chứ, huống chi... nàng cũng không đem đám quan gia này để vào mắt.

Nói xong, Mị Ngạn Nhi liền đem Thạch Mặc kéo lại đẩy về trong phòng, nhưng Thạch Mặc lại giãy dụa muốn nàng không rời đi, quật cường làm cho Mị Ngạn Nhi có chút tức giận.

” Không được, ta làm sao có thể để cho bọn họ bắt người đi, cái này nguyên nhân đều tại ta, ta đi là được rồi, người ở lại chỗ này chăm sóc cho đệ đệ của ta được không ? ” giọng nói Thạch Mặc mang theo chút cầu khẩn.

” Không có khả năng, chớ nói nhảm, ta đánh những người kia căn bản cùng ngươi cũng không có quan hệ, người nhiều chuyện làm gì... còn nữa, tin tưởng ta, ta sẽ không bị gì đâu ! ” Nửa câu sau của Mị Ngạn Nhi dường như đã đánh sập lên lỗ tai Thạch Mặc, Thạch Mặc chăm chú nhíu lông mày mình lại, không quá tin tưởng vào lời giải thích của Mị Ngạn Nhi, cho rằng nàng hơn phân nửa là an ủi mình.

Dân không cùng quan đấu, đạo lý này hắn cũng biết, nếu quả thật có gì không may xảy ra, sẽ phát sinh sự tình gì thì cũng không đến lượt những thường dân như bọn họ làm chủ.

” Không được, ta không cho ngươi đi, bọn họ muốn bắt thì hãy bắt ta. ” Thạch Mặc vẫn như trước không nhượng bộ, rất là cố chấp.

Đây là lần đầu tiên Mị Ngạn Nhi thấy Thạch Mặc cố chấp như thế, có chút đau đầu, cũng có chút mừng rỡ, ít nhất người nam nhân cũng tại sự tình này mà không phủ quyết quan hệ với nàng, ngược lại dũng cảm đứng ở trước mặt nàng, làm nàng cảm động càng thêm cao hứng.

” Tốt lắm tốt lắm, hai người các người đừng cãi nhau nữa, hay là đi chung cũng được. ” Tuy về công đạo chỉ là đem nữ nhân này về, nhưng cũng không biết phải xử lý nam nhân này như thế nào, thuận tay mang về cũng không có mấy may gì quan hệ a.

” Không được ! ” Thạch Mặc còn chưa nói gì thì Mị Ngạn Nhi liền đã rất nhanh phản đối.

” Không được cũng phải đi, các người đừng có không biết tốt xấu, theo chúng ta mau lên, bằng không cũng đừng trách ta không khách khí. ” Bọn họ đứng là rất ít nói, ngày thường đi bắt người thì cũng rất ít khi nói chuyện với người khác, chỉ là lần này phía trên đặc biệt chỉ thị xuống, ngàn vạn không thể để người bị thương, nhất định phải hoàn hảo không tổn hao mà đem về, nhưng lại nói họ phải cẩn thận giọng điệu, đừng có quá phận.

Điều này làm cho bọn họ rất kỳ quái, nhưng cũng không dám thắc mắc.

” Không khách khí, hừ, ta muốn cho các người xem cái gì gọi là không khách khí. ” Mị Ngạn Nhi lời này đã muốn quyết định hảo hảo giáo huấn đám quan sai này rồi, lại dám chọc nàng, không hảo hảo giáo huấn thì đã không phải là nàng, nếu quả thật việc này biến lớn thì nàng cùng lắm sẽ nói ra thân phận của mình, đến lúc đó cái gì gây sự cũng chẳng còn chút nào sót lại.

Kỳ thật, đối với Mị Ngạn Nhi mà nói thì đây chính là một loại trò chơi mới lạ, dù sao thì ngoại trừ mẫu vương ra, thì cũng không có người nào dám bắt lấy nàng, huống chi đám người này chỉ là quan sai.

” Người... ” người đầu lĩnh cũng sinh khí rồi, phần nộ muốn sôi trào thì lại bị một nữ nhân đứng phía sau nín lại.

” Đầu lĩnh, người đã quên ư, họ không phải đã đưa một phong thư sao, người lúc này hãy đưa cho nàng ta xem a. ” Nữ nhân kia tuy thanh âm rất nhỏ nhưng lại đủ để bọn Mị Ngạn Nhi đứng gần đó nghe được.

Người đầu lĩnh vui vẻ, lập tức từ trong lòng ngực lấy ra một phong thư, cũng may không có quên, thượng cấp dường như cũng đã dự liệu được tình huống này nên cũng đã cấp công đạo nếu gặp phản kháng thì liền đưa cho đối phương xem.

” Đưa cho người. ” đầu lĩnh đưa thư tới.

Mị Ngạn Nhi cau mày mở ra tín thư, chỉ một thoáng mà sắc mặt đã trở nên khó coi...

12. Chương 12

“Hảo, ta cùng các người đi, nhưng tuyệt đối không được đụng vào hắn, bằng không ta sẽ làm cho các người hối hận không kịp!” Cẩn rằng, Mị Ngạn Nhi từng câu từng chữ nói.

Bọn quan sai bị khí thế của nàng làm cho sững sờ.

“Mị nhi?” Thạch Mặc có chút bất an gọi nàng, trong lá thư rốt cuộc viết cái gì mà lại làm sắc mặt của nàng trở nên khó coi như thế.

“Yên tâm đi, ta không sao, người hãy ngoan ngoãn ở lại chỗ này đợi ta trở lại, có nghe hay không?” Vốn cho rằng chuyện này là do đại quân gia nhà họ bộ thượng thư xếp đặt mọi chuyện, lại không ngờ đến dĩ nhiên là do mẫu vương nhà nàng sắp xếp, cũng không biết mẫu vương từ lúc nào đã biết nàng ở chỗ này, lại chờ đến lúc này mới ra tay.

Lá thư vừa này chính là tín thư của mẫu vương, lên mặt giảng bài: mừng thọ hồi phủ!

Đơn giản bốn chữ nhưng lại làm nàng không thể cự tuyệt mệnh lệnh.

“...” Thạch Mặc thật không biết nên nói gì cho phải, sự tình đã không thể nằm trong vòng khống chế của hắn.

Cuối cùng Mị Ngạn Nhi cũng đi theo đám quan sai, Thạch Mặc cau mày đứng ở trong tiệm bánh bao, nhìn theo Mị Ngạn Nhi đang dần mất hút khỏi tầm mắt.

Người cuối cùng cũng rời đi nhưng... tại sao lại dùng phương thức này mà rời đi chứ, nếu là do mình làm thì tuyệt đối sẽ không liên lụy đến người khác, hẳn nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cứu nàng... Thạch Mặc ánh mắt kiên định, trong lòng âm thầm nghĩ đến.

...

Mị Ngạn Nhi đi theo đám quan sai tự một đường đi đến hình phủ của kinh thành, đây là nơi chuyên môn phụ trách những sự vụ liên quan đến dân sự.

Từ rất xa Mị Ngạn Nhi đã thấy một bóng dáng quen thuộc, đúng là là phủ doãn đại nhân Trương Lương Ngọc, một nữ nhân hơn ba mươi tuổi, nữ nhi của nàng cũng chính là bằng hữu của nàng, cho nên cũng không sai nhận thức nữ nhân này.

“...Ngạn tiểu vương gia?” Trương Lương Ngọc thấy quan sai đem người về, do dự nhìn người đang đi trước họ, thấy đối phương gật đầu khẳng định mới mang theo nghi vấn hỏi nàng một câu.

Ngạn tiểu vương gia cũng là một người quen của nàng, nhưng Ngạn tiểu vương gia trước mắt này lại chỉ có ba phần tương tự, Tuy Thương vương gia nói với nàng Ngạn tiểu vương gia dịch dung, nhưng nàng cũng không dám nhận loạn người a.

“Trương đại nhân, mẫu vương có gì phân phó, ngài cứ nói thẳng a.” Không để ý tới bộ dạng si ngốc của quan gia khi nghe đại nhân nhà mình xưng hô nàng, Mị Ngạn Nhi trực tiếp hỏi.

“Dạ dạ dạ, Thương vương gia phân phó, người trực tiếp về phủ là được rồi.”

“Bổn vương liền cáo từ.” Mị Ngạn Nhi cũng không chút khách khí, xoay người rời đi.

“Cung kính tiểu vương gia.” Sau lưng vang lên thanh âm của Trương Lương Ngọc.

...

Mị Ngạn Nhi một người một mình đi hướng đến Thương Vương phủ, vừa đi vừa cẩn thận suy ngẫm lại những chuyện đã trải qua, đoán rằng mẫu vương đã sớm biết nàng đang ở nơi nào, chỉ là không đến bắt nàng mà thôi, sau đó mới dựa vào chuyện Thượng thư phủ mà lấy cớ đẩy nàng về nhà, mà làm sao mẫu vương có thể biết hành tung của mình, Mị Ngạn Nhi cũng không quá chắc chắn, bất quá mẫu vương cũng biết chuyện của quản gia nhà Thượng thư phủ, khiến cho nàng không khỏi không suy đoán, về phần thuộc hạ ngầm của mẫu vương...

Kỳ thật đây cũng không phải chuyện tình làm nàng giật mình, dù sao nàng thân là tiểu vương gia, bên người cũng có một vài người thủ hộ cũng không phải là chuyện kỳ quái, nghĩ như vậy, nàng hết thấy biết mẫu vương liên cái gì cũng biết rồi, như vậy về chuyện tình của Thạch Mặc mẫu vương cũng như vậy biết rồi?

Tâm Mị Ngạn Nhi không khỏi có chút ít bất an, lần trước việc mẫu vương bức hôn cùng việc bắt người... mẫu vương tính tình quái dị, từ trước đến nay ai cũng nói không biết mẫu vương sẽ đối phó họ như thế nào, xem ra trước phải đi một chuyến thăm phụ phi mới được, có phụ phi bên cạnh, mẫu vương sẽ thoáng khiêm tốn một chút.

Ai, cũng không biết tỷ muội huynh đệ của nàng thế nào rồi, là dựa theo an bài của mẫu vương hay trốn né, cũng có khi không trốn thì cũng né.

Mẫu vương có chín phi tử, mưa móc chia đều, có chín hài tử, bốn nam năm nữ, trong phủ nàng là lão nhị, phía trên còn có một ca ca cũng đã lập gia đình, mà đệ muội phía sau trừ lão ngũ còn có trắc phi bên ngoài thì còn lại đều là độc thân.

Lúc còn đang suy nghĩ thì nàng đã đi đến cửa chính của Thương vương phủ, nhắc chân muốn đi vào thì lại bị thị vệ cản lại.

“Vương phủ trọng địa, người đến là người vào?” Thủ vệ ngăn cản Mị Ngạn Nhi lớn tiếng quát hỏi.

“Làm càn, liền tiểu vương gia cũng dám ngăn cản, các người là không muốn sống nữa sao?” Mị Ngạn Nhi nói thì nói thế nhưng vẫn biết cùng dịch dung của mình có quan hệ, làm người khác liền không nhận ra, vừa nói vừa một bên cầm ngọc bội chứng minh thân phận của mình ra!

Hóa trang trên mặt đều là do chính nàng nghiên cứu chế tạo rồi mới vẽ loạn trên mặt, nếu không dùng dung dịch đặc biệt thì liền rửa không sạch, nàng hiện tại trong tay cũng không có dung dịch nên không còn cách nào mang gương mặt kia trở về.

“Ngọc bội của Ngạn tiểu vương gia? Ngài... ngài là tiểu vương gia?” thủ vệ không thể tin nổi hỏi, chênh lệch lớn như vậy nàng cũng không dám tin tưởng a.

“Hừ.” Hừ một tiếng, Mị Ngạn Nhi cũng không quan tâm đến thủ vệ vẫn đang nghi hoặc như cũ, nghênh ngang bước vào Vương phủ, tuy thủ vệ không quá tin tưởng vào Mị Ngạn Nhi, nhưng là thấy ngọc bội như thấy người, các nàng cũng không dám ngăn cản người cầm ngọc bội tiến vào, nhưng có người xa lạ tiến vào thủ vệ cũng phải phái một người vào phủ thông báo một tiếng với tổng quản.

Mị Ngạn Nhi trên đường nhìn thấy vài người hầu quen thuộc, người hầu chỉ là nghi hoặc nhìn nàng, cũng không hành lễ, thẳng tới khi tổng quản vội vàng đi tới, sau khi nhìn kỹ chân diện nàng vài lần mới khẳng định kêu một tiếng “Tiểu vương gia.”

“Mẫu vương đâu?” Mị Ngạn Nhi hỏi.

(mm: bà già ta đâu :v?)

” Tại thư phòng chờ người. ” tổng quản đáp lại.

Mị Ngạn Nhi liền không nói gì thêm nữa, cũng buông tha ý niệm đi tìm phụ phi trong đầu, thẳng tiến đến thư phòng.

13. Chương 13

Đi đến cửa thư phòng, Mị Ngạn Nhi vừa đứng lại thì liền nghe thấy giọng mẫu vương vang lên :

“Vào đi.” Thanh âm mẫu vương thật trầm ổn khí phách, mang theo một tia mỉa mai hoặc gợi cảm, cùng một dạng với nàng nhưng nàng lại mang theo nhiều thêm một ít lạnh khốc cùng tàn nhẫn.

Mị Ngạn Nhi đẩy cửa tiến vào, trong phòng ngoại trừ mẫu vương ra thì còn thêm một bóng dáng áo tím.

“Tử phụ phi.” Mẫu vương cùng phụ phi quan hệ rất tốt, cho nên bọn hài tử các nàng đều xưng hô mẫu tử cùng vương phi lẫn phụ phi, chỉ có điều khi gọi phụ phi liền xưng thêm danh vị của từng phụ phi.

“Ngạn nhi? Con với vương gia có việc cần bàn, vậy ta liền đi trước.” Tử trước kia là một trong những thị vệ của Mị Li Thương, sau cũng trải qua những khúc chiết để rồi trở thành phi tử của Thương vương gia, hiện người tuy đã thuộc lứa trung niên nhưng vẫn diễm lệ phi phàm.

“Được.” Mị Li Thương đang xem sách cũng liền để quyển sách xuống, nhàn nhạt đáp.

Đội Tử đi rồi, trong phòng chỉ còn lại hai người mẫu tử Mị Li Thương và Mị Ngạn Nhi, trong lúc nhất thời không khí trong phòng trở nên khẩn trương.

“...Mẫu vương, người nếu không có phân phó, hài nhi tỰu cáo lui.” Hừ, cũng không tin người có thể duy trì được bình thản.

“...Được, vậy người lui đi.” Mị Li Thương cũng trầm mặc xuống sau đó lộ ra một biểu tình cười như không cười.

Nghe xong câu trả lời của mẫu vương... Mị Ngạn Nhi sững sờ, thật sự cứ như vậy mà để nàng đi?

“Thế nào, không đi?” Mị Li Thương cười nhẹ hỏi lại, cũng đã tính trước làm cho Mị Ngạn Nhi bực mình, bởi vì cái gọi là gừng càng già càng cay, nàng mẫu vương chính là một con cáo già.

“Mẫu vương, ngài không cần trêu hài nhi, ngài ”sốt ruột” tìm hài nhi trở về, chắc sẽ không phải không có sự tình gì a?” Mị Ngạn Nhi hung hăng nhấn mạnh từ sốt ruột, từ đó cũng không khỏi mất mặt đi, nàng chính là rất giận dữ cùng phẫn nộ.

Hơn nữa nàng còn một chút lo lắng, tâm tư mẫu vương rất khó đoán, cũng không biết nghĩ về chuyện của nàng như thế vào.

“Ba ngày sau, thọ yến của ta đừng quên tới tham gia.”

“Dạ, hài nhi sẽ không quên.” Mị Ngạn Nhi đáp ứng trả lời nhưng thái độ rửa tai lắng nghe lại không đổi chút nào, nàng đang chờ mẫu vương nói tiếp.

“... Sự tình chỉ có nhiều đó thôi, Ngạn nhi còn chưa đi sao?” Trâm mặc một hồi, Mị Li Thương vờ như kinh ngạc hỏi.

Mị Ngạn Nhi bị hỏi cũng không nói gì

“Mẫu vương, hài nhi xin cáo lui.” Hừ, mẫu vương cái gì cũng không nói, nàng cũng không hỏi, đến cuối cùng để xem ai là người sẽ bị ghen!

Mà ở trong thư phòng, Mị Li Thương nhìn Mị Ngạn Nhi rời đi, lộ ra một cái tiểu dung nghiền ngẫm, Ngạn nhi a Ngạn nhi, con thật chỉ là đứa trẻ nhỏ a, đã dám vi phạm mệnh lệnh của mẫu vương thì hãy đợi được giáo huấn đi, mẫu vương vì ngươi mà đã an bài một tiết mục, ngươi hãy hảo hảo mà thưởng thức a...

...

Mị Ngạn Nhi từ thư phòng đi ra, liền hướng đến Ngạn Ngữ lâu của mình mà đi, nhưng chưa đi được nửa đường thì đã bị tổng quản Linh Lam ngăn cản lại.

Mị Ngạn Nhi nghi hoặc nhìn nữ tử hơn mình hai mươi tuổi lại dị thường nghiêm túc này, lại có chuyện gì?

“Tiểu vương gia, đây là sổ sách của khoảng thời gian này, xin người xem qua.” Linh Lam cầm trong tay vài cuốn sổ, đúng là sổ sách của trà lâu cùng kỷ quán sinh ý mà Mị Ngạn Nhi phụ trách.

Mị Ngạn Nhi cầm lấy, cũng không nói chuyện mà xoay người rời đi.

Chỉ chốc lát, Mị Ngạn Nhi đã đi đến Ngạn Ngữ lâu của nàng, trong sân lúc này có một tiểu nam hài bộ dạng thanh tú khoảng chừng mười hai mười ba tuổi đang ngồi, thấy Mị Ngạn Nhi đi đến liền nghi hoặc đứng dậy.

“Ngươi là ai? Như thế nào dám đến đây?”

“...Uy, mỹ nhân ở đâu xuất hiện thế này, mau gọi gia một tiếng xem xem.” Mị Ngạn Nhi đảo mắt một vòng nhìn nam hài, còn đồ cùng lộ liễu không chút che giấu, tay cũng lỗ mãng muốn chạm lên mặt tiểu nam hài.

Tiểu nam hài bị dọa sợ, rút lui về sau vài bước.

“Lớn...lớn mặt...nơi này là Thương vương phủ, ngươi rốt cuộc là người nào mà dám ở chỗ này giương oai.” Tiểu nam hài tức giận lại trở nên thập phần đáng yêu.

(Mm: chần tinh mục mục nhà ngươi á ...)

“Ha ha ha... tiểu Mộng nhi, ngươi thật là đáng yêu mà, ngay cả chủ tử nhà ngươi mà ngươi cũng không nhận ra sao?” Mị Ngạn Nhi bị tiểu nam hài chọc cho cười ha hả, thoáng cái đem hắn kéo vào trong ngực.

“Chủ tử? Ngài là chủ tử? Như thế nào lại...” Bộ dạng này... Tiểu nam hài được gọi là tiểu Mộng nhi trừng lớn mắt, một bộ dạng không quá tin tưởng.

Chủ tử của hắn xinh đẹp như vậy, làm sao có thể biến thành bộ dạng này rồi, nhưng... giọng điệu cùng giọng nói lại cùng chủ tử giống nhau a, hơn nữa... bị chủ tử ôm vào trong lòng cảm giác cũng rất quen a...

Tiểu Mộng nhi nghi ngờ...

”Tốt lắm tốt lắm, ngươi đi chuẩn bị cho ta một số thứ, hùng hoàng, cỏ hạt hoàng, cam thảo... Mị Ngạn nhi nói một số loại thuốc, sau đó buông tiểu Mộng nhi ra rồi tiến vào phòng ngủ của mình.

(Mm: nghi là mỗ tác giả biết bao nhiêu vị thuốc thì liền phán hết cả vô đây =,,= , mấy vị thuốc này nghe quen lắm, hình như để chế xuân dược thì phải :v)

Tiểu Mộng nhi có chút còn chưa kịp lấy lại tinh thần, cũng không biết có nên ngăn cản bước chân nàng hay không, nhưng lại cảm giác nữ nhân này rất giống chủ tử, nghĩ nghĩ, cẩn rằng một cái liền đi đâu đó chuẩn bị.

Hắn là chủ tử a, nếu không thì làm sao lại đồng dạng nói chuyện như thế, cũng sẽ không như vậy mà đến nơi này, cũng rất quen thuộc hẳn cùng hoàn cảnh....

Mị Ngạn Nhi vào phòng liền nằm lên chiếc giường mềm mại của mình, oài, mới nằm khoảng mười ngày trên cái giường cứng ngắt kia mà nàng đã muốn cứng ngắt cả người rồi, cái giường mềm mại của mình vẫn là thoải mái hơn chút ít a...

Nghĩ tới đây, Mị Ngạn Nhi lại nhớ đến Thạch Mặc, cũng không biết hắn hiện tại thế nào, có phải đang lo lắng ỉn, hẳn là rất lo lắng a, dù sao thì thời điểm lúc nàng bị bắt đi, hắn còn muốn bám theo nàng đến cùng mà, thật là một nam nhân ngu ngốc, người ta đều nói vợ chồng vốn cùng chim rừng là một, đại nạn ập đến đều là tự thân mà bay, không nghĩ nam nhân này lại ngây ngốc muốn tự mình nhận tội...

Có lẽ đây cũng là một sự hấp dẫn của riêng hẳn a, thời điểm hẳn ngại ngần đưa bánh bao cho nàng, chính nàng lúc đó đã cảm nhận nàng và hẳn không cùng loại người, mãi về sau ở chung, hiểu được nam nhân này gian khổ cùng cần cù, thấy được hẳn thiện lương cùng cố chấp, cảm giác mới lạ cứ không ngừng đọng lại mà hình thành nên một cảm tình khó hiểu...

Chỉ là người nam nhân này cũng rất mẫn cảm xiu xiu, lại nhìn ra được bản chất của nàng, nói ra để nàng không nguyện đắc ý, làm cho nàng hơi giật mình cùng chút ít tán thưởng.

Ai, chờ chuyện tình với mẫu vương chấm dứt nàng liền quay về để tiếp tục ở chung với hẳn, nếu tình cảm này không sai thì nàng liền thu hẳn lại ở bên cạnh nàng cũng tốt lắm, tuy bề ngoài của hẳn không đẹp cho lắm, thậm chí còn có chút khó coi, nhưng hẳn lại mang đến cho nàng cảm giác thoải mái hiếm gặp...

Vừa nghĩ đến Thạch Mặc, Mị Ngạn Nhi từ lúc nào đã chìm vào giấc ngủ...

14. Chương 14

Tiểu Mộng nhi chạy qua thật nhiều địa phương, mới đầu đầy mồ hôi lấy đủ đồ mà chủ tử muốn, nhưng sau khi hẳn trở về mới phát hiện chủ tử đã ngủ rồi, hẳn lẳng lặng đứng ở đầu giường, bắt đầu đánh giá lại người tự nhận là chủ tử mình, nhưng mà nữ nhân này lớn lên lại không giống chủ tử hẳn.

Nữ nhân này bộ dáng khó coi chút ít, tuy rằng lớn lên coi như hảo nhưng nếu muốn so cùng với chủ tử thì vẫn còn kém xa, bất quá nếu không nói về tướng mạo người này cùng chủ tử giọng điệu cùng thái độ chính là giống y nhau, hơn nữa làm hẳn... cảm giác rất quen thuộc.

Thời điểm hẳn bảy tuổi bị bán vào vương phủ, tại phòng bếp làm một năm công việc tạp vụ, sau đó vào thời điểm tám tuổi được an bài tại bên cạnh chủ tử, đã trở thành thiếp thân gã sai vặt bên cạnh người, cái này một lần làm liền kéo dài đến bây giờ, hẳn hiện tại đã mười ba tuổi rồi, tại bên cạnh chủ tử người ngây ngốc cũng đã năm năm.

Năm năm này cũng phải nói tiếp hẳn là một đoạn thời gian rất không tệ, có ăn có uống, đi theo bên người chủ tử, đãi ngộ so với người hầu bình thường cũng tốt hơn không ít, hơn nữa chủ tử đối với hẳn cũng không tồi, mặc dù có một chút ít trên người với hẳn nhưng đối xử với hẳn vẫn không sai rất tốt, bất quá... hẳn vẫn minh bạch, chủ tử cũng không phải loại người hòa ái, thậm chí tính tình chủ tử cũng không phải tốt cho lắm, có lần hẳn đắc tội phải một con cháu quan gia trong phủ, chủ tử liền lấy cớ phán người đó lưu vong, còn có chủ tử từng xử tử một thị vệ trong phủ, nghe nói là vì đoạt một mỹ nhân mà chủ tử vừa ý...

Hơn nữa, trong phủ có vài người thân cận nói sau lưng tiểu vương gia nhà hẳn, ngàn vạn không nên đắc tội chủ tử, bởi vì chủ tử tính cách vừa tính toán lại âm hiểm, đắc tội người thì người có chết như thế nào cũng không hay... bất quá, đây đều là hẳn nghe từ tiểu Tiểu nhi nói, tiểu Tiểu nhi chính là người hầu của Vũ tiểu vương gia, cũng là bạn tốt của hẳn.

” Chuẩn bị mọi thứ xong chưa ? ”

Tiểu Mộng nhi đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình cũng bởi vì thanh âm đột nhiên phát ra làm cho hoảng sợ, mạnh lui về sau vài bước, mới phát hiện người nằm trên giường đã tỉnh lại.

” Dạ... chuẩn bị xong. ” phản ứng kịp, tiểu Mộng nhi nhẹ gật đầu, đem mấy thứ kia đưa tới.

” Tốt lắm, người trước đi ra ngoài đi. ”

” ...Vâng. ”

...

Trong phòng chỉ còn lại một mình Mị Ngạn Nhi, Mị Ngạn Nhi cầm lấy đồng đồ đó, lại từ trong tủ chén lấy ra vài cái bình nhỏ, chỗ này làm một chút, chỗ kia làm một chút, sau đó chỉ chốc lát một lọ nước liền làm thành.

” Mộng nhi, bưng một chậu nước ấm vào đây. ” Mị Ngạn Nhi hướng phía ngoài phòng hô to, nàng biết rõ Mộng nhi cũng không có đi xa, cũng không biết tên tiểu tử Mộng nhi này rốt cuộc có tin hay không mình là chủ tử của hắn, ha ha...

” Dạ ! ” Mộng nhi theo phản xạ lên tiếng, sau đó vội vàng chạy ra ngoài, trong chốc lát liền bưng một chậu nước trở lại.

Lần này Mị Ngạn Nhi cũng không đem Mộng nhi đuổi ra ngoài, chẳng qua là trước mặt hắn đổ một bình gì đó xuống đồng nước trong chậu.

Mị Ngạn Nhi đợi một hồi, sau đó cảm thấy cũng không sai biệt lắm liền bắt đầu dùng chậu nước rửa mặt, sau đó thập phần thần kỳ, mặt Mị Ngạn Nhi liền biến đổi trở về bộ dáng ban đầu.

” Chủ tử, người thật là chủ tử rồi ! ” Mộng Nhi vui vẻ kêu to, nguyên lai thật là chủ tử.

” Hừ, ta liền biết rõ người không tin ta, tiểu đồng tây*, nhanh đi lấy ít đồ ăn, chủ tử người đã một ngày không ăn rồi. ”

*tiểu đồng tây: vật nhỏ.

” Dạ dạ dạ, chủ tử, Mộng nhi đi. ” Tiểu Mộng nhi nói xong liền nhanh như chớp bỏ chạy ra ngoài, Mị Ngạn Nhi nhìn hắn theo gian phòng của mình chạy biến ra, chậm rãi thu hồi chút tiểu dụng lỗ mãng.

Đứng lên đi đến trước gương, Mị Ngạn Nhi xem mặt của chính mình, nụ cười tà khí hạ xuống, nàng không có khí phách của mẫu vương, cũng không giống phụ phi tinh xảo xinh đẹp, nhưng nàng lại có nét tà tứ mị hoặc, bộ dạng bất cần đời hấp dẫn người, nếu nàng dùng bộ dạng hiện tại đứng trước mặt Thạch Mặc, hắn có hay không cũng như những nam nhân khác đồng dạng bị mê hoặc...

” Chủ tử, bữa tối đã chuẩn bị xong, người muốn dùng trong phòng sao ? ”

” Được, bưng vào đi. ”

” Dạ. ”

...

” Mộng nhi, Lưu Khê đâu ? ” dùng xong bữa tối, Mị Ngạn Nhi một bên uống trà vừa nói.

” Theo lời vương gia nói... Lưu Khê bị vương gia phạt rồi, đánh cho hai mươi bản, đang tại Diện Bích Tư dưỡng thương.”

“Lý do?”

“Hình như thay người nhận xui xẻo a, ngày đó liền xông ra ngoài, tiểu nhân cùng Lưu Khê ở bên ngoài còn chưa kịp phản ứng để đuổi theo thì người bóng dáng đã biến mất rồi, tiểu nhân vì không biết vô công, vương gia không nói gì, nhưng Lưu Khê hộ vệ làm sao không có khả năng bám theo người được, tự nhiên là vì xót cho chủ tử gặp bất lợi, vương gia liền phạt hắn, chủ tử, người muốn tối thăm hắn sao?”

Mộng nhi đem sự tình nguyên nhân mọi thứ đều nói tới.

“Ân, người đi chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa, ngày mai sẽ đem Lưu Khê gọi tới a.” Lại làm cho hắn tu dưỡng một ngày a, dù sao cũng là bị nàng làm liên lụy.

“Dạ, chủ tử.”

Mộng nhi linh mệnh đi khỏi, chỉ chốc lát liền chuẩn bị xong một thùng lớn cùng nước ấm, mấy kẻ hầu vui mừng nhìn chủ tử nhà mình, một phen bận rộn liền chuẩn bị xong hết thảy.

Mị Ngạn Nhi ngồi ở trong thùng tắm, nhắm mắt lại tùy ý để Mộng nhi hầu hạ, lộ ra một thần sắc thập phần hưởng thụ, hơn mười ngày chưa hưởng đãi ngộ như vậy rồi, thật đúng là làm cho nàng hoài niệm a.

Chỉ là... Thạch Mặc bây giờ đang làm cái gì đây? Có phải là đang nghĩ đến nàng? Nàng rời đi một ngày rồi, hẳn hẳn là sẽ vì nàng lo lắng a, bằng không ngày mai vụng trộm đi xem hẳn một chút...

...

Tắm rửa xong xuôi, kêu đám người hầu ra ngoài, Mị Ngạn Nhi nằm trên giường nhưng trong lòng lại nghĩ tới Thạch Mặc, mới không thấy hẳn một ngày thôi mà nàng lại luôn nhớ đến hắn, xem ra... người nam nhân này đúng là làm cho nàng lo lắng không thôi a...

Nghĩ đi nghĩ lại, Mị Ngạn Nhi liền ngủ mất rồi, khóe miệng có một tia không rõ vui vẻ, làm cho nàng có vẻ một chút nhu hòa, một chút hạnh phúc...

15. Chương 15

Ngày hôm sau, Mị Ngạn Nhi vừa dùng qua đồ ăn sáng xong thì Lưu Khê liền tiến vào, vốn khuôn mặt rất xinh đẹp nay lại tái nhợt vì bệnh trạng, làm cho Mị Ngạn Nhi nhíu nhíu mi nhìn hắn.

"Tham kiến chủ tử." Lưu Khê quỳ trên mặt đất, hành động xem ra vẫn còn nhiều bất tiện, Mị Ngạn Nhi lông mày càng thêm nhăn lại.

"Đứng lên đi, thân thể còn chưa khỏe?"

"Tạ chủ tử, thân thể của thuộc hạ không có việc gì, chủ tử có gì phân phó, thuộc hạ nhất định hết sức hoàn thành." Giọng nói Lưu Khê có chút trầm thấp, nhưng không đến mức khó nghe.

Mị Ngạn Nhi lông mày như trước nhíu chặt, thần sắc có chút không vui.

"... Quên đi, người trước đi nghỉ ngơi a, nơi này không còn chuyện của người."

Tuy Lưu Khê luôn miệng nói không có việc gì, nhưng nhìn bộ dáng hắn liền quỳ xuống nắm tay cũng phải nắm chặt, còn nói là không có việc gì.

Mẫu vương cũng thiệt là... nô tài của nàng thì sẽ tự quản, thể nào mẫu vương lại quản tới chứ, này rõ ràng chính là cảnh cáo nàng, hừ..

"... Dạ, tạ chủ tử!" Lưu Khê kỳ thật cũng biết thân thể hắn hiện tại không thích hợp đi làm nhiệm vụ, chủ tử một khi đã nói không có việc gì để làm thì hắn cũng không miễn cưỡng.

Hắn năm nay hai mươi lăm tuổi, hồi hắn mười lăm năm tuổi thì trở thành thị vệ của chủ tử, đến nay cũng đã mười năm trôi qua rồi, mà Thành thị vệ từ nhỏ đã chăm sóc hắn kỳ thật cũng là một ảnh vệ, muốn như hình với bóng bên cạnh chủ tử người, tùy thời tùy chỗ bảo vệ chủ tử, làm tốt việc bất cứ lúc nào cũng có thể hi sinh, lần này đem chủ tử mất dấu hắn thật sự là đáng bị phạt, vương gia đánh hắn, hắn cũng không có câu nào oán hận.

Từ lúc trở thành thị vệ của chủ tử, hắn hết thảy đều ở bên người, kể cả tính mạng cùng cả tự do, tương lai, làm một ảnh vệ hẳn sẽ không gả cho ai, hơn nữa nếu như chủ tử nguyện ý, dù kêu bọn hắn làm bất cứ chuyện gì thì cũng không thể cự tuyệt, chỉ là... chủ tử tuổi trẻ còn hắn cũng đã già rồi, cho nên trong mắt chủ tử hẳn chẳng qua chỉ là thị vệ a, kỳ thật... như vậy cũng tốt, hắn có thể lạnh lùng yên tĩnh hơn bên cạnh chủ tử, bảo vệ chủ tử.

...

Lưu Khê rời đi, Mị Ngạn Nhi cầm lấy sổ sách nhìn lại, thỉnh thoảng dùng bút lông phác thảo một chút, tiểu Mộng nhi vì nàng nghiên mài, trong phòng rất là yên tĩnh.

Bất tri bất giác đã đến giờ ăn trưa, tiểu Mộng nhi nhẹ nhàng hướng Mị Ngạn Nhi hỏi tới buổi tối muốn ăn gì, Mị Ngạn Nhi nghĩ nghĩ, liền mở miệng nói : ” bữa trưa ăn bánh bao, những thứ khác tùy tiện a. ”

Mỗi ngày đến thời điểm dùng cơm nàng đều cảm thấy phiền chán, thế nhưng chưa gặp nhau được một ngày mà đã có chút tưởng niệm rồi sao.

Tiểu Mộng nhi nghe phân phó rồi cho phòng bếp đưa lên bánh bao, sau đó là bốn món ăn cùng một món canh, không tính phức tạp, nhưng đối với một người mà nói cũng có chút xa xỉ.

Mị Ngạn Nhi cầm bánh bao cắn một cái rồi lại nhú nhú mào, nhả bánh bao buông xuống.

” Chủ tử, bánh bao này ăn không được sao ? Tiểu nhân kêu người ta đổi cái khác đến đây. ” Trước kia mỗi khi tới giờ ăn chủ tử rất ít khi ăn bánh bao, hôm nay chủ tử ăn bánh bao còn làm hấn nho nhỏ kinh ngạc một chút, không ngờ chủ tử đi ra ngoài vài ngày liền khẩu vị đều thay đổi.

Nhưng bây giờ xem ra cũng không giống như hấn nghĩ.

” Không cần, ta không muốn ăn, người đem xuống đi. ” Mị Ngạn đột nhiên thấy mình đã không có khẩu vị, một điểm đồ vật cũng không muốn ăn.

Tiểu Mộng Nhi có chút há hốc mồm, chủ tử như thế nào lại không ăn liền không ăn rồi, lúc này mới ăn một ngụm bánh bao thôi a...

” Dem xuống đi thôi, còn ngây ngốc làm gì đó. » Mị Ngạn Nhi nghiêm mặt, Tiểu Mộng Nhi sợ tới mức run lên, nhanh chóng dọn bữa trưa rồi lui xuống.

” Ai... ” Tiểu Mộng nhi đi rồi, trong phòng chỉ còn lại mình nàng, lập tức cảm thấy có chút hui quạnh, một loại thần nhiên tưởng niệm xông ra, mới một ngày thôi nga, thế mà nàng đã bắt đầu tưởng niệm nam nhân kia sao ?

...

Mị Ngạn ở trong phòng xử lý trong hai ngày, ngẫu nhiên rảnh rỗi vẫn cảm thấy cái kia bóng dáng Thạch Mặc vẫn tại trong đầu mình mờ mịt sáng ngời, sau đó nàng phát hiện liền chính mình có một chút không phân biệt được mùi vị, cảm thấy chính mình mới trôi qua ba ngày thôi mà thân thể dường như gầy đi một vòng lớn.

Bất quá, may mắn hôm nay chính là ngày mừng thọ của mẫu vương, qua hôm nay nàng có thể đi tìm Thạch Mặc của nàng rồi, nàng phải ăn hết một mâm bánh bao mới được, đem thân mình gầy gò đè xuống dưới đồng thịt thơm ngon để bồi bổ tốt bù đắp vô mới được, bất quá... lần này nàng phải mang theo chút ít tiền, cũng mang cho hai huynh đệ Thạch Mặc cùng Thạch Triệt món gì đó tốt một chút, đừng cho bọn họ mỗi ngày đều phải ăn khoai lang cùng khoai tây, làm cho nàng hiện nghĩ đến cũng không khỏi có chút đau lòng.

” Nhị muội, đang ở trong này nghĩ gì thế ? Như thế nào lại không đi vào ? ” một cái thanh âm rất ôn hòa vang lên, cắt đứt Mị Ngạn Nhi đang miên man suy nghĩ.

Mị Ngạn Nhi ngẩng đầu lên, mới phát hiện mình đã đi tới phòng ngoài, mà cùng mình nói đứng là vương phi Vương Khánh thân sinh - đại ca Mị Nham Quyết, là một cái nam tử thập phần ôn hòa, mà đứng bên cạnh hấn chính là một nữ nhân anh khí bức người, chính là thê chủ của đại ca – Binh bộ thượng thư Đặng Vũ Nghiên.

” đại ca, đại tẩu, các người đã tới. ” Mị Ngạn Nhi đáp lại lớn tiếp đi đến, Đặng Vũ Nghiên cũng có chút cười cười.

” Nhị muội, chúng ta vào đi thôi. ” Mị Nham Quyết cũng không nói gì thêm, một mực đều nở nụ cười ôn hòa.

Mị Ngạn Nhi nhẹ gật đầu, ba người một chuyển đi vào trong phòng, người hầu bên người đều lưu lại ngoài cửa.

Mừng thọ của Thương vương gia cũng không có mời ngoại nhân, tới chỉ là vài phi tần cùng hài tử của bà, tuy chỉ nhiều đó thôi nhưng số lượng cũng đã đạt đến mức khoảng mười chín người, đương Mị Ngạn Nhi cùng Mị Nham Quyết đi vào thì phòng cũng đầy người rồi...

16. Chương 16

” Uy, đây không phải nhị tỷ sao, nghe nói đang ở bên ngoài phong lưu mà, như thế nào lại cam lòng trở lại rồi ? ”

Mị Ngạn Nhi vừa mới tiến vào liền nghe được một thanh âm trào phúng, không cần nhìn cũng biết thanh âm này là của tứ muội Mị Ngưng Lạc mà nàng ghét nhất.

(mm : cái ” vừa tiến vào ” nguyên văn là ” vừa mới tiến đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ ” bấm vào liền thấy từ ” đi ra tiến vào ” nên dùng từ này cho ngắn gọn :)))

” Hừ, người đây không phải cũng bị mẫu vương mời về đây sao, người cũng bỏ được vài nam nhân ngoài kia thì ta vì sao lại không bỏ được, cũng không thể nhường muội muội người coi thường. ”

Muốn nói nàng vì sao lại chán ghét muội muội này a, cái này cũng phải mang hai năm trước nói đến, tuy những huynh đệ bọn họ trong lúc đó có rất ít liên lạc, cũng không phải thực thân mật, tựa hồ cũng bởi vì phụ mẫu bỏ mặc nên có chút xa cách, nhưng trên thực tế ở chung cũng không sai tốt đẹp, khó được con cháu nhà giàu tránh được tràng diện người giãy ta đoạt, nhưng ai biết được vương phủ này không có người đoạt, nhà này cũng không có ai giãy, nhưng là... lại có một nam nhân giãy lên...

Nói trở lại, người giãy cũng không phải là nàng, nàng vẫn luôn ôm tâm tính chơi đùa, ai biết được tứ muội này lại vọt tới trước mặt nàng, chỉ vào trong lòng ngực nàng nói nam nhân này là nàng ta ” phá zin ” trước, để nàng đừng hồng hồng đào đào ái(cắt ngang), hừ, nghe một chút đây là tiếng người nha, cũng không nhìn một chút lúc đó là nơi nào, đấy chính là kỹ quán nổi danh hoàng thành a, thậm chí còn trong lúc nàng còn đang thương đoạt lấy thương yêu nam nhân nga !

Mà cũng từ đó về sau, nữ nhân này thấy chính mình liền trào phúng đâm vào, mà nàng tự nhiên cũng không có khả năng dàn xếp ổn thỏa, bất quá tuy trên miệng hay chửi bới đánh nhau nhưng cũng không để trong lòng, dù sao cũng là người một nhà, nếu là người khác... nàng đã sớm không cho hán nhìn thấy mặt trời ngày hôm sau rồi.

” Ngạn nhi, lại khi dễ muội muội rồi ? ” Hai người vừa mới nói xong một câu thì một đồng nam nhân tướng mạo cùng phong thái khác nhau liền vây tới, mà nam nhân vừa nói lại nam nhân có đôi mắt sáng nhưng chấm nhỏ nơi mắt lại ảm đạm dị thường (TT,TT hình như ổng bị mù giống Thạch Triệt.)

” Phụ phi, tứ muội khi dễ hài nhi, hài nhi nào có khi dễ nàng a. ” Mị Ngạn Nhi ra vẻ ủy khuất oán trách tựa như một đứa bé.

” Ngữ phụ phi, nhị tỷ đang cùng Lạc nhi nói đùa thôi, không có khi dễ Lạc nhi a. ” Mị Ngưng Lạc chính là chờ Mị Ngạn Nhi nói xong liền xuyên lời vào, nói xong liền hướng Mị Ngạn Nhi mở trừng hai mắt, sau đó cũng bị Mị Ngạn Nhi trừng mắt liếc lại.

Kỳ thật các nàng cũng đều là bạn đồng niên mười bảy mười tám tuổi (mm : bà già tinh lực khỏe dữ vậy :v), ở trước mặt người ngoài thỉnh thoảng cũng có chút bất đồng nhau nhưng trước mặt thân nhân thì hai nàng lúc nào cũng tỏ vẻ rất trẻ con.

Vì ở một bên này giờ nên mọi người cũng hiểu rõ cười cười, lúc này lại đi vào vài thiếu niên, Mị Ngạn Nhi mắt quét một vòng liền phát hiện ngoại trừ Tử phụ phi luôn ở bên cạnh mẫu vương thì mọi người đều đã tập hợp đông đủ.

Mà vào thời điểm mị Ngạn Nhi đang suy nghĩ thì hậu đường liền đi ra hai người, chính là Thương vương gia Mị Li Thương đi cùng một trong những phi tử của bà.

Trong phòng không còn người hầu, chỉ để lại một tập hợp toàn tuần nam mỹ nữ.

” Tham kiến mẫu vương. ” các nam nhân vừa mới vây quanh khi này liền đi tới bên cạnh Mị Li Thương, Mị Ngạn Nhi thì cùng các huynh đệ tỷ muội ở cùng một chỗ hành lễ, ân cần hỏi thăm.

Liền nói, mẫu vương đối với nhóm phụ phi đều đối xử rất tốt, yêu thương nuông chiều nhưng sức chiếm hữu lại rất cao, mà lí do vì sao đem những hài tử này chán ghét bỏ lại cũng là vì mẫu vương không thích bọn họ chiếm dụng thời gian của phụ phi (mm: :’v kham nổi không), nghe nói lúc bọn họ còn rất nhỏ chỉ vì không

muốn những hài tử bọn họ đoạt mất sự chú ý của phụ phi liền đem bọn họ giao cho hạ nhân nuôi, chính bà liền mang theo đám người phụ phi đi (mm : lang thang :v) du ngoạn khắp nơi...

” Tất cả đứng lên a, mọi người đã đến vậy liền bắt đầu mở yến a. ” Thương vương gia quét một vòng nhìn những đứa con của mình, coi như ôn nhu nói.

” Dạ. ” mọi người đều ứng tiếng trả lời, sau đó Mị Ngạn Nhi ra ngoài phân phó hạ nhân, nàng đứng hàng lão nhị nhưng lại là trưởng nữ, hơn nữa đại ca cũng đã gả ra khỏi phủ, mẫu vương ngày thường cũng rất ít khi trở về, cái này coi như cũng được tính là nàng làm chủ.

Đại gia đình bọn họ cũng rất ít khi tụ họp lại một chỗ, ước chừng chỉ ở thời điểm mừng thọ mẫu vương cùng lễ mừng năm mới mới có thể tụ họp lại cùng một chỗ, ngày thường mẫu vương thường cùng đám người phụ phi đi các nơi du ngoạn, trải qua quãng thời gian thần tiên tiêu sái, mà chúng huynh đệ tỷ muội cũng không biết lúc đó đang làm gì nên bình thường rất khó nhìn thấy nhau dù chỉ là một cái bóng, đương nhiên đây cũng là vì nguyên do nàng rất ít khi ở lại vương phủ, nàng cách đây không xa có một biệt viện của riêng mình, ở đó tuy nhỏ so với đây nhưng cũng có nuôi vài thị thiếp không có danh phận, thời điểm bình thường liền ở tại nơi đó.

Mà cũng bởi vì thế nên mọi người luôn quý trọng quãng thời gian mỗi khi gặp nhau, trừ phi thật sự gặp chuyện không thể đến được, bằng không liền tất cả đều đồng dạng xuất hiện, kỳ thật nếu mẫu vương không bắt nàng về thì nàng cũng vẫn trở lại, lại không nghĩ mẫu vương lại hội làm vậy, đại khái là muốn đem nàng cảnh cáo, hừ, nàng mới là không sợ đâu, mẫu vương mấy ngày nay đều cùng phụ phi rời môn li khai, làm gì mà thêm quan tâm quản nàng làm cái gì a.

Chỉ là, cái này xem ra chỉ một mực không thành hôn là không được, không thể đem cái lo lắng kia hảo hảo hạ xuống, nghĩ tới đây... Mị Ngạn Nhi lại không hẹn mà nghĩ đến Thạch Mặc... Không không không, cho dù bản thân có thể đem Thạch Mặc đứng ở bên cạnh nàng, nhưng cuối cùng cũng không phải là chính phu, nàng đường đường là một tiểu vương gia phong lưu tiêu sái, tuấn dật phi phàm, cho dù không lấy vương công quý tộc thì cũng là tài tử mỹ nam a, Thạch Mặc ình một cảm giác rất tốt rất tốt... nhưng cuối cùng cũng có chút không thể đưa lên các bàn tiệc, một người sĩ diện như nàng làm sao có thể lấy hần, đối với hần ưa thích cũng không có đến mức thành hôn với hần, cũng chỉ là muốn giữ hần bên người mà thôi...

...

Chỉ chốc lát, hạ nhân đã đưa lên một bàn tiệc rượu cùng thức ăn, trên trời dưới đất, dọc đường dưới nước, chim quý thú lạ thật là nói có liền có, vậy cũng là một bữa tiệc xa xỉ nhất của vương phủ rồi.

Mọi người ăn uống thật vui vẻ, cười cười nói nói, ngay cả mẫu vương ngày thường hiếm khi cười nhất nay trên mặt cũng nhàn nhạt tiểu dung, mọi người lại càng vui vẻ hơn.

Gia yến chấm dứt, mọi người cũng đều đưa lên lễ vật đã chuẩn bị sẵn của mình, cũng không phải nhất định quý giá, phần lớn đều là mang tâm ý gì đó, bọn họ đều là thiên chi kiêu tử, cái gì quý trọng mà còn chưa thấy qua, người trong nhà thì tâm ý mới là điều trọng yếu nhất.

Mẫu vương thu lại những vật này, sau đó ánh mắt bao hàm thâm ý liếc nhìn mọi người, mang theo một tia cười quỷ dị nói : ” các ngươi lớn nhất cũng mười tám, nhỏ nhất là mười sáu, ta tuy không quản chuyện của các ngươi nhưng các ngươi lại làm các phụ phi có chút sốt ruột rồi, cho nên mẫu vương từ bây giờ chỉ cấp cho các ngươi một năm thời gian, đều tìm ấu vương một chính phu hoặc thê chủ trở về, bằng không mẫu vương các ngươi sẽ sắp đặt, vì các ngươi chỉ phúc vì hôn rồi, tốt lắm, cũng không còn việc gì nữa, các ngươi lui xuống đi, mẫu vương cũng phải cùng các phụ phi các ngươi đi nghỉ ngơi. ”

Nói xong, Thương vương gia cũng xoay người rời đi, không quan tâm đến sắc mặt của đám con mình, chín nam nhân mang theo chút bất đắc dĩ mà rời khỏi phòng khách.

Trong phòng khách, ngoại trừ Mị Nham Quyết đã gả ra bên ngoài thì bọn người còn lại đều biểu lộ sắc mặt không giống nhau, có rất nhiều suy nghĩ sâu xa, có rất nhiều bất đắc dĩ, có rất nhiều phàn nàn, có rất nhiều kinh hãi, theo biểu lộ mà phân tích ra, đều theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, đều có chuyện xưa riêng...

17. Chương 17

Màn đêm buông xuống, Mị Ngạn Nhi cũng không thềm quan tâm tới người khác mà lại tiếp tục hóa trang thành bộ dạng của Nhan Mị Nhi, sau đó chính mình thu thập ít đồ, phân phó tiểu Mộng nhi vài câu liền mang theo Lưu Khê thân thể vừa khôi phục một chút đi ra khỏi vương phủ, thẳng đến tiệm bán bánh bao của Thạch Mặc mà đi.

Nàng sở dĩ mang theo Lưu Khê đi mà không mang theo tiểu Mộng nhi là vì Lưu Khê biết võ công, còn có thể che dấu, mà tiểu Mộng nhi cái gì cũng không biết, nàng tạm thời cũng không nghĩ tới muốn bại lộ thân phận cho nên cũng chỉ đem theo Lưu Khê.

Hai người xuất phủ liền cưỡi ngựa, ngựa chạy thật nhanh, một phút đồng hồ sau liền đã tới tây khu – nơi ở của Thạch Mặc.

” Người ẩn giấu ở nhà kế bên, không có mệnh lệnh hoặc ám hiệu của ta liền không được xuất hiện, biết không ? ” Mị Ngạn Nhi đứng ở một con ngõ cách tiệm bánh bao không xa phân phó.

” Dạ ! chủ tử ! ” Lưu Khê tiếp nhận dây cương của chủ tử, nắm hai con ngựa cung kính đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn chủ tử rời đi.

....

Nghĩ rằng sắp có thể gặp được Thạch Mặc, tâm tình Mị Ngạn Nhi càng nhảy nhót tung tăng như chim sẻ, nhưng nhân châu lại xoay tròn, nàng lại nghĩ tới mình vừa từ nhà lao đi ra, tựa rất nhanh không chế được tâm tình kích động của mình, tận lực làm ình trông thật tiêu tụy một chút, nàng nghĩ Thạch Mặc nhìn thấy chắc sẽ đau lòng, rất đau lòng a, đến lúc đó không chừng còn có vụ nếu nàng cần thì cứ cướp lấy ta thì sao...

Nghĩ như vậy, cước bộ Mị Ngạn cũng nhanh hơn, nhưng thời điểm nàng đi đến tiệm bánh bao thì lại phát hiện cửa tiệm đóng chặt, không thể nào, tuy rằng ngày thường sẽ đóng cửa nhưng lúc này còn chưa đến giờ a...

Mị Ngạn Nhi có chút nghi hoặc tiến tới gõ cửa, đợi một hồi lại như cũ không có ai đáp lại.

” Thạch Mặc người ở đâu ? Ta là Nhan Mị Nhi a, mở cửa a. ” Mị Ngạn Nhi không khỏi quát to lên, tiếng gõ cửa càng thêm vội vàng, không biết như thế nào nàng lại đột nhiên có cảm giác đã có chuyện không may xảy ra, giống như bên trong cánh cửa này căn bản không có bất cứ người nào nàng muốn tìm.

Mị Ngạn Nhi một mực gõ cửa, nhưng mà như cũ vẫn không có một thanh âm nào đáp lại, việc này làm chọc giận đến tính cách táo bạo của Mị Ngạn Nhi, cắn răng một cái, nhắc chân lên đá, cánh cửa gỗ vốn đơn bạc liền bị Mị Ngạn Nhi một cước đạp ra.

Trong phòng tối đen không một chút nhân khí, tâm Mị Ngạn Nhi càng lạnh hơn.

Mà tại sau khi Mị Ngạn Nhi cẩn thận tìm kiếm một vòng thì sắc mặt quả nhiên thực khó coi đến cực điểm, nàng phát hiện trong phòng này không chỉ có hai huynh đệ Thạch Mặc cùng Thạch Triệt, liền một chút đồ đạc còn sót lại cũng không có, hoặc là một điểm tương đối quý trọng cũng không có, chỉ để lại giường kỷ cùng một số đồ vụn vặt vô dụng.

” Chết tiệt, rốt cuộc đi nơi nào ? ” Mị Ngạn Nhi tức giận liền một chưởng đập lên mặt bàn, cái bàn vốn đã không rắn chắc nay lại càng thêm vài phần minh bạch, trong phòng chỉ còn lại thanh âm tức giận của Mị Ngạn Nhi .

Từ tình huống này xem qua, người đi cũng thật không vội vàng, dù sao thì quần áo cùng ngân lượng đều mang đi, chỉ trừ lại vài đồ vật vô dụng, hơn nữa từ nơi này xem qua, tựa hồ Thạch Mặc bộ dáng cũng không tính toán sẽ trở lại, bằng không cũng sẽ không chừa lại một kiện quần nào lưu lại !

Hắn sợ gây chuyện nên đã ly khai sao ? Như vậy lúc trước hắn muốn đi theo đến nhà tù rốt cuộc là ý gì ? bộ dáng lúc đó chỉ là giả? Hắn thật sự cho rằng nàng sẽ không để hắn theo sao ?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Mị Ngạn Nhi thực khó coi còn thêm một vòng thần sắc bị thương.

Không, không phải, hẳn không phải loại người đó, hẳn nhất định đã xảy ra chuyện gì, bằng không Thạch Mặc cũng sẽ không như vậy rồi đi, chẳng lẽ là đến địa phương khác ở ? Chỗ Mộc Linh Đồng sao ? Nàng nhớ rõ ngày đó nữ nhân kia đã nói muốn hai huynh đệ họ đến chỗ nàng ta ở, có phải hay không là sợ phát sinh cái gì ngoài ý muốn mà đến chỗ nàng ta ?

Nghĩ tới đây, Mị Ngạn Nhi liền xông ra ngoài, hướng thiên không phóng ra ám hiệu, chỉ chớp lát, Lưu Khê liền hiện ra trước mặt Mị Ngạn Nhi.

” Chủ tử ! ”

” Mau đi điều tra cho ta hai huynh đệ nhà này đang ở nơi nào, còn có cái kia Mộc Linh Đồng tiêu sư đều đem điều tra thêm cho ta ! ”

” Dạ ! ” Lưu Khê sau khi tiếp nhận mệnh lệnh liền biến mất.

Mị Ngạn Nhi trở lại trong tiệm, cổ nén nôn nóng trong lòng mà chậm rãi bình tĩnh lại, nhưng theo thời gian trôi qua, sắc mặt âm trầm càng trở nên khó coi.

...

Lưu Khê điều tra cũng không dùng thời gian quá lâu, chưa tới một canh giờ, Lưu Khê lại lần nữa xuất hiện ở trước mặt Mị Ngạn Nhi.

” Nói ! ” Mị Ngạn Nhi mặt lạnh nhả ra một chữ.

” Dạ, Thạch Mặc hôm nay gả cho quản gia Đặng Phúc của Thượng thư phủ, đã bái đường xong, đệ đệ Thạch Triệt hiện đang ở chỗ Dương Uy Tiêu cục Mộc Linh Đồng tiêu sư. ” Lưu Khê báo cáo đơn giản rạch ròi kết quả điều tra của chính mình.

” Người nói cái gì ? Thạch Mặc lập gia đình, người dám khẳng định sao ? ” Mị Ngạn Nhi mạnh đứng lên, trên mặt tất cả đều là thần sắc không thể tin được, sau đó giận tím mặt chất vấn.

” Theo lời chủ tử nói... những người hàng xóm đều là nói như vậy, thuộc hạ cũng đến Thượng thư phủ quan sát, trong trạch viện của quản gia giăng đèn kết hoa, còn có một nam nhân đang ngồi trong phòng tân hôn...”

” Chết tiệt, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, đi, theo ta đi ! ” Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao nàng mới không ở đây ba ngày thôi mà người lại gả đi rồi, tuy Mị Ngạn Nhi coi như tỉnh táo tự hỏi nhưng trong lòng lại có loại cảm giác bị phản bội, loại cảm giác ần ần đau đớn làm cho Mị Ngạn Nhi có chút xúc động muốn hủy diệt...

Lần nữa cười lên ngửa, một trước một sau, hai người hướng về Thượng thư phủ vọt tới...

18. Chương 18

Thượng thư phủ cách Thương vương phủ cũng không xa, chỉ cần một phút đồng hồ thời gian thì Mị Ngạn Nhi cùng Lưu Khê liền đã đến trước cửa vào của Thượng thư phủ, từ ngoài nhìn vào Thượng thư phủ cũng không có gì khác thường, dù sao cũng chỉ là một quản gia đón đầu, còn không đến mức kinh động cả Thượng thư phủ.

Mị Ngạn Nhi nắm chặt nắm tay, toàn thân tản ra lãnh khí kinh người.

” Người ở lại đây. ” lạnh lùng phân phó một câu, Mị Ngạn Nhi liền từ bức tường bao xung quanh phủ nhảy vô.

Nơi Mị Ngạn Nhi tiến vào chính là khu vực tiền viện, bốn phía linh tinh vài cái thị vệ nhưng bởi vì trời tối nên cũng không thấy rõ ràng, Mị Ngạn Nhi dựa vào trí nhớ mà đi ra hậu viện, phát hiện hỉ yến đã đến hồi kết thúc, có một vài người đã muốn thôi lui. Nhưng như cũ vẫn còn mười mấy người vây quanh một cái bàn vui chơi cười nói, Mị Ngạn Nhi nhìn kỹ một chút liền phát hiện ngồi chính giữa có một nữ nhân khoảng chừng ba mươi tuổi đang mặc hỉ phục đỏ thắm !

Trong nháy mắt, Mị Ngạn Nhi thật muốn tiến đến đem nữ nhân kia giết chết, sau đó nói ọi người biết Thạch Mặc là của nàng, Mị Ngạn Nhi nàng làm sao có thể để nam nhân của mình gả ột lão bà thô tục chứ !

Nhưng Mị Ngạn Nhi cuối cùng vẫn nhịn xuống, nàng mặt lạnh lùng hướng về một lầu phòng treo đèn đỏ đi đến.

Dùng ngón tay đâm qua song cửa sổ, Mị Ngạn Nhi liền nhìn thấy một người mặc hỉ phục đang ngồi trong đó.

Hình dạng bị che bởi khăn che mặt nhưng thân hình này, cảm giác này lại cực kỳ giống Thạch Mặc, giờ khắc này, Mị Ngạn Nhi cảm giác một điểm hi vọng còn lại của nàng cũng tan vỡ đi.

Tĩnh táo một chút, Mị Ngạn Nhi tự nói với bản thân mình phải tĩnh táo, dù sao nàng còn không hiểu Thạch Mặc vì sao đột nhiên lại xuất giá, nàng thật không tin Thạch Mặc lại là loại người tham lam phú quý mà đem mình gả cho cái lão bà kia.

Tay chân nhẹ nhàng đi đến trước cửa, Mị Ngạn Nhi xem xét xung quanh không có người liền đẩy cửa rồi rất nhanh đi vào.

Nền đỏ chập chờn, màu sắc đỏ thắm hoan hỉ bị chiếu đến chói mắt, vừa tiến vào trong phòng, Mị Ngạn Nhi liền cảm giác bản thân không khỏi có chút mê muội.

Nàng từng bước một đi đến bên giường, đứng trước mặt người được che bởi khăn voan màu hồng.

Khoảng cách gần như vậy nàng mới thấy rõ một bàn tay quen thuộc hiện đang khấn trương nắm thật chặt lại kia.

” Vì cái gì, nói cho ta biết vì cái gì ? ” Mị Ngạn Nhi thanh âm khàn khàn làm cho bản thân nàng cũng kinh ngạc, nàng nhìn đến Thạch Mặc với một ánh mắt đầy đau thương.

Đã từng ví hần như một lúc hứng thú, xem hần như một loại trò chơi nhưng mà cũng đã thật sự yêu mến hần, bây giờ chứng kiến hần lập gia đình, người gả lại không phải là nàng, loại cảm giác đau lòng này thật sự rất đau, nàng trong lúc vô tình đã rất muốn thích thú thâm tình a, nam nhân làm cho nàng đau lòng này...

Mị Ngạn Nhi vừa dứt, người ngồi trên giường trong nháy mắt toàn thân cứng ngắc, ánh mắt ở trong khăn voan lộ ra thần sắc khiếp sợ, sau đó có chút run rẩy xóc lên khăn voan của mình.

” Mị nhi ! ” Thạch Mặc không dám tin hô lên, hần cho rằng từ nay về sau sẽ không còn gặp lại nàng nữa rồi...

” Vì cái gì, nói cho ta biết vì cái gì ? ” (mm : tỷ tỷ dốt hả :v...) Mị Ngạn Nhi đồng dạng nhắc lại câu hỏi ấy, thời điểm nàng nhìn thấy dung mạo người nam nhân này, sắc mặt càng thêm khó coi.

Thật là hần, thật là hần...

Thạch Mặc chăm chú cắn môi, ánh mắt phức tạp, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

” Nói, vì cái gì, nói cho ta biết vì cái gì, vì cái gì chỉ mới vài ngày mà ngươi đã lập gia đình, ngươi nói cho ta biết vì cái gì ! ” Mị Ngạn Nhi bị thái độ của Thạch Mặc chọc cho tức giận, nàng đi suốt đêm thế mà hần ngay cả câu giải thích cũng không cấp cho nàng sao ?

” ... Mị nhi, ngươi đi đi, ngươi nhanh rời đi a, coi như ta thực lòng xin lỗi ngươi, từ nay về sau chúng ta bất luận sẽ không còn chút quan hệ nào. ” Thạch Mặc thấy Mị Ngạn Nhi tức giận lại càng hoảng sợ, cắn răng nói ra.

” Ngươi mời ta đi, ngươi nói ngươi thực xin lỗi ta, ngươi một câu thực xin lỗi ta liền xem như giải thích, liền cho rằng chỉ như thế liền đem ta đuổi đi ? ” Mị Ngạn Nhi tiến đến gần hần vài bước, trong thanh âm mang theo lên án lạnh như băng.

Nàng có cảm giác mình bị phản bội rồi, thậm chí còn có một tia cảm giác bị lừa dối, nàng cùng Thạch Mặc dù không thể non hẹn biển nhưng đã từng thực sự xem như lưỡng tình tương duyệt, hơn nữa nàng vì

hắn mà ngồi tù, mặc dù đều là mẫu vương an bài nhưng Thạch Mặc sao có thể đơn giản như vậy không nói câu nào mà đã gả cho người khác ?

” Vì cái gì gả cho nàng ta, người nói cho ta biết vì cái gì, là vì tiền hay vì thế, ta nói cho người biết, nếu như hôm nay người không thể cho ta một lý do có thể tin tưởng thì ta sẽ quyết không rời đi ! ” lời này của nàng cũng không phải uy hiếp, cùng lắm thì nàng vạch mặt, nàng cũng không tin có ai dám gây khó dễ với nàng.

Thạch Mặc sắc mặt có chút tái nhợt, ánh mắt càng thêm phức tạp.

” ... Đúng, ta chính là vì tiền mới gả cho nàng ta, ta chịu đủ cuộc sống cực khổ trước kia rồi , nàng ta đã nguyện ý lấy ta, hơn nữa còn là chính thất, ta có cái gì lại không muốn chứ, ta nói vậy người đã hài lòng chưa, người có thể ly khai rồi chứ ? ” Thạch Mặc cho tới bây giờ cũng không cho rằng mình có tiềm chất nói dối, nhưng giờ khắc này, hắn phát hiện, mình cũng có thể mặt không đỏ nói ra lời nói trái lương tâm.

” Pằng ” một tiếng, thanh thúy vang dội, Mị Ngạn Nhi giáng một cú tát lên mặt Thạch Mặc.

Cú tát này chính là rất dùng sức, Thạch Mặc quay đầu, một tia máu tươi từ khóe miệng chảy ra.

” Thấp hèn ! ” Mị Ngạn Nhi hung hăng mắng, trong ánh mắt đều là thần sắc tàn nhẫn lãnh khốc, nhưng nhìn kỹ trong lời nói như cũ vẫn có thể chứng kiến thần sắc bị thương.

Nàng từ nhỏ sinh hoạt trong Vương phủ quyền thế, trải qua ngày ngày vạn người kính ngưỡng, không có thứ gì nàng muốn lại không đến trong tay, mỗi người đều đối với nàng a dua nịnh hót, mọi lời nịnh hót đó đối với người thông minh như nàng thì cũng thừa biết trong đó chứa bao nhiêu phần thật chứa bao nhiêu bao phần giả, mà nàng cũng dựa vào thân phận địa vị mà ở bên ngoài trải qua quãng thời gian phong lưu tiêu sái.

Chỉ là đối mặt với cái loại đối trá này nàng đã sớm chán ghét rồi, nàng cảm thấy mình tồn tại tại cái loại đối trá này ngay cả mình cũng khó mà tìm được, cho nên lúc Thạch Mặc xuất hiện, hắn làm cho nàng một cảm giác hoàn toàn mới, liền có cảm động, có yêu mến, có một tia thực tâm như vậy.

Mỗi khi nàng nghĩ đến, người nam nhân này cũng không phải vì thân phận địa vị của nàng, không phải vì tiền tài của nàng mà đối xử với nàng tốt, nàng liền có một tia cảm động cùng ngọt ngào, nhưng là... hiện tại, người nam nhân này lại vì chính lý do đó mà gả cho người khác...

Không thể tha thứ, quả thực chính là không thể tha thứ, hắn so với đám người kia thì lại càng đối trá ghê tởm, càng đáng hận hơn !

” Hảo, rất tốt, Thạch Mặc, coi như ta nhìn lầm người rồi, từ nay về sau chúng ta sẽ không còn liên quan, người sinh người diệt đều cùng ta không còn liên lạc. ”

Mị Ngạn Nhi nói xong một câu liền nhanh chóng rời đi, bởi vì nàng không biết nếu nàng còn tiếp tục ở lại nơi đó, có thể hay không khống chế không nổi chính mình mà đem cái nam nhân phản bội thật tình của nàng giết chết !

19. Chương 19

Thạch Mặc, xem như ta đã nhìn lầm người rồi, từ nay về sau chúng ta sẽ không còn liên quan nữa, người sinh người diệt đều cùng ta không còn liên hệ... Xem như ta nhìn lầm người rồi... xem như ta nhìn lầm người rồi... Mị Ngạn Nhi rời đi, Thạch Mặc ngồi yên trên giường thì thảo tự nói...

Xem như ta đã nhìn lầm người rồi, nàng thật sự đã nhìn lầm hắn ư?

Thạch Mặc cảm giác bản thân có chút ủy khuất, nhưng càng nhiều hơn là đau thương, hắn không hối hận khi làm vậy, dù cho hắn làm lại một lần nữa thì hắn vẫn chọn cách thứ nhất, hắn vẫn nguyện ý buông tha tự ái cùng hạnh phúc của mình để đổi lấy sự tự do của nàng.

Ba ngày trước, trở mắt nhìn nàng bị mang đi, hắn cảm giác trái tim mình đã tan nát rồi, tuy nàng nói rằng không cần lo lắng nhưng hắn làm sao có thể không lo lắng, cho dù chỉ là một người bạn bình thường thì cũng không thể vứt đi mà không để ý, huống chi hắn lại yêu mến nàng...

Yêu mến của hắn đối với nàng rất mâu thuẫn, rõ ràng biết là không nên nhưng vẫn không khống chế được mà bị nàng hấp dẫn, bị nàng khí chất mê hoặc thì thoảng tản mát mà yêu thương...

Nên hắn căn bản không có khả năng đem nàng trở lại, quan phủ là địa phương nào chứ, làm sao có thể đơn giản đem người thả đi, huống chi cáo trạng này lại là do quản gia của Thượng thư phủ vu cáo, vô luận như thế nào, Thạch Mặc đều không thể nào tin tưởng Mị Ngạn Nhi thật sự có thể bình an vô sự trở về.

Trở mình tỉnh dậy, Thạch Mặc vào lúc đêm khuya liền đặt chủ ý đính hôn, một mình một người đi đến thượng thư phủ.

...

” Như thế nào, sao lại đến đây rồi, nói, người cùng nữ nhân kia rốt cuộc là quan hệ gì, ta không nghĩ sẽ lấy một người tàn hoa bại liễu ! ” một nữ nhân khoảng chừng ba mươi tuổi, dáng người hơi có chút mập mạp, khuôn mặt trào phúng, nàng ta đứng là quản gia Đặng Phúc của nhà Lễ bộ thượng thư.

Bị nữ nhân trong lời nói đâm cho đau xót, Thạch Mặc cảm giác hô hấp của mình đều trở nên có chút khó khăn, nhưng vẫn như cũ không có cúi đầu.

(mm : TT,TT bánh bao ngọc...)

“Nàng chỉ là người giúp việc trong tiệm của ta, nếu người thả nàng thì cứ đưa ra yêu cầu, không cần liên quan đến người vô tội.” Thạch mặc kiên định nói, hắn có thể ở chỗ này để tùy ý bị nữ nhân hạ nhục, bởi vì hắn nhất định phải cứu nàng ra.”

“Ha ha a, ta có yêu cầu gì người còn không biết sao? Theo lời của Thạch Mặc người, ta cũng thật không muốn cưới người, người xem một chút ngoại hình của người đi, tướng mạo thô kệch, dáng người khó coi, tính tình xem ra cũng không tốt lắm (mm(nổi giận): muốn đánh bà già này quá!!! Người nói tính ai không tốt!!!), còn có một đệ đệ bị mù, người nói xem có người nào thật tình mà muốn cưới người về, nếu không phải vì mấy câu kia trong cái quẻ năm đó, người cho rằng người có thể gả cho người nào, nghĩ tới ta là một quản gia của Thượng thư phủ, nguyện ý cưới người cũng coi như đời trước người tu luyện phúc khí, người lại rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, hiện tại biết rõ nên van cầu ta, ta xem cái thái độ này của người thật phải đem ra mà giáo huấn!”

Đặng Phúc cũng không phải người xấu, còn dẫn đến nước này chẳng qua là bị chọc tức, nàng mặc dù chỉ là hạ nhân của Thượng thư phủ, nhưng những quan lại cấp thấp ai gặp nàng mà không phải cung kính, muốn tìm đàn ông kết hôn lại bị loại nam nhân như vậy cự tuyệt, chuyện này nàng làm sao có thể không giận, những bằng hữu của nàng biết chuyện này đều cười nhạo nàng, nhưng cái làm nàng tức giận chính là nam nhân này hiện tại lại xuất hiện trước mặt nàng, lại còn dùng bộ dáng như thế, sao có thể không làm cho nàng tức giận.

Thạch Mặc bị Đặng Phúc một phen mắng tới làm cho sắc mặt trắng bệch, nắm tay xiết chặt lại nói lòng, nói lỏng lại nắm chặt.

Lời như thế hắn cũng không phải chưa từng nghe qua, người ngoài nói xấu sau lưng hắn cũng không ít, nếu như là bình thường thì hắn sẽ quay đầu bước đi, nhưng hiện tại hắn lại chỉ có thể đứng ở trong này, tùy ý để người khác vũ nhục.

“Hừ, tại sao không nói chuyện, thái độ cầu khẩn của người là như vậy sao, nếu như thế thì người hãy cúi đi, nữ nhân kia ta sẽ khiến cho nàng ở trong đại lao hảo hảo hưởng thụ.”

Đám người được Đặng Phúc phái đi bị thương đầy người đem về, lập tức đỉnh đầu bốc khói, càng nghĩ càng muốn đi tìm quan phủ, nói mấy câu động khí đến lão gia, cuối cùng mới thật vui vẻ trở về, nàng vốn muốn cho nữ nhân kia một bài học, về phần người nam nhân này, kỳ thật nếu nghiêm túc mà nói thì nàng có cưới hay không cũng không sao cả, nếu như không phải vì tương lai của nữ nhi, hi vọng người nam nhân này có thể làm thịnh vượng gia đình, nàng thật đúng là không nghĩ tới sẽ lấy một nam nhân khó coi như vậy đem về.

Ngày đó nàng đi tìm hết cả quan phủ, phủ doãn Trương Lương Ngọc cũng nể tình mới phái người đi điều tra, tuy trong chuyện đó đại bộ phận đều là nàng không đúng, nhưng không nể mặt thầy tu thì cũng nên nể mặt phạt tổ, hơn nữa cái người làm công này thật đúng là đã đánh người, nàng liền quyết định đi bắt

người, cũng không biết nghĩ như thế nào mà lại bối rối phách vãi quan nha đi, coi như cũng có chút công đạo, ai biết người còn chưa kịp phách đi thì người của phủ vương gia đã tới, Thương vương gia Mị Li Thương một mực âm thầm quan sát đến Mị Ngạn Nhi, trong chuyện này nguyên do đã sớm nhất thành nhị sở (mm: rõ ràng.), cũng không làm khó phủ doãn Trương Lương Ngọc, đơn giản khai báo vài câu, đó chính là chuyện tình về sau của mấy ngày trước.

Mà sau khi chuyện này xảy ra, quân gia cũng không biết, Thạch Mặc đương nhiên cũng không biết, bằng không cũng sẽ không có một màn này xảy ra.

“Đặng quân gia, người nếu vũ nhục ta thì người liền cứ nói, ta nếu đã van cầu người thì cũng không nghĩ đơn giản như thế sẽ thành công, người không nghĩ sẽ lấy ta, ta cũng vậy không bắt buộc người, ta chỉ cầu người thả người làm công của ta ra, chuyện phát sinh trước kia đều là ta không phải, người còn muốn như thế nào thì hãy nói ra, Thạch Mặc ta tuy cái gì cũng không hiểu, chỉ cầu người làm việc có đạo lý hiểu là được.”

Thạch Mặc cũng bị buộc phải bắt đầu dĩ nhiên nói ra như vậy, hẳn thật sự không còn cách nào khác.

“ ... ”

20. Chương 20

” Hừ, đúng là không biết tốt xấu, nếu không phải vì vài chữ ở quê kia thì xem xem sẽ có ai rước người về a, ta cũng vậy không muốn lãng phí miệng lưỡi nữa, cho người thêm một ngày chuẩn bị, sau đó hãy thật tốt mà gả đến đây a, sau khi người người gả cho ta thì ta sẽ thả người làm công của người ra, không có vấn đề gì chứ. ”

Đặng Phúc trong lời nói tràn đầy khinh thường hỏi, hơn nữa tuy câu cuối cùng là hỏi, nhưng cũng không phải là muốn cho Thạch Mặc lựa chọn mà chỉ là thuận miệng nói ra, mặt mũi tràn ngập tự tin Thạch Mặc sẽ đáp ứng.

” ... Đặng quân gia, không còn biện pháp nào sao ? ” Thạch mặc sắc mặt khó coi đến cực điểm, giọng nói cũng có chút run rẩy, hẳn nghe nữ nhân này nói không muốn lấy hắn, vốn cũng tưởng không có điều kiện nào, lại không nghĩ... cuối cùng cũng chạy không khỏi sao ?

” Ha ha a, có a, đó chính là người bây giờ trở về đi, làm cho nữ nhân kia tiếp tục ở đại lao chờ đợi, sau đó trong ba năm tiệm bánh bao nhỏ bé của các người thỉnh thoảng sẽ vài người đến làm náo nhiệt ! Nói cho người biết Thạch Mặc, ta và người hôn nhân là đã định rồi, người càng không muốn gả, ta liền càng phải lấy về cho bằng được ! ”

Kỳ thật nàng cũng không phải muốn lấy, nhưng những bằng hữu của nàng sau khi biết nàng phách người cầu hôn nhưng đã bị cự tuyệt liền làm cho nàng mất mặt, hiện tại vừa vặn lại có cơ hội, nàng đương nhiên phải đem mặt mũi này giãy trở lại, cùng lắm thì về sau nàng sẽ kiếm thêm vài tiểu thiếp xinh đẹp đem về, nghĩ nàng đường đường là đại quân gia, chẳng lẽ nam nhân nhân xinh đẹp lại không có người nào, nếu không phải vì muốn nữ nhi của mình có vận làm quan, thì nàng cũng không giống bị quỷ ám mà cưới Thạch Mặc.

” Hảo, hảo, ta gả, cũng hi vọng Đặng tổng quân người giữ lời hứa ! ” Thạch Mặc đứng ở nơi đó toàn thân run rẩy, một câu đều không nói được, thẳng đến một lúc lâu mới cắn răng nói ra.

” Hừ ! ”

...

Cùng ngày, Thạch Mặc thậm chí còn không nhớ rõ mình ra khỏi Thượng thư phủ như thế nào, hẳn chỉ nhớ rõ khi về đến nhà, toàn thân hư nhược, một điểm khí lực cũng không có...

Sau đó hắn liền tìm đệ đệ, chỉ là phải tìm một địa phương để tránh một chút, cũng không nói mình phải lập gia đình, bởi vì hắn không hi vọng làm cho đệ đệ phải lo lắng, sau đó thu xếp lại hành lý đệ đệ rồi đưa hắn gửi đến chỗ Mộc Linh Động, đó hiện tại là địa phương duy nhất mà hắn tin tưởng.

Mộc Linh Đồng lúc ấy cũng rất kinh ngạc, hỏi hẩn chuyện gì đã xảy ra, nhưng hẩn cuối cùng cũng không nói, chỉ nói là có sự tình muốn làm, xong liền vội vàng rời đi, khi về đến nhà, trong nhà chỉ còn lại một mình hẩn, yên tĩnh giống như một ngôi mộ.

Sau đó hết thấy mọi thứ phát sinh đều giống như một giấc mơ, thẳng đến khi Mị Ngạn Nhi vừa rồi xuất hiện, thì giấc mơ lại hóa thành địa ngục...

Mà ở thời điểm Thạch Mặc còn đang tuyệt vọng thì tiếng bước chân bên ngoài đi đến càng ngày càng gần, cửa có chút thô lỗ bị đẩy ra, một cái đầy mặt tử sắc nữ nhân đi đến...

...

Mị Ngạn Nhi rời khỏi thượng thư phủ, tìm được địa phương Lưu Khê ẩn thân, lạnh lùng nói một câu liền cười ngửa trở về vương phủ.

Đến vương phủ, Mị Ngạn Nhi cũng không dừng lại liền đi thẳng đến gian phòng của mình, đối với tiểu Mộng Nhi nói một câu “nếu có ai đến thì nói không có nàng ở đây” rồi đem chính mình nhốt vào phòng.

Sau đó tiểu Mộng nhi cùng Lưu Khê chợt nghe thấy bùm bùm tiếng vang, hai người liếc nhìn nhau, chỉ thấy trong mắt đối phương sự kinh ngạc, người này tuy tính khí táo bạo, nhưng phương thức phát tiết cũng tuyệt đối làm cho người khác khổ sở, cũng chưa từng tự mình chịu khổ sở bao giờ....

Này... chuyện gì đã xảy ra ? Tiểu Mộng nhi thập phần nghi hoặc, mà Lưu Khê tựa hồ cũng có chút cảm giác nhưng cũng rất không tin tưởng.

Đinh đinh đang đang ước chừng một phút đồng hồ trôi qua, tiếng vang trong phòng cũng không còn nữa, tiểu Mộng nhi đoán rằng chuyện này như thế là xong rồi.

” Lưu Khê, người ở nơi này trông chừng, ta đi tìm tổng quản đại nhân báo cáo một tiếng, cái này đồ đạc trong Ngạn Ngữ lâu phải thay đổi cái mới rồi, đại khái cũng không ít tiền a. ” Tiểu Mộng hướng nhi Lưu Khê nói đến, sau đó vội vàng rời đi.

Một lát sau, tiểu Mộng nhi liền sắc mặt cổ quái trở về, Lưu Khê nhìn hẩn một cái, cũng không nói chuyện.

Hai người yên tĩnh đứng ngoài cửa, chờ người ở bên trong phân phó.

...

Mị Ngạn Nhi đem trong phòng cái gì quăng được đều đem quăng hết, nhưng vẫn như cũ cảm thấy toàn thân tức giận không chút nào giảm xuống, ngược lại càng thêm cực nóng, nàng thực hận tức giận, cũng thật đau lòng...

Tại sao lại lại thương tâm, làm sao có thể thương tâm... Nàng giận Thạch Mặc, hận Thạch Mặc, càng giận chính mình, một người nam nhân mà thôi, chính là, nàng tuy an ủi mình như vậy nhưng lại như trước cũng không buông bỏ được...

Loại như ảnh tùy hình(giống như) cảm giác thật tình của mình bị phản bội, theo nàng rời khỏi thượng thư phủ trở về cũng không biến mất qua, nàng ghét nhất chính là bị người khác phản bội, nàng nhất định sẽ làm cho người kia chết không toàn thân, hối hận không kịp, nhưng là... lúc kia, khi Thạch Mặc ở trước mặt nàng, nàng mặc dù có xúc động muốn giết hẩn lại vẫn như cũng không hạ thủ được...

Chính là... như vậy buông tha sao ? Chỉ đơn giản như vậy buông tha người kia phản bội nàng sao ?

Không ! tuyệt đối không ! Mị Ngạn Nhi nàng làm sao có thể buông tha người phản bội nàng kia, nàng nhất định phải cho hẩn nếm được cái tư vị hối hận là như thế nào, còn cái kia quản gia thượng thư phủ, chỉ là một cái quản gia mà dám cùng nàng đoạt nam nhân, quả thật đúng là không muốn sống nữa !

Bất quá nhiều hơn cái oán khí, nàng còn muốn hành động để trả thù, cũng chờ một chút đi, nàng hiện tại rất tức giận, rất phần nộ, nhưng toàn thân dường như mất đi khí lực, thậm chí hao hao đợi một người, cái gì cũng không nghĩ nữa, cũng không làm cái gì...

Cả phòng một đồng bừa bộn, Mị Ngạn Nhi nằm trên cái giường xem như còn sạch sẽ, lẳng lặng nhắm mắt lại... Chỉ chốc lát liền ngủ mất...

21. Chương 21

Một đêm này, Mị Ngạn Nhi ngủ rất say sưa, liền một cơn ác mộng cũng không có, lần nữa mở mắt ra thì cũng là buổi sáng rồi, ánh sáng bên ngoài ngoan cổ theo song cửa sổ xuyên vào trong phòng, đôi mắt mê mang của Mị Ngạn Nhi liền sáng ngời.

” Mộng nhi. ” Mị Ngạn Nhi mở miệng gọi, sau đó liền phát hiện thanh âm mình dị thường khàn khàn.

” Chi ” một tiếng, cửa đẩy ra, tiểu Mộng nhi tâm can hơi nhỏ cẩn thận đi đến.

” Chủ tử ? ” tiểu Mộng nhi thanh âm rất nhẹ như là đồng dạng sợ hù người, chủ tử tựa hồ cùng ngày thường không khác mấy nhưng ngày hôm qua hết thấy phát sinh đều làm người khác thực khiếp sợ, hắc đến lúc này còn cảm thấy sợ hãi.

” Rửa mặt, thay quần áo, còn cần ta nhắc lại sao ? ” Mị Ngạn Nhi nhìn người hầu có chút ngu si, không thể không mở miệng nói ra.

Một đêm trôi qua, chuyện hôm qua diễn ra chỉ như một giấc mộng, tỉnh lại liền không còn một dấu vết, một người nam nhân mà thôi, nàng tự thật sự không bỏ xuống được sao ?

Mị Ngạn Nhi lưng thẳng tắp, mặc dù có chút cứng ngắc nhưng vẫn tản ra khí phách cao ngạo.

Tiểu Mộng nhi vội vàng rời đi, thần tình trước nhất đều là kinh ngạc biểu lộ, hắc tựa hồ phát hiện chủ tử nhà mình có chỗ nào đó không giống với trước đây...

...

Sau khi rửa mặt xong, tiểu Mộng nhi liền đưa đồ ăn sáng lên, Mị Ngạn Nhi nhìn thấy cái bánh bao thì ánh mắt lóe lóe, chỉ chỉ bánh bao đối với tiểu Mộng nhi nói ” từ nay về sau đừng để ta nhìn thấy món này nữa, đây là làm cho người ta ăn sao ? ”

Tiểu Mộng nhi sững sờ khi bị giáo huấn, nhưng mặt lập tức đỏ lên, chủ tử lời này chính là mắng không ít người, liền Thương vương gia cùng cùng tiểu vương gia các vương tử đều ăn cái này, này chủ tử sao lại nói cái này không phải để cho người ăn, nghĩ vừa rồi hắc còn ném qua...

Bất quá lời hắc nói đều dừng lại ở mức trong lòng, chủ tử vừa dứt lời hắc đã lưu loát dọn chén đĩa lại.

Lúc sau Mị Ngạn Nhi liền không nói lời nào nữa mà dùng điểm tâm, tuy ăn không nhiều lắm nhưng cũng không tính là thiếu, hết thấy tựa hồ cũng không có gì thay đổi.

Chỉ có điều, Mộng nhi phát hiện ánh mắt chủ tử liền trở nên thâm trầm, nhất là thỉnh thoảng lơ đãng lại tản mát ra một loại lạnh khí, đó là tình huống trước kia chưa từng xảy ra.

...

Cuộc sống trước kia của Mị Ngạn Nhi cũng khá nhàn nhã, ngày thường chỉ cần ngẫu nhiên xử lý một ít sự vụ, thời gian còn lại đều là nàng tùy ý tiêu xài, nàng không có chức quan cũng không có chăm học, cũng không yêu luyện võ, duy nhất có tính toán yêu thích lại chính là đến địa phương nghênh đón khách làng chơi, bất quá nàng hiện tại cũng không có chút hứng thú nào mà đi những địa phương kia giết thời gian.

Dùng qua bữa sáng, Mị Ngạn Nhi hiếm khi đến thư phòng thì nay lại đến nơi này, muốn xem qua sách nhưng lại cảm thấy tâm tình không yên tĩnh cho lắm, nghĩ nghĩ liền dẫn Mộng nhi ra khỏi vương phủ, đi đến một trong những trà lâu nổi danh nhất kinh thành – quân ngữ lâu.

Quân ngữ lâu này cũng là một trong những sản nghiệp của vương phủ mà Mị Ngạn Nhi chưởng quản, nói trở lại, Thương vương gia từ sau khi tam quốc thống nhất liền cũng không hỏi chính sự nữa, ngược lại phái người đi kinh doanh buôn bán, mở đủ loại trà lâu tửu quán cùng kỹ quán, nghiêm nghiêm trở thành Li Nhan Quốc đệ nhất hoàng thương, chỉ là những nữ nhi của nàng sau này lớn lên thì nàng cũng không còn để ý nữa, phân ra vài phần ọi người quản lý.

Sản nghiệp tuy nhiều nhưng nữ nhi cũng khá nhiều, mỗi người đều được phân một phần, đều không có cái gì hảo phần nà, dù sao cũng không phải là làm đến một chết... Về phần muốn tranh đoạt sản nghiệp, tựa hồ cũng không có ai có mục đích này, bằng không người có khả năng được tặng không cũng đã xuất hiện.

...

Mị Ngạn Nhi ngồi bên cạnh cửa sổ ở tầng hai trà lâu, chỉ cần nhìn bằng một mắt là cũng có thể chứng kiến bên ngoài hết thấy, đây là địa phương nàng thích nhất, tầm mắt bao la, làm cho lòng người cũng trở nên thư giãn.

Mộng nhi ở một bên cẩn thận hầu hạ trà nước, tâm tình cũng vì tâm tình chủ tử mà trở nên tốt hơn không ít, Lưu Khê mặt không biểu tình dựa vào một vị trí, trong mắt thỉnh thoảng đảo qua một đạo ánh sáng lạnh, lặng im trong lúc đó không lúc nào buông thả cảnh giác.

” Người có nghe nói vụ Thượng thư phủ bị gièm pha việc kia ? ” một thanh âm nữ nhân trung niên không coi là nhỏ hướng đến nữ nhân cùng bàn nói nói.

Đây là một trà lâu, người nói chuyện phiếm tự nhiên cũng nhiều, bằng không nó như thế nào lại trở thành một trong những địa phương để thu thập tin tức.

Nghe được ba chữ thượng thư phủ, Mị Ngạn không tự kiềm chế được mà nhăn mày.

” Lễ bộ thượng thư việc kia ? Ha ha, có ai không biết a, đội ngũ điều hành mới đi qua đây một phút đồng hồ a, người mới đến nên không gặp được, sớm một chút là nhìn thấy rồi, hoàng thành tựa hồ cũng lâu rồi cũng không có mấy việc điều hành như thế này rồi a ? ” Nữ nhân đối diện bĩu môi khinh thường, bộ dạng người kia đừng có nông cạn như vậy.

” Điều hành rồi ? Tiểu nhi tử của ta công tác tại thượng thư phủ đêm qua về nhà, nói hần thời điểm trực ban có nhìn thấy một vòng lớn người vây quanh lấy một nam nhân, trong miệng mắng lời gì đó khá khó nghe, sau đó nam nhân còn bị cột bên ngoài một buổi tối, vốn cho rằng mọi người không biết, không nghĩ tới đã điều hành rồi, người thấy nam nhân kia sao ? Trưởng thành nhìn được không a ? ” Nữ nhân lời nói cũng không cho rằng toán tính, đem mình sự tình đại khái biết đều nói ra một lần.

” Thật sự a, cũng phải nói nha, người nam nhân kia mặt sưng phù không nhìn ra bộ dáng, hẳn là bị hung hăng đánh một trận rồi, hơn nữa còn là thất trình trước hôn nhân, cái nữ nhân keo kiệt Đặng quản gia kia không giết chết hẳn cũng coi như đối xử không tệ rồi, bất quá cũng phải nói, người nam nhân kia trưởng thành lớn lên cũng không tốt a, đáng người cũng kém như vậy, như thế nào lại được đại quản gia đại nhân coi trọng. ”

” Việc này người không biết đâu, nghe tiểu nhi tử ta nói đó là vì nam nhân kia có mệnh cách hảo, nghe nói là vượng gia vượng thế, chỉ là chuyện thất trình trước hôn nhân cho dù có mệnh cách thì cũng vô dụng đi, Đặng Phúc là đại quản gia của thượng thư phủ, cho dù là người bình thường cũng không nhận được a... ”

” Đúng vậy a, đúng vậy a... ”

“ ... ”

Hai nữ nhân kia không coi ai ra gì đối thoại theo sau còn không ngừng tán dương, tựa hồ vài khách nhân vừa mới tới cũng đều biết được chuyện này...

Mị Ngạn Nhi bưng ly trà trong tay để cứng ngắc giữa không trung, sắc mặt nói có bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi...

22. Chương 22

Có bằng hữu tặng ta hoa tươi, Mị dạ thủy thảo ở trong này nói tiếng cảm ơn, bất quá cũng không cần lãng phí tiền, trong lời nói yêu thích cứ ở trong này hạ xuống, Mị dạ thủy thảo cũng thỏa mãn rồi...

...

“Lưu Khê, đi thăm dò rốt chuyện chuyện gì đã xảy ra, lập tức đi thăm dò cho ta!” giọng điệu lạnh băng hung dữ của nàng liền làm Lưu Khê瑟瑟, nhưng khi ngẩng đầu lên thì lại nhìn thấy sắc mặt dữ tợn của chủ tử liền trước mặt người nhanh chóng biến mất.

Thời gian rất ngắn, chưa đến một phút đồng hồ sau khi Lưu Khê lại một lần nữa xuất hiện, chỉ là sắc mặt hắn trở nên hết sức khó coi.

“Chủ tử, quản gia nhà hộ bộ thượng thư đêm qua mới cưới chính phủ, cũng vào màn đêm buông xuống mà phát hiện hắn thân không trong sạch, hôm nay liền trối lại, bị ngựa kéo theo diễu hành trên đường.”

(mm: thật ra là lễ bộ thượng thư nhưng không hiểu sao tác giả lại ghi lộn là hộ bộ, nhưng vì tôn trọng tác giả nên để nguyên :))

“...Mang ta đi!” nghe được Lưu Khê báo cáo, Mị Ngạn Nhi mạnh đứng người lên, cắn răng nói ra ba chữ.

“Dạ!” Lưu Khê không dám trễ nãi, rất nhanh ở phía trước dẫn đường, tiểu Mộng nhi tuy không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng biết rõ chủ tử tâm tình thật không tốt, chỉ là nhu thuận đi theo sau lưng chủ tử.

Ba người tốc độ đều rất nhanh, chỉ chốc lát liền đuổi theo đám người náo nhiệt, Mị Ngạn Nhi có chút nheo mắt lại, nhìn xem bóng dáng bị đám người vây quanh lại...

Hai tay hắn bị dây thừng cột vào cùng một chỗ, đoạn trước của dây thừng thì được cột trên người con ngựa, ngựa đi lúc nhanh lúc chậm, nam nhân thì lảo đảo đi về phía trước, tóc hắn rối bù, mặc một bộ quần áo trong, dưới khí trời cuối tháng chín trở nên có chút đơn bạc, sắc mặt của hắn hết sức khó coi, xám tro giống như một người chết, nhất là cặp mắt trống rỗng không có chút nào thần thái kia, chỉ có lúc bị ai đó hướng đến hắn vút cái gì đó thì mới lộ ra thần sắc bị thương, làm cho người ta biết rõ, hắn có hay không là người sống...

(mm: TT,TT muốn khóc~ing...)

Trên đầu hắn có đủ loại rau cỏ, còn có thể xa xỉ tìm được vài dấu vết trứng gà để lại, trên người càng có màu gì đó lẫn lộn, hơn nữa người xung quanh như cũ vẫn đang tiếp tục hướng hắn ném cái gì đó.

Nam nhân cũng không trốn tránh, chỉ là đang nhìn có vật nào sẽ ném vào hắn rồi nhắm mắt lại, rồi sau đó lại một lần nữa mở mắt ra...

Mị Ngạn Nhi sững sờ đứng ở nơi đó, có chút không thể tin nhìn bóng người chật vật kia, thật là nam nhân kia, chính là... làm sao có thể...

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Đêm qua nàng mới nhìn thấy hắn mặc trang phục hồng y đem gả đi, ngồi trên tấm khăn hồng đặt trên giường, gả ột nữ nhân khác, nàng đau lòng, nàng đau lòng, nàng phẫn nộ, nàng thậm chí còn nghĩ đến hàng loạt hành động trả thù, có lẽ tương lai không xa sẽ có tin tức hộ bộ thượng thư bãi miễn chức vụ, có lẽ cái kia quản gia cũng không lâu nữa sẽ bị đuổi ra khỏi thượng thư phủ, có lẽ có rất nhiều có lẽ... Nhưng lại không nghĩ tới sự tình sẽ phát sinh nhanh như vậy!

Chỉ là một đêm mà thôi, hắn làm sao có thể chật vật như thế xuất hiện trước mặt nàng, không thể tha thứ, quả thật chính là không thể tha thứ, hắn không phải sẽ hạnh phúc hay sao, tại sao lại như vậy, còn có cái kia nữ nhân chết tiết cũng dám đối với hắn như vậy, vô luận là vì lý do gì, người nam nhân này chỉ có nàng mới có quyền trả thù hắn, nàng có thể giết hắn, có thể trừng phạt hắn, có thể làm hắn sống không bằng chết, nhưng tuyệt đối không cho phép người khác như vậy mà làm thương tổn hắn...

...

Trong nháy mắt, sự tình tựa đã xảy ra biến hóa, Mị Ngạn Nhi phi thân lên, vững vàng hạ xuống trước mặt Thạch Mặc, dùng chủy thủ chém đứt dây thừng, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà đem Thạch Mặc tựa biến mất trong tầm mắt họ!

...

Đêm qua vì muốn đi gặp Thạch Mặc nên Mị Ngạn Nhi đã sớm làm xong ngụy trang, biến thành bộ dáng Nhan Mị Nhi, về sau lại vì sự tình phát sinh đột ngột, tâm tình cũng thay đổi rất nhanh nên cũng không dùng nước thuốc mà tẩy đi ngụy trang, sáng sớm tỉnh dậy Mị Ngạn Nhi cũng đã quên luôn khuôn mặt đang ngụy trang liền cứ thế mà đi ra ngoài, mà cũng vì thế mà nàng mới dễ dàng nhìn thấy bộ mặt cam chịu của Thạch Mặc xuất hiện ở trước mặt nàng.

“Không, không, thả ta ra, để cho ta trở về!” thời điểm Mị Ngạn Nhi xuất hiện trước mặt hắn, hắn chỉ là kinh ngạc đến ngây người, không biết làm sao cho phải, rồi sau đó nàng lại ôm hắn bay lên mới kịp phản ứng ý nàng là muốn mang hắn đi, chính là... hắn hiện tại đâu còn mặt mũi nào để đi theo nàng!

“... Câm miệng!” Mị Ngạn Nhi dùng một thanh âm lạnh như băng quát lớn Thạch Mặc, nàng nghĩ mãi mà vẫn không rõ tình trạng hiện tại là như thế nào, hắn như cũ vẫn không muốn ở lại bên cạnh nàng sao?

Nữ nhân kia có gì hảo, chẳng lẽ liền vì vinh hoa phú quý nên cái gì cũng không muốn bên nàng sao?

Hiển nhiên câu kia của Thạch Mặc “để cho ta trở về” trong lời nói làm cho Mị Ngạn Nhi hiểu sai.

Thạch Mặc đương cũng bị tiếng quát của Mị Ngạn Nhi làm cho hù rồi, hắn mở to hai mắt nhìn Mị Ngạn Nhi, rốt cuộc cũng không nói nên lời...

...

Mị Ngạn Nhi mang theo Thạch Mặc đi về phía trước Lưu Khê thì mang theo Mộng nhi ở phía sau, bốn người công phu chỉ trong chốc lát liền đã đến một ngôi nhà, chỗ này cũng không phải Thương vương phủ mà là trạch phủ ngoại viện của Mị Ngạn Nhi, bên trong ngoại trừ hai mươi mấy người hầu thì chỉ còn có hai nam nhân.

Cửa bên ngoài cũng không có thủ vệ mà là đóng chặt lại môn, Mị Ngạn Nhi tiến lên một đạp cửa ra, một gã sai vặt trông coi tiền viện kinh ngạc chạy tới.

“Người... người là người nào mà dám xông vào trong này?” gã sai vặt chỉ vào Mị Ngạn Nhi hỏi, điều này cũng không thể oán hắn không nhận ra chủ tử của mình, trong vương phủ nếu không phải tổng quản Linh Lam sớm đã phân phó hạ nhân thì nàng sao có thể khả năng tự do đi đi lại lại trong vương phủ.

“Làm càn, đây là chủ tử, còn không mau mở ra!” người lên tiếng chính là ôn nhu hạng nhất tiểu Mộng nhi, hắn có chút nhanh chóng quát lớn còn một bên thì nháy mắt.

Mộng nhi lúc nói chuyện mới đi ra từ sau lưng Mị Ngạn Nhi, mà gã sai vặt cũng nhìn theo Mộng Nhi cùng Lưu Khê, mở to hai mắt nhìn nhìn đám người.

“Huyền nhi, Hoa Ngữ các dọn dẹp một phòng trống làm cho nam nhân này ở lại.” Mị Ngạn Nhi cũng không trách gã sai vặt này làm càn, nàng cũng biết vấn đề nằm ở tướng mạo của mình, chỉ là lạnh lùng phân phó vài câu sau đó thả Thạch mặc ra, dứt sang ở một bên.

Thạch Mặc mất thế dựa vào, có chút không xong quơ quơ thân thể, cúi đầu cũng không nói chuyện.

“A, vâng!” nghe được đúng là thanh âm chủ tử, hơn nữa còn có Mộng nhi ca ca cùng Lưu Khê ca ca mà nói... gã sai vặt gọi là Huyền nhi có chút kinh ngạc đáp lời lại.

Mà lúc ánh mắt của hắn rơi vào trên người Thạch Mặc... Người nam nhân thật sự sẽ ở lại Hoa Ngữ các sao?

“Còn không mau đi!” Tiểu Mộng thấy Huyền Nhi có chút ngần người liền hơi nhỏ thanh âm nhắc nhở một câu, hắn cùng Huyền nhi là bằng hữu, nhiều lần nói chuyện đều là sợ hắn bị chủ tử trách phạt mà thôi.

“Dạ dạ dạ, vị công tử này xin ngài theo ta.” Huyền nhi thông minh chạy đến trước mặt Thạch mặc, ánh mắt tuy lộ ra nghi hoặc nhưng vẫn rất cung kính.

Thạch mặc luống cuống đứng nguyên tại chỗ, không biết nên làm thế nào cho phải.

23. Chương 23

Tiền viện có một loại yên tĩnh cùng xấu hổ, Thạch Mặc không biết phải làm thế nào cho phải, không có đi theo Huyền nhi cũng không nói lời nào, chỉ là cúi đầu đứng tại một chỗ, tùy thời đều giống như bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu.

Mị Ngạn Nhi thì lạnh lùng nhìn hắn, trong ánh mắt tựa hồ không có nửa điểm cảm tình, hạ nhân chung quanh sợ tới mức không dám nói lời nào.

Cứ thế yên tĩnh một khoảng thời gian rất dài, mắt thấy thân thể Thạch Mặc lắc lư vài cái tựa hồ muốn hôn mê thì Mị Ngạn mới có động tác!

Nàng mạnh mẽ tiến lên, tại mọi người kinh ngạc soi nhìn mà một tay tìm tòi trong quần áo của Thạch Mặc!

Thạch Mặc ngực trái lộ ra ngoài, da thịt không phải trắng cho lắm nhưng lại không một tia dấu vết... Vết chu sa tượng trưng cho trình tiết của nam nhân cũng không tồn tại!

Mộng nhi Huyền Nhi cùng Lưu Khê đều ngừng thở, chỉ là nhìn xem động tác của chủ tử, không dám nói câu nào.

Mà Thạch Mặc đầu tiên là bị động tác của Mị Ngạn Nhi mà làm cho kinh hãi, thời điểm kịp phản ứng thì đã bị Mị Ngạn Nhi vung ra y phục của hắn, hơn nữa lại lui về phía sau một bước.

Hắn không có ngắc đầu, chỉ là kịp phản ứng lấy tay che lại nửa người lỏa lồ ra ngoài.

Nàng biết rồi, nàng tất cả đều biết rồi, nàng rút cuộc cũng bắt đầu chán ghét hắn sao?

Không, chán ghét không phải bắt đầu từ lúc này, đêm qua nữ nhân này cũng đã dùng đến giọng điệu lạnh như băng mà đoạn tuyệt tất cả mối quan hệ với hắn, mà đây đều là kết quả mà hắn phải tự làm tự chịu, nhưng là, cho dù là như thế, hắn cũng không muốn cho nàng biết được mình là như vậy a...

Bất trình! Đối với nam nhân mà nói thì nó còn trọng yếu hơn cả tính mạng, nhưng mà sỉ nhục đó lại khắc ở trên người hắn, làm cho hắn vào giây phút này đây liền dùng khí ngắc đầu cũng không có, làm cho hắn hối hận vì sao buổi tối kia qua đi lại không dứt khoát tìm chết mà lại kéo hơi tàn sống đến tận bây giờ! Làm cho hắn đối mặt với đau đớn khắc gốc ghi tâm này!

Thật sự rất đau, chỉ cần nghĩ đến nữ nhân này đêm qua ánh mắt chán ghét nhìn hắn cùng ầu ẩu chửi rửa hôm nay diễu hành ngoài phố, càng làm hắn đau muốn vỡ ra hơn rất nhiều...

...

Vẫn còn nhớ rõ đêm qua lúc nữ nhân này rời khỏi không lâu, Đặng Phúc đã tiến đến, đầu tiên là nói một ít lời không dễ nghe... sau đó liền bắt đầu động thủ động cước với hắn, hắn biết cuối cùng cũng không qua được cửa này, hắn trước hôn nhân thất trình một lần, lần thứ hai này hắn căn bản không muốn nữ nhân này đụng đến hắn!

Tại thời điểm cái tay của nữ nhân đụng phải tay của hắn, hắn lại có ý nghĩ muốn nhả ra dục vọng!

Hắn thừa dịp Đặng Phúc say rượu không còn khí lực mà mạnh đẩy bà ta ra, sau đó quỳ gối trên mặt đất, hắn vẫn nhớ rõ chính mình lúc đó quyết liệt trung trinh cùng kiên định!

“Đặng tổng quản, Thạch mặc vì cứu người mới đáp ứng gả cho người, giờ khắc này hiện cũng không nghĩ lại lừa người, Thạch Mặc ta trước hôn nhân đã mất trinh, đã sớm không phải là xử nam, ngài muốn đánh muốn giết tùy ngài muốn làm gì cũng được, Thạch Mặc chỉ hy vọng ngài có thể cho Thạch Mặc một tờ hưu thư, cho dù chết rồi Thạch Mặc cũng không muốn làm dơ đi thanh danh của Đặng gia ngài!”

Trước hôn nhân thất trình, đối với việc lấy một nữ nhân lại làm hắn cảm giác như thế thật là một loại thương tổn cùng vũ nhục?

Cho nên hắn không oán nữ nhân kia đối với hắn làm hết thấy ầu ẩu cùng chửi bới liền không coi vào đâu, hắn cho rằng đó là những gì hắn phải chịu... Chỉ là... đối mặt với nữ nhân này, hắn lại cảm giác hết thấy dùng khí thừa nhận trước kia đều toàn bộ biến mất...

Chậm rãi, Thạch Mặc quỳ gối trên mặt đất, hắn cuối cùng cũng không chống đỡ nổi thân thể của mình rồi, Huyền nhi muốn đến đỡ hắn thì lại bị ánh mắt lạnh như băng của chủ tử làm cho không dám nhúc nhích.

“Tham đồ phú quý, vong ân phụ nghĩa, phản bội lừa gạt, thất trình thất tiết, Thạch Mặc, ta thật là nhìn lầm người rồi!” Mị Ngạn Nhi đứng cách Thạch chừng hai sải tay từng chữ từng chữ nói.

Thạch Mặc cảm giác mỗi một chữ của Mị Ngạn Nhi đều giống như một nhát dao đâm vào đau lòng của hắn, đợi đến cuối cùng câu kia “ta thật là nhìn lầm người rồi!” càng giống như một thanh lợi kiếm, làm cho Thạch Mặc tâm chết lặng một chút mùi vị biết đau cũng không còn.

Thạch mặc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn nữ nhân lạnh như băng kia, bộ dáng của nàng có chút mơ hồ, ánh mắt trời quá sáng ngời sao? Hắn lại nhìn không tới bộ dáng của nữ nhân kia.... Trong trí nhớ, nữ nhân kia luôn mang theo một tia lười nhác tinh nghịch, còn mang theo chút tùy ý cùng bất cần đời, ngẫu nhiên tản ra khí chất vui đùa, âm trầm cùng lãnh khốc, cũng không giống như hiện tại lạnh như băng, như vậy xa cách...

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi... đều là lỗi của ta... Thực xin lỗi...” Thạch Mặc không biết mình lúc này nên làm gì ngoại trừ xin lỗi, có lẽ cũng không phải hoàn toàn là lỗi của hắn, nhưng hắn vẫn thật sự sai rồi, hắn không nên nhất thời mềm lòng thu lưu nàng, không nên đã biết khác biệt thế mà vẫn ngu ngốc vì nàng động tình, lại càng không nên tại dưới đêm đó mà chấp nhận cảm tình của nhau, cũng không nên đem nàng liên lụy đến cuộc sống của hắn, không nên làm cho nàng vì hắn mà ngồi tù, không nên... đến lúc này vẫn như cũ cùng nữ nhân này hữu tình...

Hắn làm gì có tư cách này...

“Huyền nhi, dẫn hắn đi Hoa Ngữ các!” Mị Ngạn Nhi hiện tại rất tỉnh táo, tỉnh táo kinh người, thất trinh, danh từ lảm bừa cười này lại không thể tưởng được mà phát sinh trên người nam nhân này... Như vậy nữ nhân kia là ai, nữ nhân đoạt lấy hắn là ai, nàng phát hiện mình lại có cảm giác bị lừa gạt, lại ghen ghét nổi giận...

(mm bĩu môi khinh thường: có bà già nào lẫn đến mức tự ghen tị vs chính mình :v ...)

Chẳng lẽ ngay tại lúc này, tại thời điểm nàng bị nam nhân này lừa gạt, nàng như cũ vẫn vì nam nhân này mà ghen ghét sao?

“Dạ!” Huyền nhi vốn là muốn đỡ dậy Thạch Mặc, lại khiếp sợ sự tồn tại của chủ tử, nay chủ tử lại có mệnh lệnh liền lập tức muốn đi đỡ Thạch mặc, nhưng bởi vì một câu của Thạch Mặc cứng ngắt ngay tại chỗ...

“Đừng đụng ta, ta bẩn...”

(mm muốn khóc : ca ngốc TT,TT/...)

” Thạch Mặc ! ” nghe xong lời nói của Thạch Mặc... Mị Ngạn Nhi lớn tiếng hô tên hắn, giọng nói thậm chí có chút bối rối... cùng đau lòng !

Thạch mặc vẫn như cũ nhìn nàng, lại như không có mà đem mục quang đặt lên trên người nàng, trong mắt không có tiêu cự, chỉ có mờ mịt.

” Ta thật sự rất dơ, rất dơ, có thể cho ta tắm rửa không ? ta nghĩ hảo hảo rửa... ” Thạch Mặc dùng giọng điệu cầu khẩn nói ra, như là đối với Mị Ngạn Nhi, hoặc như muốn đối với tất cả mọi người...

” Huyền nhi, đi chuẩn bị nước ấm vì hắn tắm rửa, nhanh lên ! ” Mị Ngạn Nhi kinh hãi rất nhanh phân phó, lạnh như băng dần rạn nứt.

Huyền nhi vội chạy ra ngoài, nhưng rất nhanh tự lại chạy trở về.

” Chủ tử, nước ấm đem đến đâu ? ”

” Đưa đến Hoa Ngữ các, ta dẫn hắn đi ! ”

” Dạ ! ”

Mị Ngạn Nhi do dự đi tới trước người Thạch Mặc, nàng nghĩ muốn vươn tay ra dịu hắn rồi lại sợ hắn câu kia ” ta bẩn... ” nàng thật sự không muốn nghe lại một lần nữa, làm cho nàng cảm thấy tư vị tan nát cõi lòng !

” Thạch Mặc, ta dẫn ngươi đi tắm được không ? ” Mị Ngạn Nhi thanh âm chính nàng cũng không nhận ra nó rất ôn nhu.

Ánh mắt Thạch Mặc dường như rút cục cũng có tiêu cự, trong mắt để lộ một loại thần thái sáng rọi.

” Hảo ! ”

24. Chương 24

Mị Dạ Thủy Thảo: Ngày hôm qua sinh bệnh rồi, có chút khó chịu, tuy nhiên trong đầu lại toàn nghĩ đến tình tiết, vì không có chút thể lực nào đánh máy nên đành trễ nải một ngày, không có ý tứ nha...

...

Theo sau chuyện tình là có chút bối rối, Thạch Mặc vẫn như cũ không cho bất luận kẻ nào tới gần hắn, Mộng nhi thì đi ở phía trước dẫn đường, Mị Ngạn Nhi đi ở bên cạnh Thạch Mặc, nhìn hắn thân thể suy yếu quơ quơ đi ở phía trước làm nàng không khỏi lo lắng chờ đợi cùng che chở, Lưu Khê đi theo ở sau lưng, chỉ chốc lát đã đến Hoa Ngữ các.

Huyền nhi tại thời điểm sai người đi nấu nước thì đã sớm đối với mọi người thông báo chủ tử đã về, tuy chỗ này đối với chủ tử cũng không phải cần thiết, nhưng cũng không giống như lần này một tháng chưa ghé qua, lần này trở về đều làm cho tất cả mọi người cao hứng, nhất là hai vị chủ tử ở Hoa Ngữ các lại càng sốt ruột trang phục của chính mình, lại nhanh chóng chạy đến...

Chỉ là đương thời điểm có hai nam nhân phong tình đi đến trước mặt bọn người Mị Ngạn Nhi thì lại phát hiện không thấy nàng ở chỗ nào.

Trong đó có một nam nhân nhỏ nhắn nét mặt lập tức thay đổi.

" Mộng nhi, chủ tử đâu ? " Giọng điệu này rõ ràng là không khách khí, làm ọi người nghe được cũng rất không thoải mái.

Mị Ngạn Nhi ở một bên nhíu mày, từ chối cho ý kiến.

Mộng nhi thấy chủ tử không nói gì liền cũng không dám nói lung tung.

" Mộng nhi tham kiến Kiệt chủ tử. " mộng nhi cung kính hành lễ, nhưng vẫn không trả lời câu hỏi của đối phương.

Đối phương lông mày cũng nhướng cao.

" Hừ, Mộng nhi, ngươi đừng cho rằng chủ tử sủng ngươi thì ngươi liền không đem chúng ta để vào mắt, chúng ta đều là thị thiếp của chủ tử, hỏi ngươi chỉ một câu mà ngươi cũng không trả lời sao ? "

" Kiệt chủ tử, Mộng nhi không dám ! " Trời ạ, Kiệt chủ tử, đây cũng không phải Mộng nhi ta cáo trạng mà là chính người bại lộ a, chủ tử nếu trách tội xuống thì ngươi cũng không nên oán ta.

Tiểu Mộng nhi trong nội tâm xấu tính cười, ai bảo Kiệt chủ tử này luôn ý vào mình là thị thiếp của chủ tử mà luôn đối với những hạ nhân này đến kêu đi hét, nhưng mà chuyện này cũng không tính, động một chút là mắng chửi hạ nhân, nếu như hắn không phải là người bên cạnh chủ tử thì đã sớm bị hắn ta hạ độc thủ...

Chính là, mọi người sau lưng đều biết rõ nam nhân này có bao nhiêu ác độc, tuy nhiên cũng không thể nói gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn đối với chủ tử ôn nhu, đem chủ tử lừa bịp sùng sờ... sùng sờ...

Chủ tử, thật xin lỗi, tha thứ cho tiểu Mộng nhi trước kia không dám cùng người nói ra sự thật, hiện tại người chính là tự mình thấy được cái kia Kiệt chủ tử cũng không phải là một nam nhân tốt, hay là đuổi sớm hảo... Cũng miễn cho bọn hạ nhân bọn hắn không phải tiếp tục chịu khổ chịu tội.

" Hừ... các ngươi là người nào, vào bằng cách nào ? " nam nhân được xưng là Kiệt chủ tử khinh thường hừ một tiếng, còn thật sự có một loại yêu mị phong tình, đây cũng là nguyên nhân mà Mị Ngạn lúc trước thích hắn, đây là một nam nhân xinh đẹp thập phần yêu mị, nhất là bộ dáng trên giường...

Bất quá, chứng kiến bộ dáng hắn hiện tại, yêu mến dù nhiều hơn nữa thì cũng đều biến mất đi, huống chi nàng cũng không phải quá yêu mến...

" Lâu Kiệt, mang theo đồ đạc của ngươi, hiện tại có thể rút khỏi nơi này, nhưng nếu ngươi còn nói một câu nào nữa mà ta không thích nghe... thì ta lập tức đem ngươi đưa đến địa phương kia ! " nàng vốn tâm tình không tốt, lúc này hắn còn thêm dầu vào lửa, tự gánh lấy hậu quả a !

Lâu Kiệt không thể tin được chính mình nghe được cái gì, ngơ ngác nhìn nữ nhân trước mặt.

” Tiểu vương gia ? ” Lúc này một nam nhân khác một mực không nói gì mở miệng, thông minh đoán ra được thân phận của Mị Ngạn Nhi.

Kỳ thật, Mị Ngạn Nhi dịch dung biến hóa cũng không phải rất lớn, chỉ là rất kỳ diệu đem ở giữa lông mày tối địa phương tu chỉnh lại, làm cho nàng vốn bề ngoài xuất chúng lập tức trở nên bình thường, nếu như nhìn kỹ thì sẽ phát hiện nguyên lai giống bộ dạng cũ đến ba bốn phần, hơn nữa giọng nói kia căn bản cũng không có thay đổi, vẫn là thanh âm quen thuộc đó, đây cũng là nguyên nhân mà lúc trước bọn người Mộng nhi tin tưởng nàng.

” Âm Trữ người trước trở về, ta hiện tại có việc phải xử lý. ”

” Ân. ”

” Chủ tử, ta... ” Lâu Kiệt sắc mặt không tốt, giấy dựa còn muốn nói gì đó.

” Lâu Kiệt, ta nói được là làm được, người nếu nói thêm một chữ nữa thì ta liền đưa người trở về chỗ đó ! ”

Mị Ngạn Nhi nói xong thì cũng không còn để ý tới vẻ mặt xám tro của Lâu Kiệt, ý bảo Mộng nhi tiếp tục đi, liền đi tới bên cạnh Thạch Mặc bộ dáng tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, Thạch mặc ban đầu đã một mực trầm mặc nhìn xem hết thấy, cũng không nói gì, về sau cũng không có người để ý tới hắn.

Mà Mị Ngạn Nhi động tác này lại làm ọi người nhận ra sự hiện hữu của hắn, Lâu Kiệt đã không còn tâm tư dư thừa để nghĩ cái gì, nhưng Âm Trữ lại lộ ra mục quang nghi hoặc, bất quá thông minh như hắn cũng không có hỏi nhiều, chỉ là mang theo người hầu của mình về tới gian phòng của hắn.

...

Hoa Ngữ các là do sáu tòa tiểu viện độc lập tạo thành, Lâu Kiệt cùng Âm Trữ mỗi người một cái, còn trống bốn phòng.

Thời điểm Thạch Mặc đến thì hạ nhân cũng đã đến, phòng này ngày thường cũng được sửa sang lại, chỉ là thêm một cái giường mới cùng đệm chăn là được.

Thạch Mặc cúi đầu im lặng, giống như một tượng gỗ nghe lời, nhân gia cho hắn làm cái gì thì hắn làm cái đó, nhưng lại không cho bất luận kẻ nào đụng đến hắn, chỉ cần có người đụng hắn thì hắn sẽ mạnh mẽ ngăn đầu, thân thể lại lùi về phía sau trốn tránh.

Làm cho người khác xấu hổ không biết chính mình làm sai ở chỗ nào.

Nhìn bộ dạng này của Thạch mặc, Mị Ngạn vừa tức lại vừa thương tâm, nàng còn chưa tốt tính sổ với hắn thể mà người nam nhân này lại làm ra bộ dáng muốn chết không cần sống này, làm cho nàng... như thế nào... nhần tâm nói cái gì nữa...

” Chủ tử, nước tắm đã chuẩn bị xong. ” Huyền nhi sai người bưng một thùng gỗ lớn đi đến, biệt viện này của Mị Ngạn Nhi ngoại trừ lầu chính thì đằng sau còn có một phòng tắm chính là một hồ nước nóng, còn các địa phương còn lại đều chỉ có thể sử dụng thùng tắm.

” Được, đặt vào đi. ” Mị Ngạn Nhi chỉ huy hạ nhân đặt thùng tắm, lại cau mày đối với Thạch Mặc nói ra : “tắm rửa a, nước tắm chuẩn bị tốt rồi. ”

Thạch Mặc cúi đầu cũng không nói gì, chỉ là chăm chú túm lấy y phục của mình, ánh mắt có chút kinh hoảng nhìn vài hạ nhân xung quanh.

Mị Ngạn Nhi nhíu nhíu mày, đối với mọi người một cái sắc mặt, mọi người liền thức thời lui ra ngoài, trong phòng lập tức chỉ còn lại Mị Ngạn Nhi cùng Thạch Mặc hai người.

” Người... người sao không đi ra ? ” Thạch Mặc lúng ta lúng túng rồi cuộc cũng mở miệng nhưng vẫn như cũ không có ngắt đầu.

” ... Người còn sợ người khác nhìn thấy sao ? ” Mị Ngạn Nhi có chút khó chịu cảm kích của Thạch Mặc, lại càng không yêu mến đối với một người leo lên đỉnh đầu nói chuyện, nàng tiến lên nâng cằm Thạch mặc, làm ỉnh cùng hắn ánh mắt chạm nhau.

Nghe xong lời Mị Ngạn Nhi nói... Thạch Mặc trong lúc đó lại nghĩ tới cái gì, sắc mặt vừa mới có chút bình thường lại trong nháy mắt trắng bệch, hắn chăm chú cắn môi của mình, giấy dựa muốn tránh né khỏi cái thực tại này, làm cho hắn không khỏi cảm thấy khuất nhục với tư thế này.

Hắn không thích bị người khác kéo cầm của mình, cảm giác giống như bị vũ nhục.

Mà Mị Ngạn Nhi vốn bị mất hứng, hiện tại lại thấy Thạch Mặc công khai dựa giấy, càng không khỏi muốn sinh khí.

” Thạch Mặc, người đừng nghĩ đã dấn thân vào nơi này mà còn cố né ra, chẳng lẽ người còn muốn trở lại thượng thư phủ ấy, để lão bà kia tùy ý vũ nhục người, hay người vẫn muốn cái kia nữ nhân Mộc Linh Đồng, người nói đi, người bị cái này điều hành có hay không liên quan đến nàng, có phải là nàng đoạt lấy người, hoặc là... còn có một nữ nhân khác ? ”

(mm : ๑e...)

Người bị thương luôn dễ dàng nói ra những lời làm tổn thương người khác... Mị Ngạn Nhi nhìn Thạch Mặc khiếp sợ mà ánh mắt tràn đầy đau lòng, chỉ biết lời của nàng đã làm kích thích nam nhân này rồi, nhưng là nàng lúc này đã không còn nghĩ đến bản thân của hắn nữa, nàng thầm nghĩ muốn hung hăng phát tiết cơn giận của mình !

25. Chương 25

” Pằng ” một tiếng thanh thúy vang dội, trở tay không kịp, nàng ở nơi này đều sợ đến ngất người, sau đó hỏa diễm bị khơi mào liền biến thành hừng hực đại hỏa...

” Người dám đánh ta ? ” Mị Ngạn Nhi thanh âm giống như tới từ địa ngục âm trầm.

” ... ” Thạch Mặc tay run rẩy bầy không thể tin được mình làm cái gì... Hắn vừa mới làm cái gì ? Hắn lại tạt vào mặt nữ nhân này... Là bởi vì chính mình bị lời nói vũ nhục mà nói... Hay là bởi vì đau nhức cùng đau đớn... Rõ ràng đêm qua hắn còn nghe thấy lời nói còn khó nghe hơn lời này... hắn không phải cũng đã yên lặng thừa nhận rồi sao, vì sao lời nói này của nàng hắn lại nhịn không được...

Thạch Mặc có chút ngốc trệ nhìn Mị Ngạn, dung nhan đang che mặt mơ hồ có chút vặn vẹo, nàng vì sao lại nói lời tổn thương hắn chứ, rõ ràng hắn cũng không phải tự nguyện a, chính là... thân thể ô uế nhưng cũng là sự thật, vẫn là không có người nguyện ý tiếp nhận dạng người như hắn a...

Hắn muốn rõ ràng hơn một chút, nhìn xem nữ nhân này trong ánh mắt có phải hay không là chán ghét, chính là, tầm mắt lại càng ngày càng mơ hồ...

Trong lúc đó, Thạch Mặc liền thấy bóng dáng trước mặt di chuyển, hắn như cũ vẫn không nhìn thấy được nét mặt của nàng, lại chỉ cảm thấy nàng mạnh mẽ ôm lấy hắn, sau đó trong nháy mắt đã ném mình vào trong thùng nước.

Thùng nước rất lớn, đột nhiên tiến vào làm cho hắn có loại cảm giác muốn nảy lên, hắn muốn dựa dựa, nhưng sau đó lại phát hiện cũng có một người khác tiến vào, sau đó đem hắn hung hăng ấn vào trong nước...

Không không không, thả ta ra ngoài, để cho ta ra ngoài... Thạch Mặc trong lòng reo hò, tuy nhiên lại không có cách nào mở miệng, khả năng cũng chỉ có thể phát hiện bản thân vô lực phản kháng, sau khi vùng vẫy được vài cái, Thạch Mặc liền cũng không cử động nữa, hắn nghĩ... có lẽ như vậy cũng tốt, vậy thì sẽ không ai chứng kiến được nước mắt hắn chảy ra, vừa lúc nước mắt làm mờ tầm mắt của hắn...

Ý thức có chút hôn mê, một ngày lẫn qua lẫn lại cũng đã mau đến cực hạn của hắn... Chỉ là, trước khi hắn còn không có hôn mê thì hắn đã bị xách ra khỏi mặt nước.

Xuất phát từ bản năng, Thạch Mặc đại khẩu hô hấp, cũng cùng cái kia khuôn mặt lạnh như băng gần trong gang tấc.

Cho dù là ở trong làn nước ấm áp thì Thạch Mặc cũng không khỏi khẽ run rẩy, hắn có một loại cảm giác sợ hãi, hắn biết rõ hắn sợ hãi cái gì, sợ hãi người trước kia đối với hắn cười sẽ chơi xấu hắn.

Mà sau đó phát sinh hết thảy, càng đem trong nội tâm của Thạch Mặc ẩn xuống một đạo dấu vết không cách nào phai mờ...

Mị Ngạn Nhi thô lỗ xoa nắn da thịt của Thạch Mặc, đem những y phục dính trên người của Thạch Mặc đều từng cái từng cái xé toang, sau đó một lần lại một lần đem cả người Thạch Mặc xuyên vào trong nước, hắn đến khi làn nước không còn hơi ấm thì Mị Ngạn Nhi mới đem theo Thạch Mặc từ trong thùng tắm mà dắt ra.

Mà thời điểm Thạch Mặc cho rằng rốt cuộc mình cũng thoát khỏi tra tấn thì một cái tra tấn khác còn tàn khốc hơn cũng vừa mới bắt đầu, Thạch Mặc còn chưa kịp nghỉ ngơi thì đã Mị Ngạn Nhi một phát ném tới trên giường...

Thạch Mặc trợn to mắt nhìn Mị Ngạn Nhi, muốn biết tâm tư của nàng nhưng chỉ thấy được trong đó băng cùng hỏa mâu thuẫn, băng lạnh như giá rét, như là không có một tia cảm tình, hỏa phần nộ cùng dục hỏa luân chuyển, cũng đủ gọi tắt một người lý trí.

Tâm đã sợ hãi nay càng bắt đầu run rẩy, Thạch Mặc ngồi dậy muốn né ra, hắn cảm giác muốn trốn nhưng đã không còn kịp, chính là Mị Ngạn Nhi như thế nào lại cho phép Thạch Mặc né ra, nàng rất nhanh tự cởi quần áo hoàn toàn ẩm ướt trên người, mạnh mẽ hướng đến Thạch Mặc nhào tới.

” Không ai có thể đánh ta, không ai có thể lừa gạt ta, càng không có người thể phản bội ta, Thạch Mặc, người đã dám làm, liền chuẩn bị trả giá thật nhiều đi ! ”

Đây chính là Mị Ngạn Nhi đối với hành vi của mình giải thích, đồng thời cũng là một loại cảnh báo !

Sau đó hết thảy đối với Thạch Mặc mà nói thì chỉ còn lại một hồi ức thống khổ, nếu như có thể được lựa chọn quên đi thì hắn nhất định sẽ không nguyện ý nhớ rõ !

Động tác Mị Ngạn Nhi cũng không chút nào ôn nhu, cặp mắt kia bị thiêu đốt bởi dục vọng nhưng vẫn một mực vô tình lạnh như băng, hắn từ nơi đó căn bản không nhìn thấy bóng dáng của mình, nhìn qua chỉ có dục vọng tàn sát bữa bãi cùng rét lạnh vô tình !

Không hề cầu xin tha thứ, bởi vì hắn biết dù giấy dựa cũng không có ý nghĩa gì, hắn đã muốn dùng hết khí lực, theo hôm qua bắt đầu, hắn liền đã trì hoãn không tiến, hơn nữa thân thể đau đớn cùng nội tâm tuyệt vọng, lúc này cảm giác của Thạch Mặc tựa như hắn là một người chết rồi, sự tình gì cũng không nguyện ý suy nghĩ...

Nhưng là... vì sao thân thể vẫn còn có thể đau nhức ? Vì sao khóe mắt vẫn còn giọt nước mắt lạnh như băng chảy xuống ? Vì sao hắn vẫn cảm giác bản thân mình vẫn còn sống ?

Khi bàn tay thô bạo dao động trên người hắn thì hắn không hiểu sao lại vẫn như cũ tạo ra một loại ma lực không thể giải thích, mỗi một chỗ lướt qua đều khiến cho hắn run rẩy, hắn muốn làm ình trở thành một người chết đi không có phản ứng, nhưng thân thể lại không nghe lời mà bắt đầu chậm rãi hiện hồng, thân dưới không có tiền đồ cũng bắt đầu có phản ứng.

Chính là... hắn dù sao cũng không muốn, hắn không muốn nữ nhân kia đem trên người hắn vuốt ve cùng phát tiết, cũng không nguyện ý nữ nhân kia không chút tình cảm mà đụng chạm hắn, càng thêm không muốn cái này cường đoạt, trừng phạt dữ dội...

Đột nhiên Thạch Mặc lại có một cảm giác, bóng dáng trên người tựa hồ cùng bóng dáng đêm đó trùng hợp, đều là như vậy không có cảm tình, đều là loại dục vọng cực nóng, giống như là muốn hủy diệt hắn hết thảy...

(mm gật gù gật gù : bánh bao của gia cuối cùng cũng thông minh rồi...)

Bất quá, hắn cũng không còn gì để hảo hủy diệt rồi, cái đêm tràn ngập âm u đó, nữ nhân kia chính là đã hủy thân trong sạch của hắn, duy nhất có thể tính toán chính là tâm tình đã vỡ nát...

” A ! ” Thật là muốn nhẩn nại rồi, nhưng thật sự là quá đau đớn, tựa hồ so với đêm thứ nhất còn đau nhức hơn ! Đương thời điểm cùng Mị Ngạn Nhi kết hợp cùng một chỗ, Thạch Mặc thật sự là nhìn không được mà hô lên.

(mm : @,@ sao đời thực nam nhân rên lên vì sung sướng, còn trong truyện này thì nam nhân rên lên vì đau đớn z, bà tác giả rút cuộc tưởng tượng cảnh h trong truyện này ra s a...)

Thạch Mặc mở ra hai mắt ngăm đen, trong mắt có loại gì đó chậm rãi xói mòn, cảm tình, cũng là nhiệt tình, còn có tính mạng...

” Nhớ kỹ chưa ? Đây chính là hương vị của ta, từ nay về sau Thạch Mặc người chính là nam nhân của ta, là ta một người nam nhân, ai cũng không có khả năng gặp mặt người ! Người nếu lại dám phản bội ta, ta liền giết chết người, nhất định giết chết người ! ”

(mm run rẩy ngượng ngùng, như cô vợ nhỏ e ấp nói : vâng... ngô...)

Bị bà già Ngạn Nhi bừa bừa lửa giận đập một phát vô mộng !!!)

Mị Ngạn Nhi nghĩ, nàng bây giờ là điên rồi sao, không chỉ làm một tên cướp đoạt mà nàng luôn khinh thường, còn uy hiếp muốn giết người... Chính là, cảm giác cùng Thạch Mặc kết hợp thật sự là quá mỹ diệu, ở sát na hần tiến vào nàng kia, nàng cảm giác toàn thân mình đều run rẩy, loại cảm thấy khản trương cùng chờ mong làm nàng thật cảm giác đã rơi vào tay giặc...

Chỉ là, nàng không thể tránh được nghĩ tới cái người thứ nhất tiến vào người của hần, nàng ghen ghét muốn nổi giận, muốn giết người, nhưng nàng cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể đem cảm xúc của nàng phát tiết trên thân thể mỹ diệu này của Thạch Mặc...

Cổ ý thô bạo, không có chút nào thương tiếc, trừng phạt, phát tiết, cũng là muốn làm cho hần nhớ kỹ, đây là mùi của nàng, làm cho hần vĩnh viễn nhớ kỹ, hần thuộc về nàng!

Thở dốc dày đặc, hương vị mị hoặc đậm đặc, cả phòng tình dục lan tỏa, một cái đều cảm thấy mỹ mãn, một cái vết thương chồng chất...

26. Chương 26

Đương thời điểm Thạch Mặc tỉnh lại lần nữa, hần chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, sau đó hết thấy mọi thứ phát sinh đêm qua liền từng màn tái hiện lại trong đầu, xua đi không được lại làm cho Thạch Mặc con người vừa mới mở ra liền thống khổ nhắm chặt lại.

Nhưng vô luận là như thế nào thì hần cuối cùng cũng phải đối mặt với sự thật, hần bây giờ có thể cảm giác được trong phòng chỉ còn lại một mình hần, cái nữ nhân cả đêm giằng co với hần không biết từ khi nào đã ly khai, nhưng trong không khí lại có chấp tồn tại mùi hương của nàng, mùi hương thơm ngát lạnh lùng ấy, làm cho người khác phát run đồng thời lại không nhận được mà ngửi thêm lần nữa.

Nàng vẫn còn yêu mình sao ? Làm sao có thể, nàng đối với mình làm chuyện như vậy, nàng vũ nhục chính mình, tra tấn chính mình... Chính là cái này cũng không phải làm cho hần để ý nhất, làm cho hần không bỏ xuống được chính là nữ nhân kia chán ghét mình, chán ghét cái dơ bẩn của chính mình, bằng không cũng sẽ không như thế vội vàng rời đi, đem hần một người ở tại chỗ này đối mặt với căn phòng lạnh lẽo...

Hần còn dám tham luyến ư, còn đang kỳ vọng cái gì sao ? Là yêu hay là ôn nhu, thông cảm hay là an ủi... không, không có gì cả, cũng sẽ không có, chính mình dơ bẩn, chính mình ti tiện, có cái gì mà xứng đáng chứ !

Không cần hần đi hỏi thì cũng thừa biết nàng với thân phận nữ chủ nhân của tòa nhà này tự nhất định chính mình thân phận một chút cũng không xứng, loại khí tức khí độ riêng biệt đó hần trước kia cũng không phải là không nhận ra, biết rõ nàng cuối cùng cũng không ở lại bên cạnh mình, lại không nghĩ rằng, sai sót ngẫu nhiên chính mình lại đi đến địa phương thuộc về nàng...

Duy trì một tư thế quá lâu, thời điểm Thạch Mặc nghĩ tới mà giật giật thân thể thì lại đưa tới một trận toàn thân đau nhức.

So với tình huống lần đầu tựa hồ còn hồng hồng, hơn nữa tâm tình cũng càng hồng hồng, vốn tưởng rằng đêm đó bị người khác làm cho bị thảm một đêm, không giải thích được mà tự mất đi xử nam trinh tiết, nhưng mà lại không nghĩ tới, đêm qua cho hần thương tổn so với cái đêm kia lại càng muốn lớn hơn.

” Đương đương đương ” ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

Thạch Mặc toàn thân trong nháy mắt tự cứng ngắc lại, hắn không biết mình nên như thế nào phản ứng.

” Thạch công tử, người tỉnh chưa ? ” thanh âm ngoài cửa có chút quen thuộc, tựa hồ chính là ngày hôm qua tiểu nam hài.

” ... Ta tỉnh. ” Thạch Mặc trầm mặc hạ xuống, tận lực bình tĩnh nói.

” Vậy công tử, nô tài liền vào. ” Nói xong liền đợi ngoài cửa một hồi, không có nghe cự tuyệt liền nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Thạch Mặc nhìn lại, đúng là tiểu nam hài thanh tú kia, hình như gọi là Huyền nhi...

” Thạch công tử, nô tài gọi là Huyền nhi, chủ tử phân phó nô tài đến chiếu cố ngài, sau này sẽ là thiếp thân gã sai vặt của ngài, ngài có chuyện gì tự phân phó nô tài là được. ” Huyền nhi cung kính nói, trong tay bưng chậu nước để lên kệ, sau đó lại nhu nhuận đứng ở bên giường, một bộ dạng chờ phân phó.

Thạch Mặc có chút tâm tình kinh hoàng xấu hổ, Huyền Nhi thần sắc cũng không có cái gì đặc thù, không đến mức làm hắn xấu hổ đến khó chịu nổi.

” ... Thạch công tử, ngài muốn rời giường rửa mặt sao ? ” Huyền nhi thấy Thạch Mặc không nói lời nào, lại nhẹ giọng hỏi thăm một lần.

” Huyền nhi, người trước đi ra ngoài, ta tự mình có thể làm được. ” Hắn cũng là nhân gia hài tử cùng khổ, chịu không được cái hầu hạ này, cái số lần được gọi là công tử cũng không được vài lần, nếu như hiện tại không phải ở trong tình huống này thì hắn hẳn đã lộ ra một tiểu dung ngại ngùng a, nhưng bây giờ chỉ cảm thấy xấu hổ không thôi.

” ... Công tử, chủ tử phân phó Huyền nhi hầu hạ ngài, người không thích Huyền nhi sao ? Kia Huyền nhi sẽ đổi gã sai vặt khác đến được không ? ”

(mm xịt máu mũi, giơ tay sờ soạng thân thẳng bé: gia... gia muốn nga

27. Chương 27

Buổi sáng, tại trước khi Thạch Mặc tỉnh dậy, Mị Ngạn Nhi liền mở mắt ra, một đêm phóng túng làm cho nàng có một loại cảm giác thỏa mãn không nghĩ muốn đứng dậy, nhưng lại có chuyện trọng yếu không thể không rời đi.

Nâng lên thân nhìn sang nam nhân bên cạnh, nhăn mày có chút nhăn lại tựa hồ lên án nàng đêm qua thô bạo, trên người có vô số điểm dấu vết xanh đỏ, nói rõ nàng giữ lấy, làm cho nàng nhìn xem mà không tự giác được lộ ra tiểu dung hiềm gặp.

Người nam nhân này rốt cuộc cũng thuộc về nàng rồi, trước kia bất luận người kia là ai thì sau này nàng tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ ai lay nhiễm hắn, về việc người làm thương tổn thân thể hắn, nàng cũng tuyệt đối sẽ không làm cho bọn họ sống khá giả... Trước hết phải đem cái tên quân gia nhìn không thuận mắt kia khai đao a.

Mà người nam nhân này thì nàng quyết định không hề tức giận, tuy vẫn ghen ghét với nữ nhân đoạt lấy lần đầu của hắn, nhưng hắn hiện tại thuộc về nàng không phải sao ? Nàng sẽ làm người nam nhân này quên đi nữ nhân kia, vô luận nữ nhân kia là ai...

Đứng dậy, rời đi, động tác đều rất nhẹ, là cố ý cũng là tự nhiên, đương lúc Mị Ngạn Nhi rời đi, Thạch Mặc vẫn như cũ ngủ tiếp.

...

Mị Ngạn Nhi cười ngựa chạy đi, cũng không lâu lắm liền đến Thương vương phủ, thị vệ trong vương phủ đã quen thuộc với gương mặt này của Mị Ngạn Nhi, liền cung kính mở cửa cho nàng, làm cho nàng đi vào.

Thị vệ gia nô của vương phủ kỳ thật sống cũng không dễ dàng, trong phủ chủ tử thật quá nhiều, mỗi người tính cách đều có chút quái dị, bọn họ nếu không học một chút thông minh linh động thì thật đúng là đàn độn không ít.

Một đường không trở ngại, Mị Ngạn Nhi cũng không trở lại đình viện mà trực tiếp hỏi thăm người dưới, rồi đi đến chỗ thư phòng của Thương vương gia.

Tổng quản Linh Lam đứng ở ngoài cửa, Mị Ngạn Nhi từ rất xa chợt thấy được nữ nhân này thật đúng có chút vô cùng nghiêm túc.

” Tiểu vương gia, mời người vào a. ” cũng không thông báo, Linh Lam liền trực tiếp mở cửa, xem ra mẫu vương đã sớm phân phó tốt.

Mị Ngạn Nhi nghĩ tới đây liền lập tức nhắc lên tinh thần, toàn thân đề phòng.

” Mẫu vương. ” Mị Ngạn gọi một tiếng với người đang ngồi trên ghế, sau đó mới bắt đầu đánh giá mẫu vương ngày hôm nay ra sao.

Một thân trang phục đi xa, quả nhiên không khác mấy với nàng dự liệu.

” Vương phủ tự giao cho người, có việc thì cùng Linh Lam bàn bạc là được. ” Mị Li Thương nhàn nhạt phân phó nói.

” Vâng. ”

” ... ” Mị Li Thương cũng không nói chuyện.

” Mẫu vương, người nếu không có gì phân phó, hài nhi phải đi gặp phụ phi. ” Mẫu vương phải đi, tự nhiên cũng mang theo chín phụ phi của bà.

” Người đi đi... Ân... Ngạn nhi, người gương mặt này rất khó coi, nếu thấy không tốt, hay là liền trở về đi. ” Mị Li Thương đầu tiên là nhẹ gạt đầu không sao cả, sau đó lại bổ sung một câu.

Mị Ngạn Nhi có chút chán nản, nhưng vẫn là bất đắc dĩ, đành phải cắn răng đáp lại nói : ” Vâng, hài nhi đã biết. ”

Sau đó Mị Ngạn Nhi lại đi bái biệt phụ phi Ngôn Phi Ngữ, Ngôn Phi Ngữ thấy ánh mắt nàng có chút quái dị, nhưng lại có chút vui mừng, làm cho đầu nàng đầy sương mù, nhưng phụ phi thoát nhìn thật là cao hứng nên Mị Ngạn Nhi cũng không để trong lòng, mãi cho đến giữa trưa, phụ mẫu hai người lại tiếp tục cùng nhau ăn cơm trưa, sau đó không đợi Mị Ngạn Nhi nói gì nữa thì Mị Li Thương liền phái người đi, nói muốn mọi người tập hợp, lập tức muốn li khai.

(mm : hình như Mị Li Thương không có vương phi, còn Ngôn Phi Ngữ là phụ thân của nàng nên mới ở văn án ghi là vương phi, mình cũng không hiểu cho lắm...)

Mị Ngạn Nhi theo phụ phi cùng đi ra, đi vài bước liền gặp phải vài bóng dáng, phần lớn đều là bọn huynh đệ tỷ muội cùng phụ phi của nàng, một đường hướng tiền viện đi tới.

Cũng phải nói, mẫu vương nàng diễm phúc thật đúng là sâu, không chỉ tìm được nhiều mỹ nhân với những nét phong tình khác nhau làm bạn đời, còn có thể làm cho bọn họ cùng nhau một chỗ hòa thuận vui vẻ chung sống, thật là làm cho nàng có chút hâm mộ cùng bội phục...

Nếu như có thể mà nói, nàng cũng muốn mang theo Thạch Mặc chu du khắp nơi, Thạch Mặc hẳn chắc cũng chưa từng rời đi nơi này bao giờ...

Một hồi hàn huyên qua đi, Mị Ngạn Nhi chợt nhìn theo mẫu vương cùng các vị phụ phi li khai vương phủ, xe ngựa xa hoa lập tức chậm rãi rời khỏi tầm mắt nàng, đồng thời cũng mang theo náo nhiệt nơi vương phủ rời đi...

Chỉ còn lại chín người đứng tại chỗ, người nhìn ta, ta nhìn người, nhìn nhau cười liên cũng đều tự rời đi, đây là lúc bọn hắc huynh đệ tỷ muội ở chung ăn ý, cũng không phải không thân cận, chỉ là không cần đối trá ứng đối mà thôi.

...

Xế chiều hôm đó, Mị Ngạn Nhi tại chính mình trong đình viện tìm được nước thuốc tẩy đi nguy trang, chỉ chốc lát tự khôi phục lại Mị Ngạn Nhi tà mị tiêu sái, tuần dật phi phàm.

"Chủ tử, người như vậy vẫn là hảo nhất." Tiểu Mộng nhi từ trong nội tâm nói, con mắt tựa hồ cũng sáng lên không ít.

"Hừ." Nghe được lời Mộng nhi nói, Mị Ngạn Nhi khinh thường hừ một tiếng, đồng thời cũng nghĩ đến câu nói của mẫu vương.

"Hi hi, chủ tử, người như vậy nhìn thật rất tốt xem a, người nếu trước kia như vậy ra ngoài, còn không biết sẽ làm say mê muốn chết không ít công tử a." Tiểu Mộng nhi cũng không sợ nằng hù, hẳn biết rõ chủ tử hôm nay tâm tình hảo, khoe mắt một mực đều mang theo vui vẻ, bằng không hẳn cũng không dám nói vậy.

"... Người không nói thì chủ tử ta cũng biết rõ, tốt lắm, chúng ta trở về đi, người cũng chuẩn bị ít đồ, lần này đi biệt viện khả năng sẽ ở lại thường xuyên."

"Dạ!"

...

Đương thời điểm Mị Ngạn Nhi trở lại biệt viện một lần nữa thì cũng đã đến thời điểm sắp dùng bữa tối, bọn hạ nhân thấy chủ tử đem gương mặt xuất sắc trở về liền trở nên hưng phấn không ít, dù sao thì đẹp mắt ai cũng nguyện ý ngắm, nhìn thấy gương mặt này của chủ tử, bọn hắc càng trở nên có khí lực.

"Chủ tử, người dùng bữa tối ở đâu?" Tiểu Mộng nhi hỏi, nhưng trong nội tâm đã có sẵn đáp án, tuy không biết tâm tư của người đối với vị Thạch công tử này là gì, nhưng nhìn được chủ tử ngày hôm qua tức giận liền sau một đêm tâm tình trở nên hảo, hẳn nghĩ vị Thạch công tử này hơn phân nửa chính là được chủ tử coi trọng.

"Chủ tử, người đã trở lại." Mị Ngạn Nhi còn chưa nói lời nào thì lại nghe thấy một thanh âm khác tới, người tới chính là quản gia biệt viện Tùy Văn Hạo, một cái nam nhân ba mươi tuổi lịch sự tao nhã.

"Văn Hạo, biệt viện... hôm nay có tốt không?" Kỳ thật, Mị Ngạn Nhi muốn hỏi chính là Thạch Mặc hôm nay có khỏe không, nhưng lại cảm thấy như thế lại vô cùng trực tiếp, tự liền hỏi sang chuyện biệt viện.

"... Mọi chuyện đều tốt." Hắc hết thấy đều nhìn ra được, chỉ là vị kia Thạch công tử có chút không thích hợp, quá an tĩnh...

Mị Ngạn Nhi nghe xong câu trả lời liền nhíu mày, cũng không hỏi nhiều, liền hướng đến gian phòng của mình đi đến.

Đến cửa ra vào, Mị Ngạn Nhi đang muốn đẩy cửa thì chợt nghe đến bên trong truyền đến thanh âm của Huyền nhi..

"Thạch công tử, người ăn ít như thế thì làm sao được chứ, ngài hay là ăn nhiều một chút a, bằng không thân thể sẽ chịu không được."

"... Huyền nhi, ta thật sự ăn no, không có quan hệ, người tự dọn đi thôi." Thanh âm Thạch Mặc nhàn nhạt, tựa hồ nghe không rõ cho lắm.

"Công tử, người buổi sáng ăn đã ít, giữa trưa cũng ăn một ngụm xong liền không ăn nữa, hiện tại cũng là buổi tối rồi, người vẫn như vậy thì thân thể sẽ chịu không nổi mất, người ăn nhiều hơn một chút được không?" Thanh âm Huyền nhi đều mang theo ý vị khẩn cầu rồi, hiển nhiên sự tình có chút nghiêm trọng.

Mị Ngạn Nhi đứng ở ngoài cửa, có chút nhíu mày, nhắc chân đi vào...

28. Chương 28: Chương 28

“Ta thật sự không muốn ăn, người liên” Lời Thạch Mặc còn chưa dứt, bỗng dưng mắt liền trợn to, trong ánh mắt lộ ra thần sắc không thể tin!

Huyền nhi cảm giác Thạch Mặc kinh ngạc, quay đầu nhìn lại liền nhìn thấy tướng mạo chủ tử đã khôi phục như cũ, sắc mặt không phải rất tốt đi vào.

“Chủ tử.” Huyền nhi cung kính hành lễ, đứng ở một bên.

“Ừ, đi xuống đi.”

Mị Ngạn Nhi đuổi Huyền Nhi xong, ánh mắt cũng một mực đặt ở trên người Thạch Mặc, nàng cảm thấy thần sắc của Thạch Mặc thập phần quái dị, mang theo hương vị sợ hãi nào đó.

“Người, người là ai? Làm sao người lại ở chỗ này?” Thạch Mặc tựa hồ dùng hết khí lực toàn thân mà rống to, ngón tay có chút run rẩy chỉ vào Mị Ngạn Nhi.

“ Thạch Mặc, Nhan Mị Nhi chỉ là tên giả của ta, ta vốn tên là Mị Ngạn Nhi, tiểu vương gia Thương Vương Phủ.” Nghe được câu hỏi của Thạch Mặc, Mị Ngạn Nhi mới nhớ tới hình dạng của mình đã khôi phục lại như cũ, hơn nữa thân phận của mình hẳn cái gì cũng không biết, nghĩ nghĩ cũng hiểu được không có gì phải giấu diếm, liền ăn ngay nói thật, giới thiệu đơn giản một chút về mình.

“...” Lúc này biểu tình của Thạch Mặc tuyệt đối đặc sắc, liên tiếp mấy lần, làm cho Mị Ngạn Nhi nhìn thấy mà mày nhíu lại càng ngày càng gấp... Cuối cùng tựa hồ cảm giác biểu tình của Thạch Mặc có chút không đúng, vừa mới bắt đầu kinh ngạc không giống như thấy người xa lạ, về sau dường như trong kinh hoàng tựa hồ còn mang theo hương vị oán hận, làm cho nàng có chút kinh hãi, mà bây giờ tựa hồ còn mang theo chút ý cười chế giễu...

“Ha ha ha ha, Nhan Mị Nhi, Mị Ngạn Nhi... Tiểu vương gia... Nguyên lai, hết thảy đều là gạt người...” Thạch Mặc thì thào tự nói, phát hiện mình thật sự có chút đáng thương...

Đêm đó, hắn sửa sang lại gian phòng, đem đồ vô dụng cầm lấy rồi đi vào trong ngõ hẻm ném đi, không phải đã khuya nhưng sắc trời cũng đã tối xuống, hắn vừa ném hết đồ, đang muốn về nhà thì lại thấy một bóng người theo nóc nhà mà bay xuống...

Hắn còn chưa kịp kinh hô, cũng không kịp chạy trốn thì bóng dáng vừa phi thân xuống kia đã đứng ở trước mặt hắn, trong đêm tối gương mặt tà mị càng tăng thêm vẻ tà tứ, giống như một cái đầm nước sâu màu đen không thấy đáy, làm cho người ta mê huyền...

Chính là, lúc hắn còn đang kinh ngạc thì nàng lại mang theo tiểu dung tà tứ kéo đến trước mặt hắn... Sau đó hết thảy tựa như một cơn ác mộng, hắn lớn tiếng kêu cứu nhưng lại bị điểm á huyết (huyết cam), hắn muốn giãy dụa thì lại bị quần áo trói buộc tay chân, sau khi nghe thấy thanh âm xé rách quần áo, một hồi long trời lở đất, hắn liền nằm trên mặt đất lạnh như băng, mùi hôi khó ngửi, địa phương dơ bẩn, mang theo dục vọng cuồng bức, làm cho hắn khó chịu muốn nôn mửa...

Vẫn còn nhớ rõ, một khắc kia khi hắn mất đi trình tiết, hắn đã xấu hổ và giận dữ mà muốn đi tự sát, lại cuối cùng vì chấp niệm ấu ố trong nhà, cũng kiên cường mà sống... Sau đó không biết đã trôi qua bao lâu, hắn chỉ nhớ rõ chính mình bất tỉnh rồi lại bất tỉnh... Mà cái kia gương mặt tà mị vẫn một mực xuất hiện trước mặt hắn, trên mặt hiện ra màu đỏ không bình thường, trong ánh mắt tràn đầy dục vọng khiếp người, khiến người khác không khỏi tuyệt vọng.

Đúng vậy a, lúc ấy cảm giác của hắn chính là tuyệt vọng, loại bi ai sâu không thấy đáy, cho hắn cảm giác cái gì cũng nhìn không tới rồi, nơi thiên địa không gian này chỉ còn lại mình hắn, cô đơn... bi ai... tịch mịch... tuyệt vọng...

Từ nhỏ, phụ mẫu liền lần lượt qua đời, lưu lại hắn – một hài tử vừa có chút hiểu biết cùng một đệ đệ còn đang ngây ngốc, vội vã kiếm sống, hắn gánh một nhà hai người, vất vả gian khổ không coi vào đâu, tối trọng yếu nhất chính là làm cho đệ đệ lớn lên... Thế nhưng, vì sao trời cao không thể chiếu cố hắn nhiều hơn một chút, đệ đệ hắn tuy vẫn lớn lên nhưng con mắt lại nhìn không thấy gì, khiến người khác không khỏi không

quan tâm, mà hẳn hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy, hẳn mộng tưởng bình thường tựa hồ cũng rất khó thực hiện...

Bối rối, thậm chí liền một lần cuối cùng cũng không dám xem, thời điểm hẳn tỉnh lại lần nữa thì phát hiện người kia tựa hồ đang ghé vào người hẳn mà ngủ, hẳn thậm chí ngừng lại hô hấp, nhẹ nhàng đem người kia đẩy khỏi người mình, hai tay bị quần áo trói buộc bởi vì một đêm giầy dũa cũng đã buông lỏng, sau khi xác định mình có thể đứng dậy, hẳn liền thừa dịp trời còn chưa sáng mà thoát khỏi địa phương này...

Hắn không dám đem chuyện này nói cho bất luận kẻ nào, đệ đệ bởi vì con mắt nhìn không tới nên cũng không biết hẳn xảy ra chuyện gì, cho nên chuyện tình hẳn thân bị hủy hoại cứ như vậy mà giấu ở đáy lòng, đã trở thành hồi ức hẳn không muốn nhớ lại nhất.

Sau đó, hẳn lại gặp hình tượng Nhan Mị Nhi mà Mị Ngạn Nhi dịch dung xuất hiện ở trước mặt hẳn... Lúc ấy hẳn cũng chưa nghĩ gì nhiều, chỉ là về sau lại bị nàng mang theo khí tức vô lại cùng cường thế hấp dẫn, nàng rất mâu thuẫn, tựa hồ bề ngoài thoải mái lại ẩn núp một người khác âm trầm nhìn không thấu, vô lại tùy ý dường như chỉ xem là trò chơi, làm cho người ta không dám tiếp cận quá mức, cho nên, hẳn lựa chọn trốn tránh, tận lực không cùng nàng tiếp xúc, nhưng mà phòng ở như vậy nhỏ thì làm sao có khả năng không tiếp xúc.

Càng muốn trốn tránh thì càng hăm sâu, hẳn chú ý bảo vệ lòng mình nhưng lại như cũ kim lòng không được mà rơi vào tay giặc rồi, chỉ là, dù cho thích nữ nhân này, hẳn vẫn như cũ tỉnh tường hiểu rõ, đây không phải là thứ mình có thể truy cầu...

Có thể để ở trong lòng yêu mến, thời điểm nàng có thể nguyện ý ở đây thì cho nàng một chỗ an thân, cũng có thể đem nàng coi như một bằng hữu thông thường, nhưng lại không thể để cho nàng biết rõ hẳn yêu mến nàng, hẳn không xứng, cũng không thể...

Đoạn thời gian cùng nàng ở chung kia là một quãng thời gian ngọt ngào nhưng lại thống khổ, bởi vì mỗi lần cảm nhận được khí tức của nàng, hẳn lại cảm thấy ngọt ngào đồng thời liền lại nghĩ đến cái đêm đó khuất nhục đầy kinh khủng, nghĩ đến khuôn mặt tà mị kia...

Rồi sau đó chuyện xảy ra, làm cho hẳn trở tay không kịp, nàng thổ lộ, ôm ấp của nàng đó là một cái huyền mộng làm cho người khác mê luyến, hẳn kim lòng không được liền lâm vào, mang theo tâm tình bất cứ lúc nào đều có thể tỉnh mộng.

Nhưng là, thời điểm tâm hẳn còn chưa lắng đọng xuống thì nàng đã bị quan sai mang đi, hẳn kinh hoàng bất lực, suy nghĩ mình có thể nghĩ tất cả biện pháp, cuối cùng nguyện ý dùng chính mình làm điều kiện trao đổi.

Đó là một loại tâm tình bị phá hỏng, hẳn nghĩ có thể dùng thân thể dơ bẩn của chính mình mà đổi lấy sự tự do của nàng, vậy liền đổi a, đệ đệ đã lớn, còn có Mộc tỷ có thể chiếu cố hẳn, hẳn đã không còn tâm nguyện gì, sau đó hẳn mặc vào giá y, trở thành tân lang của người khác.

Đêm đó, hẳn ngồi trên hỉ giường, đã sớm ngẫm hạ quyết định, tuy hẳn có thể gả cho Đặng phúc, nhưng hẳn lại không nghĩ sẽ lừa gạt Đặng phúc đến mức này, thân thể của hẳn đã sớm không sạch sẽ, hẳn là không xứng làm tân lang của người khác, hẳn một mực nghĩ, chỉ cần Đặng Phúc đến, sẽ đem hết thấy đều nói rõ ràng, muốn chém giết muốn róc thịt muốn đánh, cũng đều tùy tiện...

Chỉ là, Đặng Phúc còn chưa tới, hẳn liền đã thấy được nàng, nữ nhân mang theo vẻ mặt tức giận mà đến, loại tức giận hiểm thấy này làm cho người ta sợ hãi không thôi, bất quá điều làm hẳn khổ sở nhất chính là câu kia từ nay về sau sẽ không còn liên quan, đều không còn liên quan... Có lẽ, đây là kết quả tốt nhất rồi, nhìn bóng lưng của nàng biến mất trong tầm mắt mình, hẳn thậm chí còn cao hứng, hẳn rốt cục cũng không cần nói cho nàng biết, hẳn là cỡ nào dơ bẩn, không cần đem bí mật nơi đáy lòng mình nói cho nữ nhân mà hẳn hâm mộ, sẽ không đối mặt loại khó coi cùng tuyệt vọng, hơn nữa, hẳn cũng đã cứu nàng ra, vậy là đủ.

Sau đó, Đặng Phúc tiến đến, hẳn thẳng thắn hết thấy, lại sau đó chính mình bị đánh bị chửi, bị trói đưa đi điều hành, khuất nhục dần dần bị tuyệt vọng thay thế, hẳn nghĩ, chết như vậy cũng tốt, lại không nghĩ rằng, ngay tại lúc này lại nhìn thấy nàng...

29. Chương 29

Thời điểm hắn điều hành nhìn thấy nàng, cảm giác đầu tiên của hắn chính là bối rối, loại tình cảnh nan kham (khó chịu), xấu hổ cùng giận dữ đó lại bị nàng trông thấy, làm cho hắn liều lĩnh muốn cho nàng đi, hắn có thể bị tất cả mọi người nhục nhã, bị tất cả mọi người xem thường, nhưng tuyệt đối không để cho nàng khinh bỉ, đó là chuyện so với giết hắn còn làm cho hắn cảm thấy thống khổ hơn.

Thế nhưng nàng lại không có rời đi, mà là trước mặt mọi người đưa hắn rời khỏi nơi đó, trên đường đi, tại trong lòng nàng, hắn cảm thấy kinh hoàng - sợ hãi - xấu hổ cùng giận dữ, đồng thời cũng cảm thấy nhẹ nhõm ngọt ngào, nhưng mà ngọt ngào chỉ xuất hiện trong nháy mắt, thời điểm khi hắn nhìn thấy sắc mặt khó coi của nàng, hắn hiểu rõ hết thấy cũng không có chấm dứt, ngược lại dường như chỉ mới là bắt đầu.

Nhất là khi nàng dùng ánh mắt lạnh băng vô tình nhìn hắn, thời điểm nàng xé mở y phục của hắn, loại sỉ nhục này làm cho hắn có cảm giác muốn sụp đổ, làm cho hắn cảm thấy bị xé mở không chỉ là y phục của hắn, còn có tự ái của hắn, lòng của hắn, hành vi của nàng làm cho hắn cảm thấy bản thân thật sự rất dở!

Khi ánh nắng tắt hẳn, hắn cảm thấy chuyện sỉ nhục nhất chính là chuyện tình bị xé ra trắng trợn làm hắn xích lô thân thể, từng tầng từng tầng một bày tại trước mặt nàng - người hắn để ý, tâm như tro tàn...

Chuyện về sau xảy ra, hắn có chút hốt hoảng, không thể giả vờ không thể kháng cự, sự thật hết thấy đều không cách nào giải thích, hắn chỉ có thể trầm mặc, thế nhưng lại không cách nào trầm mặc, lời nàng nói ra làm cho hắn phần nộ đánh nàng, kỳ thật, sau khi đánh nàng, hắn liền hối hận, thậm chí không tin mình lại làm như vậy, chính là, ngay cả chút thời gian để hắn đổi ý cũng đều không có, chuyện xảy ra khiến hắn cả đời khó quên.

Thế nhưng, tiếp theo lại tái diễn một việc mà không người nào có thể tiếp nhận được, sỉ nhục - bị phần - tuyệt vọng, các loại tâm tình trước kia cộng lại cũng không mâu thuẫn phức tạp bằng hiện tại... Hắn không phải không hận, hắn bất quá chỉ là một người bình thường, làm sao có thể không hận đâu, chỉ là hết thấy đều bị hắn đem đè nén vào trong lòng mà thôi, loại đau đớn này... người chưa từng trải qua thì sẽ không bao giờ hiểu được.

Đêm hôm đó, khi hắn nhận thức được nữ nhân kia chính là nguyên nhân tạo thành hết thấy bi ai, vốn tưởng rằng cả đời cũng sẽ không gặp lại, lại không nghĩ rằng lại xuất hiện tại trước mặt mình, hơn nữa còn là nữ nhân đoạt lấy lòng của hắn.

Đây là thiên ý trên người hay căn bản chỉ là một hồi âm mưu... Thạch Mặc hoài nghi.

“Thạch Mặc?” Mị Ngạn Nhi dùng giọng điệu hỏi thăm gọi một tiếng Thạch Mặc, nàng cảm giác Thạch Mặc thật sự rất không bình thường.

“Vì sao, vì sao...”

“Rất cuộc làm sao vậy, Thạch Mặc, nếu như ngươi bởi vì chuyện ngày hôm qua thì ta có thể xin lỗi, ta không nên dùng sức mạnh, nhưng ngươi biết ta là thích ngươi, đã xảy ra chuyện như vậy nhưng ngươi lại cự tuyệt ta, ta cũng vậy rất khó chịu, hiện tại ngươi biết thân phận của ta rồi, vậy liền an tâm ở tại chỗ ta, trở thành người của ta, ta sẽ không cho phép người khác khi dễ ngươi.”

Mị Ngạn Nhi hiếm khi xin lỗi, ngược lại chuyện đêm qua nàng cũng cảm thấy mình không đúng, ít nhất chuyện miễn cưỡng người khác nàng cũng chưa từng làm qua, cũng vẫn cho rằng như thế rất không có đạo đức, nhưng nàng cũng không hối hận, có thể làm cho người nam nhân này thực sự trở thành người của nàng, dù là trong lòng hay thân thể, cũng đủ làm cho nàng dị thường thỏa mãn.

Nghe xong lời nói của Mị Ngạn Nhi... Thạch Mặc rốt cục ngẩng đầu lên...

“... Nếu như ta nói không muốn?” Đây là giọng điệu mà Thạch Mặc chưa từng dùng qua, lạnh lùng làm cho người khác cảm thấy khó chịu.

Mị Ngạn Nhi nhíu chặt mày, không hiểu Thạch Mặc tại sao lại phản ứng như vậy, xin lỗi thì nàng cũng đã nói rồi, lời nói cũng không sai đều minh bạch, nàng nguyện ý để hắn ở tại chỗ này, hắn chẳng lẽ còn không biết đủ, vẫn muốn rời khỏi đây?

Mị Ngạn Nhi tức giận!

“Thạch Mặc, người đừng mà không biết tốt xấu!” Hắn mất trinh, gả cho người khác, hơn nữa là một bình dân, nàng yêu mến hắn, nàng muốn hắn, hắn như thế còn không đủ sao? Nàng Mị Ngạn Nhi thế nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng bị người khác như thế ghét bỏ qua!

Có vài người, lúc sinh ra thì đã có được ưu thế mà người khác không cách nào sánh bằng, tự nhiên cũng liền dễ dàng sinh ra tư tưởng ưu việt không tầm thường trong nội tâm, hướng chỉ là Mị Ngạn Nhi, một tiểu vương gia cái gì cũng không thiếu.

Yêu mến hắn, đối với nàng mà nói thì cũng có chút mâu thuẫn, chính bản thân hắn cũng không phù hợp để trước sau lọt vào mắt xanh của nàng, tựa hồ cũng không phù hợp với thẩm mỹ của đại chúng, nhưng nàng cảm giác mình thật sự yêu mến hắn rồi, nên cái gì cũng không cần mà đem hắn giữ ở bên người, thế nhưng hắn lại không cảm kích nàng, lại vẫn như cũ muốn từ chối ở bên cạnh nàng mà né ra?

Cái này nàng có thể nào không tức giận?

“Ta không biết tốt xấu? Mị Ngạn Nhi, tiểu vương gia, người có phải hay không cảm thấy cho phép ta ở nơi này là ân điển của người, người có phải hay không cảm thấy ta hắn là mang ơn, khóc ròng chảy nước mắt, người có phải hay không thật sự xem thường ta, đã như vậy người còn nói yêu thích ta, chẳng lẽ còn cảm thấy không có chơi đủ ta sao? Người còn không có cảm thấy trò chơi này có chút nhàm chán sao? Ta mất đi trinh tiết, ta đi lập gia đình, đều là ta tự nguyện cả sao, nếu có lựa chọn, người cho rằng ta muốn có bộ dạng này sao? Ta, ta đây bị thế này, còn không phải đều là.” “Bởi vì người” ba chữ kia hắn không có nói ra khỏi miệng, hắn cũng vô pháp nói ra, hắn không biết mình có nên nói hay không, chẳng lẽ thật sự phải nói cho nàng biết, đêm đó nữ nhân chiếm giữ hắn chính là nàng sao? Nàng có tin hay không?

Nụ cười bị ai hiện lên trên mặt Thạch Mặc, hắn cảm giác toàn thân vô lực, những tức giận oán hận kia tựa hồ cũng theo từng lời nói mà phát tiết ra.

“ Thạch Mặc, người đây là đang oán giận ư, người không muốn, vậy người nói vì sao, ta không muốn nghe người lấy cớ, sự tình trước kia coi như là chưa từng phát sinh, người ở lại bên cạnh ta, ta sẽ hảo hảo đối đãi người.” Mị Ngạn Nhi sắc mặt khó coi, giọng điệu cũng sắc bén, bất quá đây cũng là kết quả do nàng nhẫn nại thành, bằng không nếu đổi lại là người khác thì nàng đã sớm cho người mang xuống giáo huấn.

“Lấy cớ, người nói ta lấy cớ, ha ha, thực buồn cười phải không, người chính là cho ta bắt trinh không khiết, tham mộ hư vinh, tuy miệng người nói không so đo, nhưng ánh mắt nhìn ta lại không giống như đang thương hại, người căn bản là xem thường ta, ta không cần phải ở tại chỗ này, ta không muốn, người để cho ta rời đi, người không phải đã nói rồi sao, từ nay về sau chúng ta sẽ không có bất cứ liên hệ gì, ta dù có chết cũng không liên quan tới người!”

Thạch Mặc gào lên, như cũ không có khí lực nhưng vẫn cường thế chống đỡ, hắn không nghĩ sẽ ở trước mặt nữ nhân này tỏ ra yếu thế!

“Người...” Mị Ngạn Nhi tức giận nhìn Thạch Mặc, giơ lên tay lên muốn tát Thạch Mặc một cái...

Thạch Mặc nhắm mắt lại, hắn không phải lần đầu tiên chứng kiến động tác như vậy...

30. Chương 30

Tay cuối cùng cũng không rơi xuống, thấy bộ dáng Thạch Mặc nhắm mắt lại chuẩn bị thừa nhận, Mị Ngạn Nhi oán hận thu tay về.

“Thạch Mặc, người rốt cuộc muốn như thế nào?” Mị Ngạn Nhi cắn răng hỏi.

“Ta nghĩ như thế nào, người hỏi ta muốn như thế nào, người nói ta có thể như thế nào, ta...” Thạch Mặc mạnh mẽ mở mắt ra, kích động hô lên, nhưng lời còn chưa nói hết, lại hôn mê, ngã xuống giường.

“Thạch Mặc, Thạch Mặc.” Mị Ngạn Nhi có chút kinh hoảng ghé vào bên giường Thạch Mặc, xác nhận Thạch Mặc thật sự hôn mê bất tỉnh, liền lập tức đối với ngoài cửa hô: “Người đâu, lập tức đi gọi ngự y tới!”

“Dạ!” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Tiểu Mộng Nhi, sau đó tiếng bước chân vội vàng rời đi.

....

Mị Ngạn Nhi lo lắng nhìn người hôn mê, kinh ngạc phát hiện mình thậm chí có chút bối rối cùng sợ hãi, nguyên lai, nàng đã quan tâm người nam nhân này như thế...

Ai, quên đi, không cần lại làm khó nam nhân quật cường này, đã trải qua nhiều chuyện như vậy hắn cũng có thể đã đến cực hạn, còn nghe nàng nói nhảm nhiều như vậy, làm cho hắn dù tối ôn hòa cũng trở nên có chút xúc động phần nộ rồi, nhớ tới người nam nhân này mới vừa biểu lộ cực kỳ bi thương, Mị Ngạn Nhi quyết định đợi cho Thạch Mặc tỉnh lại rồi đối với hắn thật tốt, không nói những lời đã thương người kia nữa.

...

Thời gian không quá lâu, ngự y trong nội cung liền vội vàng chạy tới, tiểu vương gia điều động, nàng nào dám chậm trễ a.

Chẩn mạch, sắc mặt ngự y trở nên có chút cổ quái... Nhìn tướng mạo của nam nhân trên giường, lại nhìn một chút vẻ lo lắng của Ngạn tiểu vương gia, ngự y có chút do dự mở miệng.

“Vương gia, khó thở công tâm, thân thể suy yếu, tựa hồ vị công tử này là bị một ít kích thích mới ngất đi.” Nói đến đây, ngự y ngừng một chút.

“Ừ, vậy có vấn đề gì không, khi nào thì có thể tỉnh lại.” Tuy không hiểu y thuật, nhưng nàng căn bản cũng hiểu được nguyên nhân hắn xỉu, cũng không cho rằng thân thể Thạch Mặc có vấn đề gì.

“... Còn có, chính là vị công tử này đang có thai, hẳn là chú ý điều dưỡng, không thể lại chịu kích thích. . . .” Ngự y trong lòng tuyệt đối run sợ đem mấy câu cuối cùng nói xong, bởi vì thời điểm khi hắn nói đến vị công tử này đang có thai, trong nháy mắt sắc mặt tiểu vương gia biến thành khó coi.

Nuốt ngụm nước miếng, ngự y có chút luống cuống, nàng cũng không hiểu rõ tình huống, nhìn sắc mặt tiểu vương gia thoát nhìn lo lắng, tựa hồ có ý tứ với vị công tử này, nhưng bộ dáng trưởng thành của vị công tử này, cũng không biết có phải hay không thật được tiểu vương gia coi trọng, hơn nữa thời điểm tiểu vương gia nghe vị công tử này mang thai lại lộ ra sắc mặt như vậy, thật đúng là làm cho nàng có chút suy nghĩ không ra.

“... Thời gian bao lâu?” Mặt đen lên, Mị Ngạn Nhi cắn răng hỏi.

“Thời gian ước chừng hai mươi ngày.” Ngự y cẩn thận trả lời.

“... Xoá sạch!” Nàng đột nhiên hung dữ liền hù dọa ngự y, cũng hù dọa Tiểu Mộng Nhi cùng tiểu Huyền Nhi hầu hạ ở một bên.

“Cái này, tiểu vương gia, ngài không suy nghĩ thêm một chút ư, xoá sạch...” Ngự y biết mình không nên lảm nhảm, nhưng đó là một tánh mạng a...

“Câm miệng, đây là mệnh lệnh, ngươi bây giờ phải đi phối dược!” Mị Ngạn Nhi không cho phản bác nói.

“Dạ, dạ, nô tài đi.” Ngự y không dám tiếp tục nhiều lời, một tánh mạng tuy trọng yếu, nhưng là không trọng yếu bằng tánh mạng của mình.

Tiểu Mộng Nhi cùng Tiểu Huyền Nhi cúi đầu đứng ở một bên, cũng không dám lảm nhảm, Mị Ngạn Nhi xanh mặt đứng ở bên giường nhìn Thạch Mặc còn hôn mê.

Hắn có bầu, hắn thậm chí có thai, làm sao có thể, vô luận như thế nào, nàng sẽ không cho người nam nhân này sinh hạ hài tử của nữ nhân khác, quyết không!

...

Một lát sau, ngự y liền tự mình bưng một chén thuốc đi đến, sau đó cũng không dám nhìn Mị Ngạn Nhi, liền run rẩy chính mình bưng thuốc đi đến bên giường.

“Tiểu vương gia, nô tài mớm thuốc cho vị công tử này?”

“Ừ!”

Mị Ngạn Nhi mặt lạnh nhìn ngự y đem thuốc từng chút từng chút đút vào trong miệng Thạch Mặc, có chút nuốt không kịp theo khóe miệng chảy ra, Huyền Nhi do dự tiến lên lau...

Một chén thuốc, một lát liền đút hết, ngự y bưng cái chén không đứng qua một bên.

“Có thể hay không có tác dụng phụ gì, hẳn khi nào thì có thể tỉnh dậy?”

“Theo lời của tiểu vương gia... thuốc cũng có tác dụng nhất định, ví dụ như nôn mửa hoặc thân thể không thoải mái, chỉ cần chú ý bồi bổ nhiều cho vị công tử này thì tốt rồi, công tử cần nghỉ ngơi một hồi, ước chừng hai canh giờ sau sẽ tỉnh lại.” Ngự y lúc nói lời này một mực cúi đầu, nhưng Mị Ngạn Nhi một mực chú ý Thạch Mặc, cũng không cảm thấy có gì không đúng.

“Ừ, Mộng Nhi, tiễn khách.” Mị Ngạn Nhi phân phó xong liền đi tới bên giường ngồi xuống, tầm mắt một mực không có rời khỏi mặt Thạch Mặc.

“Tiểu vương gia, nô tài cáo lui.” Ngự y cũng không nói gì thêm, cúi đầu liền vội vàng rời đi, Mộng nhi một đường đưa đến bên ngoài.

...

“Huyền Nhi, ngươi cũng đi ra ngoài đi, chuẩn bị chút thứ tốt, buổi tối cho chủ tử ngươi bồi bổ.” Chủ tử trong lời nói của Mị Ngạn Nhi dĩ nhiên là Thạch Mặc nằm trên giường.

“Dạ” Huyền Nhi cũng đi ra ngoài, trong phòng ngủ chỉ còn lại hai người Mị Ngạn Nhi cùng Thạch Mặc.

Ngón tay Mị Ngạn Nhi trượt trên gương mặt có chút cương nghị của Thạch Mặc, theo lông mày xuống phía dưới, một đường đến bên miệng, vuốt ve khóe miệng lưu lại dấu vết của thuốc, ánh mắt thâm trầm, không biết suy nghĩ cái gì...

31. Chương 31

Vẫn chưa tới thời gian dùng bữa tối, Thạch Mặc liền tỉnh lại, liếc mắt liền thấy được khuôn mặt tà tứ của Mị Ngạn Nhi, sau khi sững sờ liền chậm rãi quay đầu sang chỗ khác, không muốn lại nhìn thấy khuôn mặt làm cho hắn cảm thấy thương tâm.

“Thạch Mặc, chúng ta hảo hảo ở cùng một chỗ được không?” Bởi vì lâu không nói chuyện, thanh âm của Mị Ngạn Nhi có chút khàn khàn, có chút trầm thấp, tựa hồ có vẻ có chút ôn nhu.

Thạch Mặc cau mày, không hiểu vì sao Mị Ngạn Nhi lại thay đổi to lớn như thế.

“Đáp ứng ta được không, ta sẽ hảo hảo chiều cổ ngươi, sẽ không để ngươi lại chịu người khác khi dễ, cũng sẽ không khiến ngươi cảm thấy ủy khuất, chuyện trước kia thật sự không tính, từ nay về sau mới là trọng yếu nhất, nếu như thái độ của ta thật sự làm ngươi cảm thấy bị thương, ta xin lỗi, ta lần này nghiêm túc, tin tưởng ta được không?”

Mị Ngạn Nhi nói rất chân thành, ánh mắt cũng rất trấn tĩnh, tại trong khoảng thời gian Thạch Mặc hôn mê nàng thật sự đã suy nghĩ rất nhiều, thông minh như nàng, tự nhiên nghĩ đến kết quả như vậy mới là tốt nhất, bằng không hai người lại tranh cãi thêm, thống khổ tuyệt đối không phải chỉ một người.

“... Ta, ta không xứng...” Thạch Mặc đỏ mặt, nếu như Mị Ngạn Nhi mặt lạnh mắng hắn... hắn còn có thể tự nói với mình phải kiên cường chút, nhưng thời điểm Mị Ngạn Nhi thật tình hướng về chính mình thổ lộ như thế, hắn thật sự không biết nên phản ứng như thế nào.

Chỉ là, hắn có một nghi hoặc. . . Đêm đó, nàng cũng không phải không thấy hắn, mà bộ dáng nàng bây giờ lại giống như cái gì cũng không biết, như vậy... nàng là thật sự không nhớ rõ mình, hay là cố ý đang lừa mình?

Muốn nói trên ngược lại cũng không chính xác, nữ nhân này lúc này nghiêm túc đáng sợ, làm cho hắn không khỏi liền muốn tin tưởng nàng.

“Đừng nói lời như vậy, Thạch Mặc, miễn là trong lòng của ngươi chỉ có ta, những chuyện khác cũng đừng lo lắng nữa, cũng không cần nói như thế nữa, ta không thích nghe.” Nàng không thể tham gia quá khứ của

Thạch Mặc, cũng không muốn truy vấn những vấn đề làm ình tức giận kia nữa, hiện tại nàng chỉ hy vọng trong lòng của Thạch Mặc chỉ có một mình nàng, mà sẽ không có bóng dáng những nữ nhân khác.

Mà về chuyện Thạch Mặc mang thai, nàng không định nói ra, y theo nàng thấy, Thạch Mặc hẳn là không biết chuyện này, bất quá có biết hay không cũng không có vấn đề, dù sao hài tử đã không còn.

“... ” lời của Mị Ngạn Nhi... Thạch Mặc nghe có chút không phải thích thú, nghĩ nghĩ mới chậm rãi nói: “Ta, ta có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút, ngươi có thể để cho ta nghỉ ngơi trước không?”

Hắn cần hảo hảo suy nghĩ, chuyện xảy ra mấy ngày nay đối với hắn chấn động quá lớn.

” Mau dùng bữa tối, cơm nước xong lại nghỉ ngơi đi.” Mắt thấy muốn dùng bữa tối rồi, hắn hiện tại nếu nghỉ ngơi cũng không biết khi nào thì có thể tỉnh dậy.

“... Ta không muốn ăn.” Thật sự không nghĩ, không đói bụng, cũng không có tâm tình.

“Ăn chút đi, sau khi ăn xong lại nghỉ ngơi, ngoan ngoãn nghe lời, bằng không đối với thân thể sẽ không tốt.” Mị Ngạn Nhi kiên nhẫn dụ dỗ, nhưng trong lời nói lại lộ vẻ không cho cự tuyệt, cường thế bá đạo, đây mới là cá tính thuộc về Mị Ngạn Nhi .

Thạch Mặc trầm mặc một hồi, sau đó chậm rãi gật đầu.

Mị Ngạn Nhi mỉm cười ra cửa phân phó người truyền lên bữa tối, sau đó hai người ở trong phòng yên tĩnh dùng bữa tối.

...

Bữa tối qua đi, Thạch Mặc do dự nhìn Mị Ngạn Nhi, trong đầu đoán nàng chẳng lẽ muốn ở tại chỗ này sao?

“Muốn nói gì?” Mị Ngạn Nhi thấy Thạch Mặc do dự hỏi.

“... Ngươi, ngươi muốn lưu lại chỗ này sao?” Theo câu hỏi, mặt Thạch Mặc trở nên có chút sắc hồng, tuy nhiên ký ức đêm qua cũng không tốt lắm, có lẽ nói là hồng bét, thậm chí lúc ấy có cảm giác phần hận, chỉ là, hiện tại, thời điểm khi hắn hỗn loạn nghĩ như thế, hắn thật sự không biết nên đổi mặt chuyện này như thế nào.

Hiện tại tâm của hắn thật sự là quá rối loạn, thay đổi rất nhanh lúc cao lúc thấp, làm cho chính hắn đều có chút không tiếp thụ được, biến hóa quá đột ngột, sự tình làm cho người ta kinh ngạc, hắn có bối rối sợ hãi, có nén giận phần hận, cũng có nói không nên lời ủy khuất cùng ngọt ngào...

Cảm giác ủy khuất, rõ ràng là nàng, nàng đoạt lấy chính mình như vậy, lại còn lấy bộ dạng như vậy nói hắn, rõ ràng là vì nàng mới đi lập gia đình, còn thừa nhận phần tội như vậy, hắn thật sự cảm thấy rất ủy khuất.

Cảm giác ngọt ngào, nàng khí phách, nàng bạo lực, nàng thực sự ôn nhu, chỉ là ngẫu nhiên toát ra cái loại kia... Ôn nhu, cũng đủ để làm hắn quên hết mọi thống khổ. . . Thật sự lợi hại, thời điểm khi hắn thấy thần sắc nghiêm túc của nàng, oán hận của hắn thật giống như biến mất, chỉ còn lại một chút vô lực cùng ngọt ngào.

“... Đương nhiên, như thế nào, không muốn?” Mị Ngạn Nhi tà mị cười, phong tình hiển thị hết, đi qua liền vòng ở eo của Thạch Mặc.

Thạch Mặc hơi giãy giụa nhưng không có tránh ra khỏi, sắc mặt trở nên hồng nói: “Ta, ta nghĩ một mình ngẫm lại, được không?”

Có nàng ở trong này..., hắn liền không cách nào tỉnh táo suy nghĩ lại vấn đề.

“... Ta cái gì cũng không làm, chỉ phụng bồi ngươi mà thôi, sẽ không ảnh hưởng vấn đề ngươi tự hỏi!” Mị Ngạn Nhi có chút không vui nhăn lông mày lại, nhưng khẩu khí coi như không tệ, chỉ là không có ý tứ rời đi.

“... Không được sao?” Thạch Mặc cúi đầu xuống, lúng ta lúng túng nói, hắn phát hiện, nữ nhân này chắc là không tiếp nhận cự tuyệt, trước kia thời điểm còn trong tiệm bánh bao, tựa hồ khá tốt một chút, mà sau khi nàng trở lại địa phương thuộc về nàng, loại này cá tính bá đạo của nàng liền một chút không có thu liễm tất cả đều bại lộ ra.

Thạch Mặc cảm giác mình có chút ủy khuất.

Mị Ngạn Nhi nhìn bộ dạng này của Thạch Mặc, cũng có chút không vui, ngẫm lại tựa hồ cũng có thể cho Thạch Mặc chút thời gian tự hồi, liền nhẹ gật đầu nói: “Vậy được rồi, người nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai ta trở lại thăm người.”

Nói xong, Mị Ngạn Nhi đi ra khỏi phòng ngủ Thạch Mặc, Mộng nhi cùng Huyền Nhi cũng chờ ở ngoài cửa, Mị Ngạn Nhi giao phó Huyền Nhi vài câu liền mang theo Mộng nhi ly khai sân của Thạch Mặc, nghĩ nghĩ, đến một cái sân khác gần bên, đó là nơi thuộc về thị thiếp Âm Trữ của hắn.

Nàng yêu mến Thạch Mặc, nhưng không có nghĩ tới vì Thạch Mặc buông tha cho tất cả nam nhân, chỉ là muốn cùng Thạch Mặc ở chung một chỗ, Thạch Mặc đã không muốn, vậy liền cùng Âm Trữ a, người đàn ông thông minh hạng nhất này rất được tâm ý của nàng

32. Chương 32

Chương 32:

“...Công tử, tiểu vương gia đêm qua thực sự đã ngủ lại ở chỗ vị công tử mới tới kia, hơn nữa bọn hạ nhân còn nói hôm qua sau khi hồi phủ liền đi đến nơi đó, bất quá tựa hồ còn cùng vị công tử mới tới nổi lên tranh chấp, khả năng cũng là bởi vì hôm qua nghe nói chuyện kia a, cũng không biết vương gia nghĩ thế nào, một vị công tử như vậy...”

“Im miệng, Thiên Nhi, các chủ tử của Vương gia không phải là chuyện mà người có thể lăm miệng vào, từ nay về sau đừng để ta nghe thấy mấy lời này, bằng không người cũng đừng tại bên cạnh hầu hạ ta nữa!”

“Dạ dạ dạ, nô tài lẩm mồm, nô tài cũng chỉ là vì người mà bất bình thôi, dùng thân phận của người mà lại làm một thị thiếp không danh không phận thì đã là ủy khuất rồi, thấy người ngày đêm nghĩ tới tiểu vương gia, thế mà tiểu vương gia đã trở lại cũng không tới liếc nhìn người, nô tài là vì người mà cảm thấy không đáng chút nào...”

“Không có gì không đáng, người cũng biết tiểu vương gia vì ta mà đã làm cái gì, tiểu vương gia là ân nhân của chúng ta, ta không thích từ nay về sau nghe được người nói phải những gì không nên nói, bằng không người liền rời đi a, mấy năm nay ta cũng tiết kiệm được ít tiền, cũng đủ để người ra ngoài mà sinh sống.”

“Không cần, nô tài mới không muốn rời khỏi công tử, nô tài muốn hầu hạ công tử cả đời.”

“Đứa ngốc, nào có khả năng cả đời, người cũng phải lập gia đình a.” Thanh âm rất ôn nhu, Mị Ngạn Nhi đứng ở ngoài cửa chợt nghe ra được đây là giọng nói của Âm Trữ.

Dừng chân một chút, Mị Ngạn Nhi mới đẩy cửa đi vào, chủ tử hai người đang ngồi liền lập tức đình chỉ lại, đều kinh ngạc nhìn Mị Ngạn Nhi.

“Chủ tử!” cái kia gã sai vặt vừa mới nói chuyện kinh hoảng thì lẽ.

“Tiểu vương gia.” Âm trữ ngược lại vẻ mặt thông dong, đứng người lên, có chút khuya xuống.

Mị Ngạn Nhi lạnh lùng nhìn lướt qua gã sai vặt Thiên nhi của Âm Trữ, liền đem mục quang quay lại nhìn trên người Âm Trữ, Âm Trữ mặc một thân trường sam bạch sắc, nhu nhuận tuấn nhã.

“Người đi ra ngoài đi.” Mị Ngạn Nhi đối với gã sai vặt nói ra.

“Dạ.” Thiên nhi không dám do dự, chính là rất nhanh đi ra ngoài, đi ra khỏi cửa y mới phát hiện chính mình không biết từ khi nào đã một thân mồ hôi lạnh.

...

“Ninh nhi, người có oán ta không?” Mị Ngạn Nhi chậm rãi mở miệng, thuận tiện ngồi trên ghế bên cạnh Âm Trữ, đem Âm Trữ cũng lôi kéo ngồi xuống, Âm Trữ thuận theo ngồi ở một bên, tùy ý để Mị Ngạn Nhi lôi kéo tay chân của hắn.

Về vấn đề xưng hô thân phận ngầm của bản thân, mặc dù mọi người đều gọi nàng là tiểu vương gia, nhưng trên thực tế thì nàng cũng không có phong hào chính thức nào, cho nên cũng không tự xưng mình là bổn vương.

“Tiểu vương gia, người đừng nghe các nô tài nói bậy, Âm Trữ như thế nào oán ngài.” Âm Trữ ôn nhu cười, cũng không ai hoài nghi lời hắn nói.

Này là Âm Trữ, một cái nam nhân thông minh bình tĩnh cùng dịu dàng ngoan ngoãn nhu hòa.

Mị Ngạn Nhi cũng cười cười, trong hải lòng mang theo điểm thưởng thức, nàng xem trọng Âm Trữ cũng là vì phẩm chất đặc biệt này, có thể làm cho nàng cảm thấy rất thoải mái, hắn thông minh hiểu được khi nào thì nên làm gì, khi nào thì nên nói gì, tuyệt đối sẽ không làm cho nàng phiền lòng.

“Ninh nhi, tối nay ta ở tại chỗ này, ngươi hảo hảo hầu hạ ta nha.” Mị Ngạn Nhi nói xong liền đứng người lên, nắm tay Âm Trữ đi về hướng giường, Âm Trữ hơi đỏ mặt tùy ý thuận theo động tác của Mị Ngạn Nhi, ngẫu nhiên còn có thể chủ động đáp lại một chút, làm cho người ta cảm thấy cảm thấy thập phần đáng yêu.

...

Sau cuộc mây mưa, Mị Ngạn Nhi liền thiếp đi, Âm Trữ tuy toàn thân vô lực nhưng lại như cũ không có ý đi ngủ, không khỏi mở to mắt nhìn dung nhan phóng đại trước mặt mà hắn vẫn thập phần lưu luyến.

Hai năm trước, mẫu thân của hắn bị người khác vu hãm, đối phương là một người vô cùng có thế lực trong triều, trong lúc nhất thời lại không có người nào dám vì mẫu thân hắn mà nói một câu công đạo... mẫu thân cùng với cả nhà đều bị nhốt vào thiên lao, hắn năm ấy mười lăm tuổi cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Trong thiên lao, người cả nhà đều bao phủ bởi một loại không khí khủng hoảng, không người nào dám nói chuyện, chỉ là ôm ấp lấy nhau, cùng đợi vận mệnh không rõ, nhưng liền khi đó, tiểu vương gia lại xuất hiện ở trước mặt hắn.

Hắn vẫn còn nhớ lúc ấy câu nói đầu tiên của nàng: hoàng thượng phái ta âm thầm điều tra việc này, chuyện đã xảy ra ta đại khái đã biết được, các ngươi yên tâm đi.

Trên gương mặt tà mị mang tia tùy tính tiểu dung, nàng nói xong câu đó rồi rời đi, lưu lại người nhà có chút ngốc trệ, cũng kể cả hắn có chút mê muội.

Sau đó hết thấy đột ngột phát sinh đều làm cho bọn họ cảm thấy bất ngờ cùng kinh hãi, trên triều đình, nữ hoàng đưa những bằng chứng vu hãm mà đại thần kia xuất ra, nhất cử điều tra vây cánh cùng hắn ta tham gia vụ việc vu hãm mẫu thân, làm cho chức vụ mẫu thân phục hồi như cũ, người nhà cũng bình an vô sự trở về nhà.

Mà trừ người nhà bọn họ ra thì bên ngoài cũng không ai biết Ngạn tiểu vương gia có tham gia việc điều tra này, ngoại trừ đêm đó dò xét an ủi, nàng cũng chưa từng xuất hiện qua, thẳng đến ngày đó hắn trên đường lần nữa gặp nàng...

Phong lưu thành tánh, tùy ý làm bậy, tính cách như vậy ai ai cũng biết, nhưng là thời điểm hắn nhìn nàng đi ra khỏi thanh lâu, lòng của hắn như vậy không thể áp chế trong lòng đau đớn mà hạ xuống, chỉ là có lẽ ông trời thương hắn a, lại ở phía sau đưng phải một nữ nhân đùa giỡn hắn, gã sai vặt của hắn nghĩ ngăn lại ở phía trước thì lại bị đẩy ra...

Sau đó chuyện tình phát sinh có chút quái dị, mặc dù tiểu vương gia như hắn mong muốn đánh chạy cái kia nữ nhân trên chộc hắn, nhưng mà lại đối với mình làm động tác vô lại, nàng nâng lên cằm của mình, dùng ánh mắt trắng trợn xích lỏ đánh giá chính mình...

Sau đó, hắn đã trở thành thiếp của nàng, không danh không phận tiến vào trong này, mẫu thân vốn là không muốn, bởi vì lúc ấy tiểu vương gia chỉ là cho người đem đến một cái phong thơ, như thế tùy ý làm ầu thân giận dữ, nhưng hắn sau khi biết được thì lại đáp ứng rồi...

Hắn không cách nào cự tuyệt cái này cơ hội duy nhất có thể tiếp cận nàng...

33. Chương 33

Sau khi Mị Ngạn Nhi rời khỏi phòng của Thạch Mặc, trong phòng chỉ còn lại Thạch Mặc một người, hẩn đi tới bên giường, lẳng lẳng nằm xuống.

Người mặc dù buông thả, nhưng đầu óc như cũ rất loạn, nhất thời không bắt được cái đầu mối, chỉ cảm thấy trong nội tâm loạn loạn không an tĩnh được, vừa cùng cái này không khí yên tĩnh hình thành đối lập.

Nên làm cái gì bây giờ? Lại bây giờ phải làm cái gì bây giờ? Kỳ thật, giống như chuyện tình cái gì nên quyết định cái gì không nên quyết định, hẩn tựa hồ có phần thừa nhận rồi, ở nơi này, cùng nữ nhân kia ở cùng một chỗ, chỉ là, trước là, trước kia hết thấy coi như không có phát sinh qua ư, khi đó đủ loại tâm tình, sau đó ủy khuất cùng oán hận, đều cứ như vậy đem quá khứ quên đi ư?

Chính là, không thông qua thì lại thế nào, chẳng lẽ còn muốn so đo những thứ gì, không chỉ nói ra làm nàng không tin, chính bản thân cũng không tin xây ra một chuyện như thế.

Nếu như vậy, từ nay về sau thật có thể ở lại đây, cùng nữ nhân này bên người tự ở tại chỗ này, không có danh phận cũng không trọng yếu, ai bảo nàng không chỉ đoạt người của hẩn mà càng đoạt lấy lòng của hẩn.

...

Sau đó mấy ngày, thời gian đơn giản trôi qua, Thạch Mặc cơ hồ rất ít khi ra khỏi phòng, chỉ là ở trong phòng làm một sự tình, nhàm chán nhưng cũng bình tĩnh, bất quá dù không ra khỏi phòng thì hẩn vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm, tỷ như hai nam nhân ngày ấy lúc mới nhìn qua có thân phận gì, bất quá hiện tại cũng ít đi một cái, chỉ còn lại có vị kia gọi là Âm Trữ công tử.

Nghĩ đến Âm Trữ, thần sắc Thạch mặc không khỏi có chút ảm đạm, cái kia tuy chỉ hoảng hốt nhìn thoáng qua nhưng hẩn cũng có thể xác định đối phương tuyệt đối là một nam nhân mà mình không thể sánh bằng, không phải hẩn tự ti, mà là hẩn biết tự mình hiểu lấy.

Người nam nhân kia ưu nhã cao quý, nghe Huyền nhi nói hẩn còn có một gia thế khó lường, bản thân cũng là có tri thức hiểu lễ nghĩa, cảm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, làm cho hẩn chỉ là nghe thôi mà cũng tự mặc cảm tự ti.

Hẩn có đôi khi thật hội hoài nghi, Mị Ngạn nhi rốt cuộc yêu mến chính mình cái gì, hẩn trưởng thành không xinh đẹp cũng không ôn nhu, thậm chí cả chữ viết cũng không biết, cũng không cần nói cái gì mà thiên văn địa lý rồi, nếu quả thật có nguyên nhân mà hẩn nghĩ ra được, thì chính là cái kia trong lời nói của lão thần tiên, bất quá, vậy đối với người khác có lẽ còn có chút lực hấp dẫn, chính là đối với Mị Ngạn Nhi tiểu vương gia căn bản là không có khả năng tính toán, hẩn cũng sẽ không tự nhận mình thật sự có thể đem đến cho người khác cái gì.

Mà trong lúc Thạch Mặc còn đang mê man suy nghĩ thì cũng đã trôi qua được ba ngày, Mị Ngạn Nhi kể từ khi cùng Thạch Mặc qua đêm, thì ba ngày liên tiếp sau đó đều ngủ ở phòng Âm Trữ.

...

Ở buổi chiều ngày thứ tư, Mị Ngạn Nhi hiện tại xuất hiện trước mặt Thạch Mặc.

“Đang làm cái gì?” Mị Ngạn Nhi theo cửa ra vào đi tới thì chứng kiến Thạch Mặc ngồi ở cái bàn bên cạnh đang nghiêm túc thêu cái gì đó.

“Thêu giày hoa.” Thạch Mặc ngẩng đầu cười cười, có chút ngại ngùng, mặt đen của hẩn nổi lên hồng sắc.

Mị Ngạn Nhi nhìn sắc mặt Thạch Mặc như thế, tâm tư vừa chuyển liền nghĩ tới nguyên do, mang theo cười tà hỏi: “Cấp cho ta?”

“Ân.” Thạch Mặc nhẹ gật đầu, có chút không ý tứ lắm, hẩn sống ở đây cái gì cũng không thiếu, nhưng lại làm cho hẩn cảm thấy có chút nhàm chán, đành phải làm chút ít tú công* để giết thời gian, nghĩ đi nghĩ lại vẫn kêu Huyền nhi tìm giấy của nàng, mình ở trên mặt giấy thêu chút ít bông hoa.

*tú công: tay nghề thêu thùa.

Cũng không biết nàng có thích không...

“... Cảm ơn.” Mị Ngạn Nhi cảm thấy mình vốn là tâm tình không tệ liền cũng thành tốt hơn, hiếu kỳ cầm lấy một chiếc hài còn lại đã thêu xong, cẩn thận nhìn lên liền thấy Thạch Mặc thêu tiểu hoa thanh nhã lạnh nhạt, thật là xinh đẹp,

Ánh mắt tán thưởng không có keo kiệt nhìn hướng Thạch Mặc, Mị Ngạn Nhi cúi đầu tại trên môi Thạch Mặc hôn xuống.

“Đây là ban thưởng, ta rất thích nó.” Mị Ngạn Nhi vừa cười vừa nói.

Thạch Mặc cúi đầu, sắc mặt càng thêm hồng nhuận.

“Mặc, đây là đưa cho người, từ nay về sau, người tự chính thức trở thành người của ta.” Mị Ngạn Nhi vừa nói vừa lấy ra một tờ giấy đưa cho Thạch Mặc.

Thạch Mặc có chút nghi hoặc tiếp nhận, mở ra xem xét, mới phát hiện mình không biết chữ, có chút xấu hổ ngẩng đầu nhìn Mị Ngạn Nhi...

“Thích không?” Mị Ngạn Nhi không hiểu hỏi.

“Vương, vương gia, ta, ta không biết chữ...” Thời điểm trước kia tại hắc không biết thân phận của nàng nên chỉ gọi là Mị Nhi, nhưng là bây giờ nghe mọi người không phải gọi nàng là chủ tử thì cũng gọi nàng là tiểu vương gia, hắc cũng chủ động sửa lại cách gọi, tuy cảm giác rất không thoải mái, nhưng đây chính là chênh lệch, hắc cùng với Mị Ngạn Nhi không thể giống như trước đây...

Mị Ngạn Nhi nghe thấy xưng hô của Thạch Mặc chỉ là có chút cau mày lại, cũng không có nói thêm cái gì.

“Đây là từ thư, người cùng nữ nhân Đặng Phúc kia bái đường, không có từ thư thì trong lời nói của người trên danh nghĩa vẫn còn cùng nàng ấy là vợ chồng, mà người có cái này thì người bây giờ cũng chỉ thuộc về ta.”

Hai ngày này nàng chính là vợ vàng làm sự kiện này, nữ nhân gọi là Đặng Phúc kia cũng dám ngấp nghé nam nhân của nàng, coi như là không cho nàng tử thì cũng không thể khiến nàng sống hảo!

“...” Thạch Mặc không biết mình nên nói cái gì, chỉ là có cảm giác không sai tư vị...

34. Chương 34

Chỉ thuộc về nàng sao? Hắc làm sao có thể từng không nghĩ tới, chính là nếu thêm cái từ thư này, quan hệ giữa hai người bọn họ chẳng phải là càng thêm thật yếu ớt sao, không có bất kỳ hình thức, không có bất kỳ danh phận, hắc một cái nam nhân mất trình hiện tại lại còn nhận phải hư thư, còn muốn có danh phận gì, có thể đứng ở bên cạnh nàng đã là việc không dễ, chỉ là, quan hệ như vậy có thể kéo dài lâu ư, nữ nhân này đối với hắc tốt nhưng rồi sẽ có một ngày một mối hắc a.

Hồng nhan già đi, còn bị người ghét, huống chi hắc chỉ là một cái nam tử bình thường.

Hắc không nghĩ yêu cầu xa vời, lại nhịn không được mà nghĩ đến.

“Thạch Mặc, khuôn mặt người không biểu tình có phải hay không còn đang nghĩ tới nữ nhân kia?” Thấy Thạch Mặc không có biểu lộ vui mừng, Mị Ngạn Nhi nhịn không được sắc mặt lạnh xuống, xem ra chỉ đem nữ nhân kia đây tới biên cương là không đủ, nàng hắc là làm cho nữ nhân kia đi gặp Diêm Vương mới đúng!

“Ta không có!” Nghe xong câu hỏi của Mị Ngạn Nhi, Thạch Mặc kinh hãi phản bác lại.

“Hừ, tốt nhất là không có, ta đã nói rồi, ta không hy vọng trong lòng người còn muốn nữ nhân khác, vô luận là ai.” Nói tới đây, Mị Ngạn Nhi lại nhớ tới nữ nhân Mộc Linh Đồng kia, bất quá xem ra đối tượng của nữ nhân kia chính là Thạch Triệt, nàng tự tạm thời không đáng so đo.

“Ta, ta không có những nữ nhân khác.” Thạch Mặc lúng ta lúng túng nói.

“Ha ha, tốt nhất là không có, chúng ta không nói cái này nữa, nghe Huyền nhi nói người mấy ngày nay đều ở trong phòng, ta hôm nay cố ý đến đây là để mang người ra ngoài dạo chơi, cái nhà này tuy không phải

rất lớn, nhưng cũng không sai có vài chỗ cảnh sắc, người vẫn là chưa thấy qua a.” Mị Ngạn Nhi nghe được trong lời Thạch Mặc, sắc mặt hòa hoãn lại, trong thanh âm cũng dần mang theo một tia ôn nhu.

Thạch Mặc nghe lời Mị Ngạn Nhi nói... trong nội tâm âm áp, nhẹ gật đầu, tùy ý để Mị Ngạn Nhi nắm tay mình đi ra khỏi cửa phòng.

...

Biệt viện của Mị Ngạn Nhi cũng không nhỏ, mặc dù không có khí phái của Thương vương phủ, nhưng lại có một phong vị khác, đình đài lầu các, núi giả* nước chảy, một con đường lộ tinh xảo thật đẹp, trong thay đổi lại mang theo kiên trì không thay đổi, đồng dạng giống Mị Ngạn Nhi người này.

*núi giả: hòn nam bộ.

“Thích không?” Mị Ngạn Nhi theo bên tai Thạch Mặc hỏi, có vẻ phá lệ thân mật.

“Xem tốt lắm.” Thạch Mặc tuy không hiểu nhiều về việc sắp xếp đình viện, lại như cũ cảm thấy cái này đình viện phá lệ lịch sự tao nhã, làm cho cho người sống ở chỗ này cảm thấy thư thái.

“Vậy sau này hãy nhiều hơn một chút đi ra ngoài này đi đi lại lại, đứng ở trong phòng sẽ cảm thấy buồn bức xấu tính, bây giờ còn chưa đến tháng mười, thời tiết cũng không tính là lạnh lắm, ở bên ngoài si ngốc được bao lâu thì cứ tranh thủ làm.”

“Ân.” Thạch Mặc thuận theo gật đầu, ngồi ở đối diện Mị Ngạn Nhi làm cho hắn cảm thấy có chút không tự nhiên, nhất là ánh mắt Mị Ngạn Nhi cứ một mực rơi vào trên người hắn, càng làm cho tay hắn không biết nên để ở đâu cho phải.

Mà Mị Ngạn Nhi lúc này trong nội tâm lại mang theo một tia nghi hoặc, nàng tuy nhận biết mình yêu mến Thạch Mặc, nhưng vẫn không rõ vì sao mình lại bị một nam nhân như Thạch Mặc hấp dẫn...

Nói đến vài thị thiếp trước kia của nàng, Âm Trữ thông tuệ ôn nhu, ưu nhã cao quý, mà cái kia Lâu Kiệt bị nàng đuổi đi cũng là yêu mị xinh đẹp, phong tình vạn chủng, trước một ít nam nhân người đến người đi tất cả đều có đủ loại phong tình, nhưng mà chưa bao giờ có thể là một nam nhân bình thường như Thạch Mặc, làm cho nàng như vậy tiêu tốn nhiều tâm tư.

Thạch Mặc không xinh đẹp, cũng không anh tuấn, không giống ưu nhã cũng không giống xinh đẹp, không có thân phận không có địa vị, cũng không phải thuộc về địa phương có cái gì đặc biệt xuất chúng, nhưng mà luôn làm cho nàng cảm thấy hắn đáng yêu, tiếp tới lại nghĩ đến kiên trì cùng quật cường, chất phác cùng đơn thuần.

Kỳ thật, sau khi tỉnh táo ngẫm lại, Thạch Mặc như thế nào lại giống người tham đồ phú quý, cái kia nam nhân trung thực nếu không vì nàng thì làm sao có thể chấp nhận cái hôn sự như vậy... Lưu Khê báo cáo kết quả điều tra xong, khiến cho nàng trong lòng không khỏi chua xót, cũng là minh bạch sai lầm của mình, mặc dù không có nói rõ, nhưng nàng cũng minh bạch khổ tâm của Thạch Mặc, thật không nghĩ tới, Thạch Mặc lại nguyện ý vì nàng mà lại gả ột nữ nhân mà hắn không muốn gả, thật sự rất ngốc, thực sự làm cho nàng cảm thấy uất ức cảm động.

“Thạch Mặc, người ở nơi này nếu muốn cái gì thì hãy nói với ta, hoặc cùng Huyền Nhi nói, bằng không thì hãy tìm tổng quản Tùy Văn Hạo, bọn họ đều có thể giúp người.”

“Ân, ta biết rõ.” Kỳ thật, hắn trong này có ăn có uống, cái gì cũng không cần, bỏ chuyện tình cảm thì chỉ cần cách một khoảng thời gian sẽ hảo đến thăm đệ đệ một chút, hắn tin tưởng Mộc tỷ tỷ, đệ đệ tại chỗ của nàng nhất định sẽ trôi qua thật tốt.

Hai người sau đó lại tùy ý nói vài câu, liền nghe thấy tiếng bước chân người tiến đến...

Mị Ngạn Nhi cùng Thạch Mặc đồng thời hướng ở ngoài đình nghỉ mát mà nhìn lại, liền gặp được Âm Trữ một thân nhũ bạch sắc* trường sam, đối phương tựa hồ cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới ở gần đó lại có hai người đang hội ngộ ở trong lương đình.

*nhũ bạch sắc: trắng ngà.

“Tham kiến tiểu vương gia.” Âm Trữ thân khuya xuống, gãi sai vật sau lưng cũng đồng thời nói ra: “Tham kiến tiểu vương gia.”

“Ninh nhi, như thế nào lại có tâm tình đi ra đây a, lại đây ngồi đi, không cần quá đa lễ.” Mị Ngạn Nhi hướng phía Âm Trữ vậy vậy tay.

“... Ân.” Âm Trữ do dự một chút liền nghe lời đi tới, ngồi ở bên cạnh Mị Ngạn Nhi.

“Ninh nhi, Mặc, hai người các ngươi còn không có gặp qua, từ nay về sau tựu đều là người của ta, cần phải hảo ở chung a.” Mị Ngạn Nhi nói lời này cũng không có cảm thấy có gì không ổn, dựa vào thân phận của nàng, tam phu tứ lang vốn là chuyện bình thường, huống chi chỉ là hai cái thị thiếp mà thôi.

Nói trở lại, nàng trước kia một mực phong lưu thành tánh, không thích bị trói buộc, gặp được nam nhân ưa thích thì để lại trong biệt viện, không thích thì nàng tiễn họ ra ngoài, không để cho họ bắt luận cái danh phận gì, cũng giảm đi phiền toái, cho nên tính đến bây giờ, nàng trên danh nghĩa vẫn là độc thân.

“Thạch công tử, mấy ngày nay nghe nói ngươi không khỏe, sợ quấy rầy ngươi nghỉ ngơi, ta cũng vậy không viếng thăm, kính xin ngươi thứ lỗi.” Âm Trữ mở miệng trước, giọng điệu ôn hòa để lộ hương vị quan tâm.

Thạch Mặc có chút không liệu trước được, chỉ là nhỏ giọng nói: “Ân, đều tốt rồi, cảm ơn, không, không nên gọi ta là công tử, ngươi gọi ta là Thạch Mặc thì tốt rồi.”

Thạch Mặc có chút khấn trương, đang khi nói chuyện còn nói lắp một chút.

Âm Trữ ánh mắt ôn nhu lóe lóe, nhiều hơn một tia tiếu ý, người nam nhân này so sánh với Lâu Kiệt còn khá hơn.

“Vậy ngươi từ nay về sau sẽ gọi tên ta a.”

“Ân.” Hai nam nhân cứ như vậy thành lập hữu nghị sơ sai, cũng không xuất hiện tình huống có gì không vui.

Làm sao có khả năng như vậy, muốn đem hai người tâm cảnh phân tích, Thạch Mặc có chút tự ti, mà chính mình về sau lại xem xét người này, đối mặt Âm Trữ trong tình huống không liệu trước này làm hắn thậm chí còn có chút đau lòng, lại ở nơi nào đó ghen ghét.

Mà Âm Trữ vốn là có chút thương cảm, nhưng chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên, hơn nữa nhìn đến Thạch Mặc người nam nhân này như thế “đặc thù”, liền cũng phóng khoáng chú ý.

Hơn nữa, ở thời đại này, một cái nữ nhân có thân phận làm có thể chỉ có một hai cái nam nhân, vô luận là Âm Trữ hay là Thạch Mặc, cũng sẽ không nghĩ đến việc mình là nam nhân duy nhất của Mị Ngạn Nhi...

Đối với nam nhân nơi này mà nói, cùng với nam nhân khác cùng nhau phục thị một cái chủ cũng chỉ là một chuyện tình nhất định phải học được.

35. Chương 35

Thạch Mặc không vô lý như nhiều người, Âm Trữ cũng không nói nhiều, Mị Ngạn Nhi tựa hồ cũng không có ý tứ nói chuyện, ba người cùng một chỗ hòa khí tựa hồ trở nên an tĩnh.

Thạch Mặc cúi đầu, lại ngẫu nhiên ngẩng lên liếc nhìn Âm Trữ đang ngồi ở một bên khác, Âm Trữ một mực mỉm cười, ánh mắt nhu hòa, làm cho Thạch Mặc không khỏi muốn thân cận.

Mị Ngạn Nhi thỏa mãn nhìn hai nam nhân của mình có thể hảo hảo ở chung.

...

Vào thời điểm bữa tối, Mộng Nhi tới hỏi thăm, Mị Ngạn Nhi nhìn Thạch Mặc lại nhìn một chút Âm Trữ, liền sai Mộng Nhi đem bữa tối sắp xếp tại phòng khách lầu chính.

Ba người theo hành lang đi đến phòng khách, bữa tối cũng đã chuẩn bị xong, cũng theo vị trí ngồi ở đình nghỉ mát, ba người theo thứ tự rồi ngồi xuống, Mị Ngạn Nhi động trước chiếc đĩa, Thạch Mặc cùng Âm Trữ mới động đĩa.

Sau khi ăn xong, bọn sai vặt dọn bát đĩa xuống, lại đem trà bánh lên, Mị Ngạn Nhi tùy ý bưng lên một ly trà, Âm Trữ cũng bưng lên một ly, tư thái tự nhiên ưu nhã, mà Thạch Mặc động tác liền một chút cũng vụng về, hần tay đen* nắm ly trà, xấu hổ cúi đầu.

*đen: ý chỉ làn da đen.

Từ xế chiều bắt đầu, ngẫu nhiên nói chuyện với nhau, nhìn xem hai người bọn họ khí tức bẩm sinh tôn quý ưu nhã toát ra, làm cho Thạch Mặc càng thêm cảm giác bọn họ là người của hai thế giới... Hần giống như chính mình xâm nhập vào địa phương vốn không thuộc về mình, bó tay bó chân tâm tình không thả ra được.

“Tiểu vương gia, đêm đã khuya, Âm Trữ tựu cáo lui.” Sau khi dùng một ly trà, Âm Trữ đứng lên muốn cáo lui.

Mị Ngạn Nhi nhìn thoáng qua Âm Trữ, lại nhìn Thạch Mặc một chút, đối với Âm Trữ nhẹ gật đầu nói ra: “Ân, mai sẽ đi tới chỗ người.”

Thạch Mặc nghe được Âm Trữ trong lời nói ngắc đầu, sau đó lại nghe đến Mị Ngạn Nhi trong lời nói mới hiểu được tới, có chút bối rối đứng lên, nói: “Tối rồi, ta đi...”

Âm Trữ cười cười, ôn hòa nói: “Ta đây tựu cáo lui.”

“Ân, người trước trở về đi.” Mị Ngạn Nhi nói.

Thạch Mặc xấu hổ nhìn Âm Trữ rời đi, sắc mặt có chút hồng.

“Như thế nào, không muốn cùng ta cùng một chỗ?” Mị Ngạn Nhi nhìn Thạch Mặc, cười tà hỏi.

“Không có, không có.”

“Vậy làm sao phải vội vã ly khai, đêm nay ở chỗ này theo giúp ta a.” Bình thường thời điểm, Mị Ngạn Nhi nếu cần liền đều ở chỗ thị thiếp, rất ít ở tại phòng ngủ của mình sung sướng thị thiếp, bất quá hiện tại nàng chỉ muốn đem Thạch Mặc ôm vào trong ngực, hảo hảo ôn tồn một phen, cũng không có kiêng kị nhiều như vậy.

“Ta...” Sau một tiếng ta, Thạch Mặc liền không nói, chỉ là tùy ý Mị Ngạn Nhi ôm lấy hần, đưa hần kéo vào phòng trong.

Đêm xuân quá ngắn, một đêm không ai nói chuyện.

...

Cuộc sống cảm y ngọc thực không phải không hảo, nhưng khoảng thời gian chơi bởi lêu lổng lại làm cho người khác cảm thấy nhàm chán, nhất là giống như Thạch Mặc hiện tại đang tâm tình phức tạp.

Khoảng thời gian dạo chơi vườn hoa cũng đã trôi qua sáu ngày rồi, so với mấy hôm trước hần còn ngẫu nhiên sẽ ra ngoài đi đi lại lại, nhưng địa phương ấy lại rất ít người, hần cảm giác, cảm giác nơi này cùng mình có chút ít khoảng cách ngăn trở.

Hơn nữa ngoại trừ vẻ ngoài tâm tình ảm đạm, hần còn cảm thấy thân thể còn có chút không quá thoải mái, giống như đồng dạng sinh bệnh, cũng không muốn ăn cái gì.

Hơn nữa, hần cảm giác Huyền nhi luôn ở bên người mình, cũng luôn dùng ánh mắt muốn nói gì đó nhìn mình, giống như muốn nói lại thôi.

Còn có hạ nhân trong biệt viện, mặc dù đối với hần rất khách khí, nhưng hần hội cảm giác được những mục quang bất thiện kia, bên trong còn mang theo tìm tòi nghiên cứu, mang theo hoài nghi, cũng mang theo khinh thường...

Bất quá, vứt lại những chuyện tình có chút không vui này, hần vẫn là cảm giác rất tốt, nhất là thời điểm khi nàng cùng mình ở một chỗ, đó là một loại cảm giác ngọt ngào phát ra từ nội tâm, mỗi lần nhìn nàng nằm ở bên cạnh mình ngủ say, hần sẽ không có lý do mà muốn cười ngây ngô, loại hạnh phúc này, không thể dùng ngôn ngữ để tả được.

Chỉ là, ngẫu nhiên hân cũng sẽ sợ hãi, mấy ngày hôm trước không biết chuyện gì xảy ra, nàng lúc trở về lại về mặt tức giận, làm cho hân mạnh tới cái kia kinh nghiệm không thoải mái, khiến hân không khỏi muốn rời khỏi loại này nguy hiểm, có lẽ nàng cũng phát giác tâm tình này của hân, nàng sắc mặt thả lỏng, chỉ là lòng của hân vẫn như cũ có chút run rẩy, lúc kia hân mới phát hiện, nguyên lai thương tổn rất khó đền bù lại...

Sự tình trước kia có thể làm nhạt đi, nhưng muốn quên thì rất khó, không biết cần bao nhiêu thời gian...

...

Đêm qua nàng lưu lại chính mình, không có ngoài ý muốn trong lời nói tối nay nàng tự

cũng không đến đây, thời gian này hân cũng nghe nói một chút về chuyện trước kia của vương gia, hai chữ phong lưu tựa hồ là tất cả mọi người công nhận đánh giá, bất quá, trừ hân cùng Âm Trữ, hân đến hiện tại cũng không có phát hiện Mị Ngạn Nhi còn có những nam nhân khác, mấy ngày nay cũng là ở chỗ hân cùng Âm Trữ lưu luyến...

Để Huyền nhi lui xuống, Thạch Mặc một mình nằm ở trên giường miên man suy nghĩ, lại luôn cảm thấy có chút tịch mịch... có chút quanh quẩn... có chút phiền muộn... cuối cùng thật sự bất đắc dĩ, tựa đứng lên, mặc áo ngoài vào rồi đi tới phía trước cửa sổ.

Bên ngoài trăng tròn rất sáng, rất rõ sáng, làm cho người ta nhìn xem... nhìn xem... cũng có chút muốn rơi vào tay giặc.

“Thạch công tử.” trong lúc tại Thạch Mặc trầm mê dưới ánh trăng dịch nhân, một cái âm thanh lạnh như băng truyền tới, làm cho Thạch Mặc lập tức đánh một cái rùng mình.

“Ai?” Thạch Mặc mạnh mẽ quay đầu lại, cảnh giác nhìn cái kia một thân hắc y nhân.

36. Chương 36

“Ta là ai người không cần biết, bất quá có một sự kiện người nhất định phải biết. ” Người đến đứng ở cách đó không xa, thanh âm lạnh lùng nói.

Thạch Mặc nhíu mày, có chút không rõ ý tứ người này, bất quá người nam nhân này tướng mạo thật đúng là xinh đẹp a, mặc dù có chút lạnh, lại như cũ làm người ta không khỏi tán thưởng.

“Người rốt cuộc có chuyện gì.” Cảm giác người tới không có ác ý, Thạch Mặc tâm tình cũng có chút bình tĩnh chút ít.

“Chủ thượng để cho ta đem vài câu nói với người, hỏi người vì sao đêm đó lại không nói cho tiểu vương biết người ấy chính là nàng, bất quá những lời chủ thượng nói, nàng cũng không cần đáp án của người, cho nên người không cần trả lời, ngoại trừ những lời này, chủ thượng còn để cho ta nói với người, người mang thai, tiểu vương gia cũng biết, nhưng lại làm cho ngự y dứt ngải thuốc nạo thai...”

“... Người nói cái gì!” thời điểm nghe thấy người này nói những lời đầu tiên, Thạch Mặc khiếp sợ, hân không nghĩ tới chuyện tình đêm đó còn sẽ có những người khác biết rõ, nhưng dù khiếp sợ thế nào thì cũng không bằng một câu sau làm cho người ta rung động!

Người này vừa mới nói gì, hân cảm giác mình hình như là bả sinh nghe nhầm...

“Người mang thai, mười ngày trước lúc người hôn mê, ngự y chính là chuẩn đoán ra thế.” Người đến lạnh lùng lại tự thuật một lần.

“Mang, mang thai? Ta mang thai? Cái này, điều này sao có thể a...” Nghe được người tới lại một lần nữa thoải mái khẳng định, Thạch Mặc thân thể không khỏi quơ quơ... Làm sao có thể phát sinh chuyện như vậy, bọn hân, bọn hân chỉ có một đêm a...

“Thật sự.”

Chứng kiến đối phương một lần nữa khẳng định câu trả lời thuyết phục, Thạch Mặc không khỏi nghĩ tới mấy ngày nay thân thể có chút khác thường, chẳng lẽ đây là thật...

“... Vậy người vừa mới nói cái gì, người nói, hài tử bị hủy mất...” Trong lúc đó, Thạch Mặc lại nghĩ tới người kia vừa nói câu cuối cùng!

Nghĩ tới đây, sắc mặt Thạch Mặc trở nên tái nhợt.

“Tiểu vương gia sai ngự y làm cho ngài uống thuốc nạo thai, bất quá, thuốc đã bị ta đổi đi.” Người tới nhưng cũng không chút nào tình cảm thuật lại.

Hắn là một ám vệ, thuộc ám bộ của Thương vương gia, về sau đã trở thành ảnh vệ của Ngạn tiểu vương gia, hơn nữa, liền là một ảnh vệ mà tiểu vương gia thân mình cũng không biết, có lẽ tiểu vương gia cũng có cảm giác, nhưng mà không biết hắn người này ở đâu, là có bộ dáng gì.

Đến nỗi nhiệm vụ của hắn cũng rất là đơn giản, chỉ cần tại thời điểm tiểu vương gia sinh mạng nguy hiểm mới được ra mặt trợ giúp, còn thời điểm còn lại hắn không cần xuất hiện.

Mà đêm đó, tiểu vương gia một đường phi hành, hắn đều một mực đi theo sau lưng nàng, tiểu vương gia cùng Vương gia chuyện tình hắn trông nom không được, nhưng hắn muốn thời khắc nào cũng phải bảo hộ lấy an toàn của tiểu vương gia.

Mà sau đó ngẫu nhiên phát sinh chuyện tình, hắn cau mày ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó, đây không phải là chuyện tình hắn có thể trông nom, cho nên hắn chỉ có thể bảo trì trầm mặc, sau đó, Tiểu vương gia chưa trở về vương phủ, hắn cũng một mực âm thầm đi theo, thẳng đến khi Vương gia phái người tới hỏi, hắn mới đem sự tình từ đầu đến cuối từng cái báo cáo.

Rồi sau đó chuyện đã xảy ra, hắn cũng chỉ là một người đứng xem, thẳng đến khi Vương gia trước khi đi mới lần nữa phân phó hắn, sai hắn tại lúc cần thiết thì ra tay... Mà cái tất yếu chừng mực lại làm chính hắn đắn đo.

Cho nên thời điểm khi hắn chứng kiến tiểu vương gia muốn hủy đi đứa con của mình, hắn cho rằng mình phải làm một ít chuyện gì đó trong thời điểm này rồi, sau đó hắn liền liều kê ngự y thay đổi thuốc, ngự y vốn là không muốn, lại bị thuyết phục bởi mình trong tay có Vương phủ lệnh bài.

Mà sau khi ngăn cản chuyện này, hắn tự lập tức dùng bỏ câu đưa tin đem sự tình báo cáo nhanh cho Vương gia, sau đó Vương gia sai hắn truyền tới lời này.

“Đổi đi rồi?” Thạch Mặc kinh hãi nhìn người tới, tâm tình thay đổi rất nhanh làm cho hắn cảm thấy có chút mê muội.

Nam nhân nhẹ gật đầu, không nói gì,

“...” Thạch Mặc lúng ta lúng túng không biết nên nói cái gì.

“Công tử, Vương gia hỏi người, là muốn rời đi hay là nói ra chân tướng cho tiểu vương gia.” Đây mới là ý tứ cuối cùng của Vương gia.

“...” Thạch Mặc có chút bàng hoàng, nên ly khai hay là nói cho nàng biết chân tướng... Chân tướng, không phải không thể nói, có lẽ nói ra sẽ làm cuộc sống của hắn hội khá giả hơn, dù sao hiện tại cũng có nhiều người có thể chứng minh cho hắn, chỉ là, thật sự muốn nói ra sao?

Vừa nghĩ tới nàng tại biết mình có thai liền sai người xóa sạch con của hắn, nhưng lại không nói cho hắn biết, hắn từ từ trong nội tâm cảm giác được một hồi phần nộ!

Nàng, nàng dựa vào cái gì mà làm như vậy, dựa vào cái gì mà có thể quyết định chính mình muốn hay không lưu lại đứa bé này, nàng dựa vào cái gì... Dựa vào cái gì...

Thạch Mặc sững sờ đứng ở đó, sắc càng ngày càng khó coi, nắm tay cũng nắm được càng ngày càng gấp, quanh thân tản ra một loại tức giận vô hình.

Mà người đến chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó, không can thiệp vào.

“Ta muốn đi!” Thạch Mặc thấp giọng quát, thanh âm không lớn, lại đè nén phần nộ.

Hắn biết rõ, nếu như hắn không ly khai, hắn liền muốn nói ra chân tướng, bằng không đứa con của mình cũng khó tránh khỏi, bị nữ nhân kia đã hội muốn xóa sạch con của hắn, tự cũng không làm cho hắn lưu lại!

Bất quá, hắn không chỉ nói ra, ít nhất cũng không cần ở loại tình huống này mà nói, hắn có thể không cần danh phận, có thể ủy khuất chính mình, nhưng là, hắn muốn một phần thiệt tình!

Hắn thật sự hoài nghi nữ nhân kia có phải thật hay không yêu mến chính mình, nếu như thật sự yêu mến hắn, thì thế nào lại cam lòng xóa sạch đứa con của hắn, như thế nào cam lòng cho, thương tổn hắn như vậy...

Hắn phải ly khai, hắn không cần phải ở tại chỗ này, nữ nhân này nhất định sẽ lại thương tổn tới mình, nhưng lại thương tổn đến hài tử...

“Dẫn ta rời đi, cầu người, dẫn ta rời đi...” Thạch Mặc dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn cái kia nam nhân một mực không nói gì.

37. Chương 37

“Dẫn ta rời đi, cầu người, dẫn ta rời đi...”

“Vương gia phân phó, chỉ cần người muốn rời đi, ta liền có thể mang người rời đi, chỉ là Vương gia còn để cho ta nói với người một câu, vô luận người lựa chọn thế nào, đều hi vọng sẽ không phải hối hận, ngài phải biết rằng một cái nam tử độc thân có thai mà tồn tại ở cuộc sống bên ngoài thì thật là một chuyện tình vất vả.”

“... Ta không hối hận, thật sự không hối hận, xin người dẫn ta rời đi a!” Thạch Mặc kiên định nói!

Hắn không hối hận, mặc dù sẽ cảm thấy khổ sở, cảm thấy thương tâm, nhưng nhất định sẽ không hối hận, trong giọng điệu vì trải qua cuộc sống sung túc rồi lại mâu thuẫn, không bằng là bỏ đi một thời gian, trải qua năm tháng vất vả rồi sẽ bình tĩnh lại, dù sao, tự mình một người trong lời nói tự cũng không có người lừa gạt tình cảm của hắn, hơn nữa, hắn không phải chỉ có một người, trong bụng hắn còn có một cái bảo bảo nho nhỏ...

Nghĩ tới đó, trên gương mặt cương nghị của Thạch Mặc lộ ra một nụ cười ôn nhu, làm ột bên lãnh nhàn một mực xem xét bóng dáng hắn liền kinh ngạc không thôi, nguyên lai hắn cười lộ lên lại là bộ dạng như thế này a, làm cho người ta thoải mái muốn tới gần, có lẽ đây chính là nguyên nhân mà tiểu vương gia thích người nam nhân này a...

Một cái nam nhân bình thường tựa hồ lại có chút không đồng dạng bình thường chút nào.

“Vậy người nghĩ khi nào thì rời đi?”

“Ta... Mấy ngày nữa được không?” Tuy quyết định muốn rời đi, nhưng lại không bỏ được hiện tại mà rời đi, ít nhất là cho hắn thư thả vài ngày, làm cho hắn có thể ở tại chốn này, lại thoáng cảm thụ một chút năng cái loại này mang theo ôn nhu cùng tàn khóc...

Bóng dáng nhẹ gật đầu, cũng không nói gì thêm, tự như thời điểm đồng dạng xuất hiện, lặng yên không một tiếng động tự biến mất.

Không để ý tới bóng dáng kia biến mất, Thạch Mặc ngơ ngác đứng ở phía trước cửa sổ, sắc mặt thay đổi thất thường, trong ánh mắt lộ ra hương vị phức tạp,

Vốn cho rằng hắn sẽ như thế yên bình sinh hoạt tại đây, thẳng đến khi nữ nhân kia chán ghét hoặc là chính mình già đi, lại không nghĩ tới, thời điểm rời đi lại tới nhanh như vậy, nguyên nhân rời đi càng làm cho người ta trở tay không kịp.

Hắn chưa từng nghĩ tới chính mình hội dự định ra một cái tánh mạng, càng không nghĩ tới sẽ là dưới tình huống như thế này, bất quá, hắn vẫn là như thế có chút thỏa mãn rồi, dù sao hắn cũng biết rõ mẫu thân của hài tử là ai, dưới tình huống biết mình đang mang thai, dù ấu thân hài tử cũng không biết, dù ấu thân hài tử muốn xóa sạch đứa bé này.

Hơn nữa, đứa bé này vẫn là của mình cùng nữ nhân hài tử yêu mến có được, hẳn thật sự rất thỏa mãn, hẳn hiện tại cũng đã bắt đầu ảo tưởng cùng tánh mạng này của mình sau khi sinh ra từ nay về sau sống như thế nào.

Tựa hồ bởi vì nguyên nhân có hài tử, Thạch Mặc tại cảm giác mình thương tâm còn tốt hơn nhiều đối với cuộc sống chỉ biết chờ đợi cùng hi vọng trước đây, tại thời điểm không muốn lại tăng thêm kinh hỉ cùng vui sướng, trong lúc nhất thời, Thạch Mặc cảm giác được tâm tình mình lại như thể chưa từng có phức tạp qua.

Mấy ngày nữa a, sẽ còn ở chung với nữ nhân kia mấy ngày nữa a, làm cho hẳn nhiều hơn nữa nhớ thoáng qua một cái nhàn mây, một nụ cười của nàng, làm cho hẳn nhiều hơn nữa nhớ lại, dù cho những cái tốt đẹp đó chỉ là mộng ảo, dù gây cho hẳn nhiều thống khổ, nhưng cũng là một giấc mộng đáng giá nhất mà hẳn có thể lưu lại.

Mang tâm tình phức tạp như thế, Thạch Mặc đứng dưới ánh trăng trước khung cửa sổ, thật lâu không hề động đậy.

...

Có lẽ lão thiên thật sự nghe được tâm nguyện của Thạch Mặc đi, có lẽ chỉ là ngẫu nhiên, ngày hôm sau, Mị Ngạn Nhi tựa nỡ một nụ cười đi đến, sau đó cùng Thạch Mặc một chỗ dùng điểm tâm.

“Mặc, ta hôm nay không có gì làm, mang người đi ra ngoài một chút, được không.” Mị Ngạn Nhi thoát nhìn tâm tình cũng rất tốt, chính là nàng hiện tại muốn cái gì là có cái đó, còn có tâm tình cái gì không tốt a.

“...Hảo.” Thạch Mặc một đêm không ngủ, đáy mắt có chút quầng thâm, nhưng cũng không cảm thấy mệt mỏi, nhất là khi nghe thấy lời đề nghị của Mị Ngạn Nhi, càng làm cho tinh thần hẳn tăng thêm tỉnh táo.

Kỳ thật, nếu là lúc trước, hẳn có thể là không muốn đi ra ngoài, hẳn bây giờ đối với ngoại giới có một loại cảm giác thập phần bài xích, ngày ấy trí nhớ nhớ lại luôn bồi hồi không thôi, làm cho hẳn hẳn nghĩ sẽ không đi ra ngoài gặp người nào, đoán rằng những người kia sẽ dùng đến ánh mắt khinh bỉ khinh miệt nhìn mình.

Bất quá, hẳn rời đi rồi, nếu như không nắm chặt thời gian vài ngày này, từ nay về sau cũng sẽ không còn bất cứ cơ hội nào nữa, hẳn làm sao có thể buông ra được...

Ánh mắt Thạch Mặc một mực lưu luyến trên người Mị Ngạn Nhi, mang theo một loại thâm trầm đau nhức cùng yêu say đắm, Mị Ngạn Nhi chỉ là cảm giác được có một chút gì đó không giống, cũng không để tâm cho lắm.

...

Gã sai vật lập tức hảo chuẩn bị, Thạch Mặc tùy ý để Mị Ngạn Nhi nắm tay lôi theo, người giữ ngựa thấy hai người ngồi xong liền chậm rãi khu động* xe di chuyển.

*Khu động: khởi động

Thạch Mặc ngồi ở bên cạnh Mị Ngạn Nhi, xuyên qua khung cửa sổ mà chứng kiến cảnh sắc bên ngoài, bên ngoài dương quang sáng sủa, đám người trên đường muôn hình muôn vẻ đều tự thân bận rộn, có vẻ sinh cơ bừng bừng.

“Mặc, không muốn cái gì sao?” Thạch Mặc hội thẳng bước vào biệt viện thời gian cũng không dài, Mị Ngạn Nhi cũng một mực chưa kịp tặng cho hẳn cái gì, mà hẳn cũng không cần, làm cho Mị Ngạn Nhi cứ thế một lần có chút bỏ qua.

Một ít nam nhân trước kia, cho dù nàng không nói gì thì bọn họ cũng sẽ mở miệng nói muốn cái gì đó, mà nàng cũng sẽ vừa phải thỏa mãn bọn họ.

“Ta? Ta không có... Ân, tiểu vương gia, ta nghĩ muốn một vật, cái gì cũng tốt, không cần phải quá đáng giá là được.” Vốn Thạch Mặc muốn nói hẳn cái gì cũng không cần, nhưng nghĩ lại chính mình muốn rời đi, có lẽ nào có thể mong nàng tặng mình một vật coi như làm kỷ niệm cũng tốt lắm.

Mị Ngạn Nhi nhìn Thạch Mặc, mỉm cười gật đầu, yêu cầu như vậy rất tri kỷ, cũng làm cho nàng cảm thấy rất kỳ lạ hiếm hoi, thông minh như nàng tự nhiên cũng hiểu được ý tứ của Thạch Mặc, hẳn là muốn cái tín vật đính ước... gì đó a...

Cũng phải nói, loại ý nghĩ này của Mị Ngạn Nhi cùng Thạch Mặc lại có chút bất đồng, nhưng mà cũng có điểm giống, không khác nhau mấy...

Sau đó, xe ngựa đi đến một khu buôn bán phồn hoa nhất hoàng thành, Mị Ngạn Nhi cùng Thạch Mặc xuống xe rồi đi dạo qua vài địa phương, cuối cùng tại một tiểu điểm thấy được một cây mộc trầm xưa cũ tinh xảo, Thạch Mặc rất yêu thích nhưng lại cảm thấy mắc quá, Mị Ngạn Nhi nhìn thấy Thạch Mặc yêu thích liền con mắt đều không nháy mà mua món đồ đó.

Thạch Mặc chú tâm thu hồi, đặt ở trong ngực - nơi địa phương gần trái tim nhất....

38. Chương 38

Nhiều khi chúng ta càng nghĩ sự tình sẽ không phát sinh thì nó lại càng phát sinh, làm cho người ta không khỏi cảm thán.

Buổi trưa, Mị Ngạn Nhi dẫn theo Thạch Mặc đi đến một tửu lâu thoát nhìn cũng rất lịch sự tao nhã, theo tiểu nhị đi lên địa phương lầu hai, hướng đến cái bàn gần cửa sổ, tầm mắt mọi người cũng không khỏi nhìn tới.

Mị Ngạn Nhi tướng mạo xuất chúng tất nhiên là hấp dẫn không ít mục quang, bắt quá trong ánh mắt mọi người nhưng lại rất hiếu kỳ vì sao Mị Ngạn Nhi lại một mực nắm tay của Thạch Mặc, Thạch Mặc vốn là không muốn, nhưng Mị Ngạn Nhi vẫn không để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh mà nắm thật chặt tay của Thạch Mặc.

Đúng vào thời điểm ăn cơm, người trong tửu lâu cũng có chút nhiều, bắt quá hoàn cảnh cũng rất tốt, cũng không làm cho người ta cảm thấy chen chúc, chính là thanh âm cùng lời nói lại nghe được rõ ràng.

“Hai người đó hẳn không phải là loại quan hệ kia a...” Một thanh âm nữ nhân không tính quá lớn cũng không tính quá nhỏ lên tiếng, trong giọng nói lộ vẻ kinh ngạc.

“Cái này, ta cũng vậy không biết...” người khác ngồi cùng bàn do dự nói nói.

...

Một cái nữ nhân bàn khác mang theo một nam nhân, cũng đang đàm luận về vấn đề này, việc này làm cho Thạch Mặc có chút chịu không nổi, nhưng là những lời này so với một lời sắp nói ra cũng không tính là gì.

“... Người nam nhân này nhìn rất quen mắt a, hình như là gặp ở đâu rồi... Người xem có giống hay không cái kia hôm diễu hành ngoài phố...” Thanh âm nữ nhân vừa kinh vừa vui, hình như đã phát hiện ra chuyện tình gì không tốt.

Thạch Mặc vốn là vẻ mặt cứng đờ mãnh liệt, trong nháy mắt liền trở nên tái nhợt không còn huyết sắc.

Mị Ngạn Nhi cũng lạnh lùng nhìn tới, trong mắt tản ra sát khí.

Người vừa mới nói chuyện bị Mị Ngạn Nhi nhìn tới liền toàn thân run lên, mạnh dừng lại lời nói.

“Tất cả im miệng cho ta, bằng không cắt ngay ra ngoài.” Mị Ngạn Nhi xé đi vẻ mặt nhã nhặn giả tạo mà trở nên hiểm hóc còn đó, âm lãnh nói...

Lưu Khê một mực âm thầm đi theo sau lưng Mị Ngạn Nhi cũng hiện ra bóng dáng, nắm kiếm trong tay lạnh lùng nhìn đám người xao động xung quanh.

Tửu lâu tầng 2 liền lặng ngắt như tờ, bắt quá rất nhanh đã có người lại bạo động đứng lên.

“Người là người nào a, bọn ta nói là chuyện của bọn ta, người trông nom bọn ta làm gì, muốn ở chỗ này kiêu ngạo cũng không nhìn lại một chút thân phận của mình là cái gì a...”

“Ân, đúng vậy a đúng vậy a, chúng ta nói vậy thì có làm sao, có bản lĩnh thì người đừng từ đầu lòi ra mà ngăn chúng ta nói a.” Có người dẫn đầu, dĩ nhiên cũng có người trượt khe hở lách vào.

Lần này Mị Ngạn Nhi liền một lời cũng lười nói, gửi cho Lưu Khê một cái liếc mắt, trên bả vai của cái kia nữ nhân nói đầu tiên liền xuất hiện một Thanh Phong trường kiếm.

“Người, người muốn làm gì, dưới ban ngày ban mặt, người, người dám làm thế với ta sao...” Nữ nhân xem ra cũng kiên cường, nhưng trên cổ nhiều hơn một thanh kiếm, làm nàng ta không muốn cũng phải run sợ.

Mị Ngạn Nhi khinh thường nhếch nhếch khóe miệng, ánh mắt quét qua, trong từ lâu liền không có người nào dám lên tiếng.

“Ngồi đi, không cần để ý tới đám người nhàm chán này.” Mị Ngạn Nhi nói khẽ với Thạch Mặc, sắc mặt hắn hiện tại đang khó coi đến cực điểm, đã tiếp nhận người nam nhân này, ngày hôm nay chuyện tình dù sớm hay muộn cũng sẽ phát sinh, tuy không phải chuyện vui gì nhưng tuyệt đối sẽ không làm liên lụy đến trên người nam nhân này.

Đây là một ưu điểm của Mị Ngạn Nhi, quá khứ dù sao cũng là quá khứ, nàng có thể cầm lên được, dĩ nhiên cũng có thể thả xuống được, nàng có thể cho Thạch Mặc ở tại bên cạnh nàng, dĩ nhiên là sẽ không cho phép những lời đồn đãi nhảm nhí này xúc phạm tới cảm tình của Thạch Mặc.

Thân thể Thạch Mặc cứng ngắc ngồi xuống, trong lòng ngàn quay bách chuyển* suy nghĩ rất nhiều.. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ mang lại cho nữ nhân này cái gì, danh dự địa vị vinh quang đều là không có khả năng, giặt quần áo nấu cơm gia vụ những việc này cũng không cần hắn, nhưng hắn ít ra cũng không muốn mang đến cho nữ nhân này sỉ nhục!

*Ngàn quay bách chuyển: có thể hiểu là lộn tưng phèo.

Tuy hắn biết rõ sai biệt giữa hai người bọn họ, nhưng mà ngăn cản không nổi nữ nhân này cường thế cùng phách đạo, ôn nhu cùng ngọt ngào, chính là, đều là chính mình cho rằng lần này... ở con mắt trừng trừng của mọi người phía dưới, lời mà những người kia nói ra mà nói... giống như một cây gai đâm vào trong lòng của hắn!

Bất luận là như thế nào, hắn muốn cùng nữ nhân này cùng một chỗ cũng không khác gì người si nói mộng, xã hội không cho phép, sự thật không cho phép, mà ngay cả chính hắn cũng không cho phép... Chỉ là, không phải đã quyết định ly khai rồi sao, vì sao lúc này lại nghĩ tới những thứ đó, lại vẫn như cũ đau lòng cùng không bỏ được.

Gương mặt cúi xuống của Thạch Mặc chậm rãi lộ ra một vòng trào phúng tiếu dung, Thạch Mặc như vậy cũng chưa từng thấy qua, tự ti... tự giễu... cô đơn...

Nguyên lai, chính mình vẫn là tham vọng xa vời với những thứ không thuộc về mình a...

...

Ngày đó, Thạch Mặc không nhớ rõ mình như thế nào trở về biệt viện, chỉ cảm thấy chính mình có chút mê muội, một đường mơ mơ màng màng cuốn vào trong tâm sự của chính mình, bất tri bất giác trở về.

Bất quá, hắn còn nhớ rõ Mị Ngạn Nhi trước khi đi còn đối với hắn khuyên bảo: Không nên nghĩ quá nhiều, ta xem thần sắc của ngươi không tốt lắm, liền sớm một chút nghỉ ngơi đi.

Dị thường nhu hòa, thanh âm ấy một mực quanh quẩn tại trong đầu hắn, thật lâu không muốn quên mất.

Bất quá hắn cũng biết, đã đến lúc hắn nên rời đi, bất kể là vì mình quật cường hay là Mị Ngạn Nhi quan hệ với hắn, hắn đều quyết định phải ly khai, hiện tại muốn rời đi!

Thạch Mặc quyết định rời đi, nhưng lại không biết người có thể dẫn hắn đi kia đang ở nơi nào, chỉ là thử thăm dò đối với không trung hỏi: “Người ở đâu? Ta muốn rời đi...”

Thanh âm Thạch Mặc rất nhẹ, tựa hồ còn mang theo chút run rẩy...

Lúc này đây, Thạch Mặc vừa hi vọng người kia có thể xuất hiện lại không hi vọng người kia sẽ xuất hiện...

39. Chương 39

“Ngài đã quyết định sao?” Người vẫn là xuất hiện, tựa hồ cũng tại một mực chờ đợi giờ khắc này, Thạch Mặc cũng nhìn ảnh vệ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, sau đó trầm mặc, lại nhẹ gật đầu...

“Cần chuẩn bị những thứ gì không?” ảnh vệ lại hỏi.

Thạch Mặc suy nghĩ một chút, thu thập vài bộ quần áo của mình, xác định cây trâm ở trong ngực, liền đi tới trước mặt ảnh vệ.

“Người có thể mang ta đi đâu?” Thời điểm hỏi những lời này, Thạch Mặc đột nhiên xúc động không muốn rời đi, hắn muốn ở lại chỗ này, đem hết thấy đều nói rõ, sai không tại hắn, mà hắn có thai cũng là con của nàng, ảnh vệ cũng biết, Thương Vương gia cũng biết, nàng sẽ không cho là hắn lừa gạt...

Nhưng mặt khác, trong lòng lại kiên trì, hắn không nghĩ sẽ nói ra, không cần nói cho nữ nhân vô tình kia biết, nàng đã từng muốn xoá sạch hài tử của chính nàng...

Đối với việc không có sự cho phép của hắn liền muốn xoá sạch con của hắn, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ!

Đó là một loại đau nhức, nặng nề áp bách hắn, làm cho hô hấp của hắn đều có chút trầm trọng.

“Vương gia phân phó, hết thấy theo ý kiến của ngài.” ảnh vệ thành thật trả lời.

“Theo ý kiến của ta... Vậy mang ta đi một nơi mà nàng tìm không thấy a, vắng vẻ một chút, để ta có thể sống yên bình.”

Đã lựa chọn rồi đi, mặc dù có muốn hay không, cuối cùng cũng không có khả năng quay đầu lại...

Ảnh vệ nhẹ gật đầu, mang theo Thạch Mặc liền tại trong đêm khuya ly khai biệt viện của Mị Ngạn Nhi...

...

Ngày thứ hai, Mị Ngạn Nhi còn chưa rời giường liền nghe được thanh âm lo lắng của người ở bên ngoài.

“Chủ tử, chủ tử, ngài tỉnh chưa?” Là thanh âm của Huyền Nhi, lo lắng mang theo một tia bối rối, Mị Ngạn Nhi mở to mắt nằm ở trên giường, Âm Trữ nằm bên cạnh cũng tỉnh lại theo.

“Chuyện gì?” Mị Ngạn Nhi không vui hỏi.

“Chủ tử, sáng sớm ngày hôm nay nô tài đi hầu hạ Thạch công tử rửa mặt, gõ cửa nhưng không thấy ai lên tiếng, chờ khá lâu thì cảm giác có chút không đúng liền đi vào, lại phát hiện không thấy Thạch công tử, nô tài hỏi thăm mọi người cũng đều nói không phát hiện công tử, liền hướng ngài hỏi báo, người xem?”

“Không thấy? Làm sao có thể không thấy? Người khẳng định tìm khắp nơi rồi?” Mị Ngạn Nhi chột ngồi dậy, lớn tiếng quát hỏi.

Âm Trữ cũng nhíu lại lông mày, vì Mị Ngạn Nhi mặc quần áo vào.

“Nơi ngày thường công tử hay đi cũng tìm khắp rồi, nơi người có thể đi cũng đều tìm, bọn hạ nhân đều nói không gặp công tử...”

Huyền Nhi vừa nói xong lời này, cửa đã bị đánh mở, Mị Ngạn Nhi mặt lạnh xuất hiện trước mặt Huyền Nhi.

“Nô tài chết tiệt, người chăm sóc chủ tử thế nào vậy hả, ngay cả người cũng tìm không thấy, nếu tìm không được, xem ta phạt người như thế nào.” Mị Ngạn Nhi giận chó đánh mèo răn dạy Huyền Nhi, sau đó liền đối với Mộng Nhi cùng Lưu Khê đã đứng sẵn ở ngoài cửa phân phó: “Đi, gọi tất cả mọi người đi tìm, nhất định phải đem từng góc ngách ở biệt viện tìm khắp một lần.”

“Dạ!” Mộng Nhi cùng Lưu Khê không dám trễ nãi, lĩnh mệnh đi.

Trong nhất thời, tất cả mọi người trong biệt viện đều cùng bắt tay tìm kiếm.

“Huyền Nhi!” Mị Ngạn Nhi lạnh giọng kêu.

“Chủ tử, nô tài biết sai rồi, thỉnh chủ tử tha mạng.” Huyền Nhi mới vừa rồi sợ tới mức không dám nói lời nào, lần này Mị Ngạn Nhi vừa gọi, thân thể càng run lên quỳ gối trên mặt đất.

“Người trước hết nên trở về phòng xem lại, coi có thiếu cái gì không?” Mị Ngạn Nhi không cho rằng Thạch Mặc là một nam nhân sẽ tìm phiền toái cho người khác, vô cớ mất tích nói không chừng đã xảy ra chuyện gì.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Mị Ngạn Nhi lại càng khó coi.

“Dạ!” Huyền nhi vội vàng rời đi.

“Tiểu vương gia, ngài không cần lo lắng, Thạch công tử sẽ không có việc gì.” Âm Trữ ôn nhu an ủi.

Mị Ngạn Nhi cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái, cũng theo Huyền Nhi đi khu nhà ở phía sau của Thạch Mặc.

Âm Trữ đi theo sau lưng, cũng không nói gì nữa.

...

Không đến nửa canh giờ, bọn hạ nhân đều báo lại, nói là không nhìn thấy tung tích Thạch Mặc, mà Mị Ngạn Nhi xanh mặt ngồi ở trong phòng Thạch Mặc.

Trải qua Huyền Nhi kiểm tra, đã xác định trong phòng ngoại trừ ít đi vài bộ quần áo bên ngoài của Thạch Mặc, còn lại cũng không thiếu thứ gì cả, nhưng cũng bởi vì vậy, sắc mặt Mị Ngạn Nhi mới càng khó coi.

Nếu như chỉ là ít người... nàng còn có thể nghĩ rằng hắn bị người khác mang đi hoặc lạc đường, nhưng lại thiếu đi một ít quần áo! Tình huống như vậy làm cho nàng không cần nghĩ liền có thể xác định, hắn chính là tự mình rời đi!

Chưa bao giờ nghĩ tới, Thạch Mặc lại cứ như thế rời đi, nàng cho rằng hắn đã thuộc về nàng rồi, dù sao hắn cũng không còn nơi nào để đi, cũng không có lý do rời đi, dù sao... nàng cũng là dưới tình huống đó mang hắn về không phải sao.

” Lưu Khê, người mang theo lệnh bài của ta đi thành phủ, cho dù có đem cả Hoàng Thành lật tung, cũng phải đem người tìm trở về cho ta!”

“Vâng!” Lưu Khê rời đi.

“Các người cũng đi ra ngoài, không việc gì thì đừng đến phiền ta.” Mị Ngạn Nhi lại phân phó những người còn lại ở trong phòng, Âm Trữ hơi khuya người, mang theo Mộng nhi, Huyền Nhi cùng người hầu của mình rời đi.

...

Trong phòng chỉ còn lại Mị Ngạn Nhi một người, nàng mặt lạnh lẽo, như một vòng xoáy gió lốc ngưng tụ một trận khiếp người.

Hắn lại rời đi, không có trải qua nàng cho phép, không có bất kỳ đôi câu vài lời lưu lại, hắn liền ở bên cạnh của nàng lỵ khai!

Đây là phản bội! lừa gạt! là sai lầm không thể tha thứ!

Nàng đã để xuống tư thái cùng thân phận mà đi đón nạp hắn, đã không so đo quá khứ, hết thấy đều bảo vệ hắn, hắn lại vẫn rời đi... Hắn... Tại sao phải rời đi? Chẳng lẽ nàng đối với hắn như thế còn chưa đủ sao?

Mị Ngạn Nhi vừa tức vừa hận, vừa giận lại vừa oán, trong lúc nhất thời sắc mặt thay đổi mấy lần.

40. Chương 40

Toàn thành lòng bất, ảnh hưởng không thể bảo là không lớn, nhưng vẫn không tìm thấy bất luận tung tích nào liên quan đến Thạch Mặc, khiến cho Mị Ngạn Nhi không khỏi hoài nghi, người có phải hay không đã ra khỏi thành rồi.

Lại phái người đi gặng hỏi quan binh thủ thành, nhưng vẫn như cũ không có bất kỳ tin tức nào hữu dụng, trong lúc nhất thời, Mị Ngạn Nhi có chút mê muội, hơn nữa cũng thật nhiều hoài nghi.

Bằng vào một mình Thạch Mặc, tuyệt đối không có khả năng tránh thoát khỏi việc điều tra của quan phủ, huống chi nói đến việc suốt đêm rời khỏi thành, như vậy liền nhất định có người âm thầm trợ giúp hắn, Mị Ngạn Nhi lại nghĩ tới nữ nhân gặp được trong tiệm bánh bao gọi là Mộc Linh Đồng kia.

“Lưu Khê!”

“Dạ!”

“Đem nữ nhân gọi là Mộc Linh Đồng cùng Thạch Triệt bắt đến.”

“Dạ!”

...

“Tiểu vương gia, người bắt chúng ta làm gì?” Mộc Linh Đồng che chở Thạch Triệt, đối với Mị Ngạn Nhi quát hỏi.

Mị Ngạn Nhi khinh thường hừ một tiếng, lạnh lùng mở miệng: “Thạch Mặc ở nơi nào?”

Mộc Linh Đồng có chút kinh ngạc, nàng không nghĩ tới câu hỏi đầu tiên của Tiểu vương gia lại liên quan đến vấn đề này.

“... Mị nhi tỷ tỷ?” Thanh âm của Thạch Triệt mang theo kinh ngạc, theo sau lưng Mộc Linh Đồng truyền tới.

Bởi vì con mắt nhìn không thấy nên Thạch Triệt đối với thanh âm đặc biệt miễn cảm.

Mị Ngạn Nhi có chút kinh ngạc nhìn Thạch Triệt, Mộc Linh Đồng cũng nghi hoặc nhìn y, bọn hạ nhân cảm thấy có chút lẩn lộn.

“Là ta, ca ca người đâu?” Cái này cũng không có gì phải che giấu, Mị Ngạn Nhi trực tiếp thừa nhận, cũng đổi thành hỏi thăm, dù sao Thạch Triệt cũng tương đối đơn thuần.

“Mị nhi tỷ tỷ, thật là người a, sau khi người bị bắt đi, ca ca cũng rất lo lắng cho tỷ, còn nói đi ra ngoài tìm người hỗ trợ, nhưng không biết vì sao lại đem ta đưa đến chỗ Mộc tỷ tỷ, sau đó ta cũng không còn gặp qua ca ca nữa, người cũng không có gặp qua sao?”

Thạch Triệt nói xong liền lộ ra biểu tình khổ sở, y rất nhớ ca ca y, cùng ca ca cùng nhau lớn lên, hắn vẫn là lần đầu tiên thời gian rời khỏi ca ca lâu như vậy, cũng không biết ca ca thể nào rồi.

“Người chưa từng gặp lại Thạch Mặc?” Mị Ngạn Nhi có chút không tin tưởng.

“Không có, ca ca cũng không biết đi nơi nào, vẫn chưa tới thăm Triệt Nhi...”

“... Mộc Linh Đồng, người cũng chưa từng thấy qua Thạch Mặc sao?” Mị Ngạn Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi.

“... Không có!” Mộc Linh Đồng đi khắp giang hồ vào Nam ra Bắc cũng từng chứng kiến rất nhiều chuyện, bất quá nhắc tới vị tiểu vương gia đang đứng trước mặt này, không ngờ lại là tiểu nhị mà ngày ấy nàng đụng phải trong tiệm bánh bao, thật đúng là làm cho người ta có phần quá mức kinh ngạc, bất quá, đối phương đã thừa nhận, nàng cũng không nghi ngờ nữa, đối với chuyện dịch dung nàng cũng hiểu một ít.

Chỉ là, tại sao tiểu vương gia lại xuất hiện ở chỗ đó cùng với tình huống hiện tại xét lại, Mộc Linh Đồng vẫn rất nghi hoặc.

Mị Ngạn Nhi nhìn Thạch Triệt đơn thuần, lại nhìn Mộc Linh Đồng một chút cũng không giống nói dối, sắc mặt trở nên âm trầm đáng sợ.

Hắn thậm chí ngay cả đệ đệ của mình cũng liên không để ý mà rời đi sao? Hắn liền gấp gấp như vậy muốn rời khỏi chính mình?

“... Thạch Triệt, người biết ca ca người còn có thể đi nơi nào không?”

“Từ nhỏ cha mẹ đã rời khỏi nhân thế rồi, ta cùng ca ca một mực sinh hoạt trong hoàng thành, cũng không có đi qua địa phương nào khác, ta cũng vậy không biết ca ca sẽ đi đâu.”

“... Thạch Triệt, người còn muốn gặp ca ca người không?” Mị Ngạn Nhi nghiêm mặt, thanh âm dò hỏi mang theo hương vị nguy hiểm.

Mộc Linh Đồng đột nhiên có cảm giác sờn tóc gáy.

“Có nghĩ tới, chỉ là không tìm thấy ca ca.” Thạch Triệt thành thật trả lời, y là thật sự rất nhớ ca ca.

“Không sao, hiện tại tìm không thấy không có nghĩa là từ nay về sau cũng tìm không thấy, người đã muốn gặp ca ca người, vậy người từ nay về sau liền ở chỗ này ta a, khi nào Thạch Mặc nguyện ý trở về gặp người, lúc ấy người liền có thể rời đi!”

Nàng cũng không tin người nam nhân kia vĩnh viễn cũng không trở về gặp đệ đệ của hần!

Lúc này, Mị Ngạn Nhi lãnh khóc vô tình mang theo một tia quyết tuyệt.

Mộc Linh Đồng chợt mở to hai mắt, mang theo khủng hoảng nói: “Tiểu vương gia, Thạch Triệt ở tại chỗ thảo dân cũng rất tốt, không cần ở lại trong vương phủ, hơn nữa đôi mắt của hần bất tiện, sẽ mang đến ngài thêm phiền toái, như thế sẽ không tốt.”

“Mộc Linh Đồng, người cũng là người thông minh, người nên minh bạch có một số việc không phải người có thể làm chủ, ta đã quyết định cho hần ở lại chỗ này, như vậy trước khi Thạch Mặc trở về, hần nhất định phải ở tại chỗ này, ngược lại nếu người không bỏ được thì cũng có thể đem Thạch Mặc mang về, đến lúc đó chúng ta một đổi một, ai cũng không thiệt thòi!”

“Người. . .” Mộc Linh Đồng không thể tin nhìn Mị Ngạn Nhi, nắm thật chặt tay của Thạch Triệt.

Nàng biết rõ, quyết định của tiểu vương gia không phải nàng có thể thay đổi, thế nhưng chẳng lẽ nàng liền thật sự buông tay như vậy sao? Đem Thạch Triệt ở tại chỗ này, có trời mới biết sẽ phát sinh sự tình gì, nhìn biểu tình lúc này của tiểu vương gia, trong lòng Mộc Linh Đồng bối rối không thôi.

“Tiểu vương gia? Ai là tiểu vương gia?” Thạch Triệt có chút không rõ đối thoại giữa bọn họ, cảm giác, cảm giác có chỗ nào không đúng lắm.

“... Ta còn có việc, sẽ không phụng bồi, nếu không còn chuyện nào khác thì người bây giờ liền rời đi a.”

“Ta, ta...”

“Tiễn khách!” Mị Ngạn Nhi căn bản không để cho Mộc Linh Đồng có thời gian cự tuyệt.

“Tiểu vương gia, ngài không thể làm như vậy... Thạch Triệt không làm gì sai cả, ngài không thể đem hần giam lỏng ở nơi này, có chuyện gì chúng ta có thể nói rõ, Thạch Mặc phạm lỗi gì thì chúng ta sẽ đền bù, nhưng là ngài không thể đem Thạch Triệt nhốt ở nơi này, đây là phạm pháp!”

Mộc Linh Đồng cố chấp không chịu rời đi, lớn tiếng nói.

“Hừ, ta không nói nhảm với người, không nhìn thấy Thạch Mặc ta sẽ không cho Thạch Triệt rời đi, Lưu Khê, tiễn khách!”

Mộc Linh Đồng bị buộc đem ra ngoài, trước khi đi chỉ kịp nói với Thạch Triệt ta sẽ tới cứu người, liền bị đuổi ra khỏi biệt viện.

...

Trong phòng chỉ còn lại Mị Ngạn Nhi cùng Thạch Triệt không biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Thạch Triệt mở to đôi mắt vô thần, có chút bối rối sợ hãi đứng ở nơi đó.

“Mị nhi tỷ tỷ, người, người muốn làm gì?”

“Thạch Triệt, người an tâm ở chỗ này, chỉ cần ca ca người trở về, ta liền thả người đi!” Mị Ngạn Nhi vút xong những lời này liền không để ý tới Thạch Triệt, đứng dậy ly khai phòng khách, hướng biệt viện đi ra ngoài.

41. Chương 41

Sau khi rời khỏi biệt viện, Mị Ngạn Nhi liền tiến về hoàng cung, nàng rất ít khi đến nơi này, dù đã đến tuổi để phong vương nhưng nàng vẫn cự tuyệt, không muốn làm chức vụ hàng đầu mà trói buộc tự do của nàng, mà hoàng thượng cũng tùy ý nàng, chỉ là về sau sẽ nhờ nàng giải quyết một chút việc bề bộn, lại không nghĩ tới, lần này lại là nàng muốn tìm hoàng thượng hỗ trợ.

Hoàng thượng là một nữ nhân anh tuấn nhỏ tuổi hơn nàng, khí chất tao nhã rất giống mẫu hoàng của nàng, tức là nữ hoàng tiền nhiệm.

Sau một phen nói chuyện, sự tình cũng theo quyết định của nàng mà tiến hành, bất quá hoàng thượng cũng là thâm ý nói với nàng, làm việc nên điệu thấp một chút, bất quá có thể đem muội phu tìm trở về... thì cũng không sao cả.

(mm : =, = 2 bà già biến thái...)

Muội phu, hừ, người nam nhân kia cũng xứng gả cho nàng ư, coi như trước kia còn nghĩ sẽ để cho hần một cái danh phận, hiện tại cũng không có khả năng, người nam nhân kia quả thật chính là mang tội không thể tha thứ, nàng sau khi tìm được nhất định phải hảo giáo huấn hần lại, xem hần còn hay không một mình rời đi !

Mị Ngạn Nhi oán hận nghĩ.

...

Theo hoàng cung rời đi, hoàng băng đều đăng tin tìm kiếm Thạch Mặc mà truyền ra khắp cả nước, các phố lớn ngõ nhỏ đều cập nhật gần xa, cùng đàm luận một cái chủ đề, quan binh thủ vệ các nơi cũng đều hành động, đem địa phương nào có thể tìm kiếm đều tìm kiếm, đem người nào khả nghi đều xem xét một lần, cơ hồ có thể nói, kể từ sau khi tam quốc thống nhất, đây chính là hoạt động khủng nhất mà Li Nhan Quốc làm ra.

Nhưng là, Thạch Mặc lại như cũ bất vô âm tín, làm cho Mị Ngạn vốn tự tin mười phần nay lại trở nên ếu oải, nguyên lai phần nộ cũng có thể trở thành một loại cảm giác khủng hoảng sợ hãi...

Làm sao bây giờ, nàng lại không tìm thấy hần, hần đi nơi nào, trốn ở địa phương nào, thật sự không muốn gặp lại nàng ư, lại làm cho nàng vận dụng nhân lực cả nước cũng tìm không thấy...

Mị Ngạn Nhi chán nản ngồi trên giường của mình, ánh mắt có chút ngốc trệ, đây là nàng biểu cảm chưa bao giờ xuất hiện qua, làm cho người xem đều có chút lòng chua xót.

Thạch Mặc biến mất cũng đã năm ngày rồi, Mị Ngạn Nhi cũng theo đó từ phần nộ chuyển thành hốt hoảng, tinh thần trở nên kém cỏi, thần sắc lại trở nên khủng bố hơn rất nhiều.

Mọi người trong biệt viện cơ hồ đều không có người nào dám ngẩng đầu nhìn chủ tử của mình, cho dù là Âm Trữ cũng không dám nhiều lời một chữ, chỉ là trong mắt ngẫu nhiên lại toát ra thần sắc vừa lo lắng vừa thương tâm.

Mặc dù người nam nhân đối với vương gia không cùng một ý nghĩa, lại không nghĩ tới là trọng yếu như thế, lại có thể làm cho tiểu vương gia lộ ra thần sắc như thế...

Âm Trữ trong lòng thở dài rồi đẩy cửa tiến vào.

" Tiểu vương gia, người lại không dùng bữa tối rồi, nếu còn tiếp tục như vậy, thân thể sẽ chịu không nổi mất. "

" ... Không muốn ăn. " Mị Ngạn Nhi ngẩng đầu, thần sắc có chút ảm đạm lại bị lạnh lùng thay thế, thần sắc rõ ràng là không vui khi bị quấy rầy, nhưng mà giống như vừa có một tia mừng rỡ...

Tuy người nam nhân kia ly khai, nhưng trước mắt không phải còn có một người quan tâm mình không phải sao ?

(mm: ta phi, bánh bao bỏ bà già người là đáng lắm!!!)

Cảm giác bị người khác phản bội đôi khi bản thân cũng sẽ cảm thấy tịch mịch, lúc này nàng lại có chút yếu ớt, mà việc có ai đó quan tâm lại trở nên có chút trọng yếu.

" Xin người nhiều ít ăn một chút a, ta vì người làm một ít cháo, người nếm thử xem. " Âm Trữ cũng không phải muốn tranh sủng, cũng không nghĩ sẽ tại lúc này tìm được chú ý, hần là thật sự lo lắng cho thân thể của tiểu vương gia.

Trước kia, hần vẫn cho rằng tiểu vương gia là một người vô tình, tuy phong lưu lại mang theo chút không lưu tình, ngẫu nhiên ôn nhu lưu luyến cũng đều là nhất thời, không để lại bất cứ dấu vết gì, làm cho người khác cảm giác nó giống như một giấc mơ, bởi vì, chỉ có những nam nhân ngây ngốc như bọn họ mới khắc ghi trong lòng, tiểu vương gia chính nàng lại chưa bao giờ để họ vào trong lòng bao giờ...

Chỉ là, hiện tại hần thấy bộ dáng tiểu vương gia như thế, vẫn không khỏi nghĩ đến... nguyên lai mới người ai cũng có tình, chỉ là cảm tình đó lại không được xác định mà thôi.

" ...Vậy người tới đây a. " Mị Ngạn Nhi vốn muốn cự tuyệt, nhưng lúc nàng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Âm Trữ lại không nhận được mà theo lời nói chấp thuận theo.

Về mặt Âm Trữ lộ ra một tiểu dung mừng rỡ, chậm rãi cầm chén cháo đi tới, ngồi ở trước giường Mị Ngạn Nhi.

" Uy* ta đi, ta chẳng muốn động. " Mị Ngạn Nhi miễn cưỡng mở miệng, lãnh khí tan mất, nhiều hơn tia chán nản.

*Uy : vì nghe hay hơn từ " dứt " nên mình giữ nguyên là chữ Uy,

Âm Trữ thuận theo uy Mị Ngạn Nhi miếng cháo, từng muống từng muống chú tâm uy, phá lệ ôn nhu, Mị Ngạn Nhi vốn là không có khẩu vị gì cũng không khỏi cạn sạch một chén cháo.

" Tiểu vương gia, ta đây tụt cáo lui, người cũng nghỉ ngơi đi. " Âm Trữ thật cao hứng khi chén cháo của mình đã cạn sạch, bất quá, hần biết rõ mình cũng nên rời đi, hần thật hy vọng, thời gian có thể giống như vừa này... Về sau ấm áp làm hần không thể tách rời...

Mị Ngạn Nhi nghe được lời nói của Âm Trữ... Thân thủ đem chén cạn trong tay hần đoạt lấy, đặt ở đầu giường, sau đó đem Âm Trữ kéo vào trong ngực.

" Đã đến đây thì cũng đừng đi, ở trong này theo giúp ta đi a. "

" ... Ân. " cảm giác được nhiệt khí bên tai, nghe thấy ngữ điệu mập mờ, Âm Trữ cũng không khỏi đỏ mặt, toàn thân vô lực nằm trong ngực Mị Ngạn Nhi, tùy ý để tay nàng với vào vạt áo của mình, vuốt ve lên dục vọng của mình...

(mm : *gật gù* a ân...)

...

Đêm khuya, nhìn Âm Trữ ngủ trong lòng mình, Mị Ngạn Nhi cau mày không biết suy nghĩ cái gì... Chỉ là, tà tử trên mặt lại khó hiểu toát ra một vòng đau thương cùng bức bối...

42. Chương 42

Hai năm sau.

Thời gian trôi mau, nháy mắt đã qua hai năm, không ai đuổi theo tố cáo thời gian tại sao lại trôi qua nhanh như thế, chỉ là trong lúc bất tri bất giác, quá khứ cũng đã trôi qua, rất nhiều người liền một chút câu cảm thán thời gian cũng đều không có.

" Vương gia, hôm nay người như thế nào lại có thời gian cùng thiếp thân ngắm hoa ? " Thanh âm nam nhân mềm mại khẽ nói.

" Thế nào, người mất hứng khi cùng bốn vương ở chung sao ? " Nữ Nhân dựa theo lời nói mà hỏi lại.

" Làm sao có thể chứ, thiếp thân cao hứng còn không kịp. " nam Nhân thuận theo mỉm cười, vẻ mặt ôn nhu.

" Cao hứng là tốt rồi, người mà cao hứng thì tiểu bảo bảo trong bụng cũng cao hứng. " Mị Ngạn Nhi nói xong, tay liền xoa lên bụng nam nhân, nam nhân ôn nhu hợp theo động tác của Mị Ngạn Nhi, trên mặt nở một nụ cười hạnh phúc.

Mị Ngạn Nhi nhìn ở trong mắt, không khỏi nghĩ đến mình cũng có năng lực làm cho người ta hạnh phúc, người nam nhân không biết quý trọng kia coi như cũng là một tổn thất to lớn đối với y...

Không hẹn mà gặp, Mị Ngạn Nhi lại nghĩ tới nam nhân kia, nam nhân vừa làm cho nàng đau vừa làm cho nàng hận, cũng không khỏi nhớ tới hai năm trước, cái đoạn cuộc sống có chút đen tối của chính mình...

Bất quá, dù nàng đôi lúc cũng cảm thấy thống khổ mỗi khi nhớ lại, rồi nó cũng sẽ bị thời gian làm nhạt dần đi, nàng đã có một khoảng thời gian không ngờ tới đối với nam nhân kia rồi, chỉ là không biết vì cái gì mà gần đây lại nhớ đến nam nhân kia... Mà lại là dưới tình huống đại khái sau khi chính phu của mình mang thai mới xuất hiện a.

Chuẩn xác mà nói là sau khi nam nhân này biết mình mang thai, trong mắt lại chảy ra loại mừng rỡ vui mừng, chói mắt đến kỳ diệu, làm cho nàng lại nhớ tới Thạch Mặc, không biết vì sao, ánh mắt ôn nhu như nước ấy lại làm nàng đột nhiên cảm thấy áy náy, cũng làm cho nàng không khỏi hỏi một câu : " Nếu như hài tử không còn... người sẽ như thế nào ? "

Nhớ đến lúc ấy, nam nhân này liền sững sờ, sau đó đau thương nói một câu : " Nếu như hài tử không còn, ta đây có lẽ sẽ chết mất a, hoặc là sống không bằng chết... "

Nàng biết rõ hài tử rất là quan trọng đối với một người nam nhân, nhưng bây giờ nghe thấy thì lại cảm giác có chút sờn gai ốc, không khỏi nhớ tới Thạch Mặc, nếu như hắn biết mình xóa sạch đứa con của hắn, hắn sẽ như thế nào... Tiếp lại nghĩ tới, người nam nhân kia rồi đi có phải hay không là vì thế, tuy nàng hạ lệnh làm cho tất cả mọi người câm miệng, nhưng mà không thể khẳng định người nam nhân kia cũng không biết...

Một nam nhân thật không thể bình tĩnh nổi nếu biết mình bị phá thai...

Nói đến chính phu của nàng, y là nhi tử của thừa tướng, là một nam tử có tài văn chương nhu nhược ôn nhu, làm cho người ta đau lòng cũng làm cho người ta tâm tình thương yêu, nhưng là, nhưng là không cách nào làm nàng yêu hắn, lúc trước lấy hắn cũng là vì hờn dỗi, nghĩ muốn chứng minh mình không phải chỉ là một hòn đá lạnh lẽo, lại muốn làm cho Thạch Mặc phải hối hận khi rời đi chính mình, nàng cũng có thể làm cho người khác hạnh phúc, rồi đi nàng chính là một việc sai lầm !

Mà nàng cưới chính phu này cũng đã được một năm rưỡi thời gian, sau khi nàng cưới chính phu thì cũng đã chính thức nạp Âm Trữ làm tiểu thiếp, cấp cho Âm trữ một danh phận, bất quá, Âm Trữ nhưng vẫn không hoài thai, nàng cũng không để tâm cho lắm, chỉ là Âm Trữ tựa hồ có chút lo lắng.

Về phần sau khi nàng cưới chính phu xong thì cũng được hoàng thượng phong vương, biệt viện trên cơ bản cũng vì thế mà được mở rộng rất nhiều, đã trở thành phủ đệ của nàng.

" Vương gia, ngài thích nữ hài hay nam hài ? " Nam nhân ôn nhu hỏi, trong mắt đều là chói lọi hào quang của phụ tử.

Mị Ngạn Nhi thu hồi lại ký ức, nhàn nhạt cười, tùy ý nói một câu: "Nam hài nữ hài đều tốt, ta đều yêu thích."

Cái này cũng không tính là qua loa, nàng thật sự đã nghĩ như vậy,

Nam nhân này, là chính phu của Mị Ngạn Nhi, nhi tử của tể tướng đương triều, tài tử vang danh Hoàng Thành, Trọng Minh Thu, như minh nguyệt thu thủy*, là ôn nhu như vậy.

*minh nguyệt thu thủy: *xoa xoa cằm* hình như nghĩa là mềm mại như trăng, dịu dàng như nước thì phải.

"Vương gia, người gần đây tựa hồ tâm tình có chút không tập trung, người gặp sự tình gì sao?"

"... Trong triều có một ít sự tình, không có trở ngại gì." Không thích nói dối, nhưng lại không thích cho người khác biết tâm tư của mình, Mị Ngạn Nhi đưa ra một lý do, trong triều gần đây thật sự đã phát sinh sự tình, bọn du mục man di không biết như thế nào lại tụ tập với nhau, hành tung quỷ dị, làm cho người ta không khỏi nghi hoặc.

"Trong triều mọi việc bận rộn, Vương gia người vô cùng mệt nhọc, cũng cần phải chú ý thân thể."

"Ân, Vương phi cũng phải chú ý nghỉ ngơi, thân thể của người so với bổn vương còn quan trọng hơn, bổn vương..." Mị Ngạn Nhi còn chưa nói xong thì Mộng Nhi chính là vẻ mặt phức tạp đi tới...

Trải qua hai năm, Mộng Nhi đã trở thành tổng quản của vương phủ, tuổi còn nhỏ nhưng lại quản lý Vương phủ đều tròn vẹn, làm cho Mị Ngạn Nhi ít đi không ít phiền toái, nhưng không biết sự tình gì phát sinh mà lại làm hấn xuất hiện với một vẻ mặt như thế.

“Làm sao vậy?” Còn không đợi Mộng Nhi nói chuyện, Mị Ngạn Nhi tự mở miệng hỏi.

“Nô tài tham kiến vương gia, tham kiến vương phi... Là có người muốn gặp vương gia, không biết Vương gia người có thể gặp người đó hay không?”

“Có người muốn gặp bốn vương? Là người phương nào?” Muốn gặp nàng cũng không ít, nhưng có rất ít người có thể làm cho Mộng Nhi lộ ra vẻ mặt như thế, người này xem ra không tầm thường.

“Dạ, là Thạch công tử!”

“Thạch Triệt? Hấn muốn gặp bốn vương làm cái gì!” Mị Ngạn Nhi sắc mặt trầm xuống, tuy nàng có thể chính mình nghĩ đến Thạch Mặc, nhưng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào ở trước mặt nàng nhắc tới Thạch Mặc, cũng không thích có người nào dám nhắc tới Thạch Mặc và những sự việc liên quan đến y, đương nhiên cho dù đó là Thạch Triệt đã một mực sống tại vương phủ tận hai năm.

Nàng tìm Thạch Mặc nửa năm, lại một chút dư âm cũng không có, nàng cũng đã quyết định để cho Thạch Triệt thay cho Thạch Mặc chuộc tội rồi, Thạch Mặc không trở lại, nàng oán khí không tan biến, Thạch Mặc liền vĩnh viễn đều đừng nghĩ muốn rời đi.

“Không, không phải Thạch Triệt công tử, Thạch Mặc công tử đã trở lại, hấn...” Mộng nhi còn chưa nói hết liền gặp chủ tử nhà mình mạnh mẽ đứng lên, trên mặt biểu lộ cũng không biết là kinh hãi hay phẫn nộ, làm cho lời muốn nói ra cũng phải ngậm lại.

“Nói tiếp!” Mị Ngạn Nhi cắn răng nén ra vài chữ.

“Thạch Mặc công tử ở bên ngoài cầu kiến, hy vọng có thể gặp mặt người, người xem...” mộng Nhi kỳ thật còn có một sự kiện không dám bẩm báo, bất quá chuyện của Thạch công tử tốt nhất nên để chủ tử của mình tự thân giải quyết.

“Hấn muốn gặp ta... bốn vương... không, bốn vương không muốn gặp hấn, bốn vương mới không cần gặp hấn, người để cho hấn đi đi, đi thật xa...” Mị Ngạn Nhi lời này chính là đang hờn dỗi, tâm tình của nàng đang muốn gặp hấn đến bức thiết, tại thời điểm chính mình đã buông tha. nhưng lại vẫn như cũ mà kích động không thôi, chỉ là, hấn dựa vào cái gì mà nói hấn muốn gặp nàng...

“Việc này, nô tài đi nói lại với Thạch công tử...” Mộng nhi không muốn chủ tử nhà mình phản ứng như vậy, nhưng cũng không dám nói thêm gì, đành phải lĩnh mệnh rời đi.

Ánh mắt Mị Ngạn Nhi phức tạp nhìn bóng dáng Mộng Nhi rời đi, thẳng tới khi Trọng Minh Thu nói chuyện mới phát hiện ở đây còn dư ra một người, nàng nói mấy câu làm cho Trọng Minh Thu rời đi, sau đó nghĩ liền gọi Lưu Khê xuất hiện.

“Đi theo người nam nhân kia, vô luận như thế nào cũng không để cho hấn nhìn thấy.”

“Dạ!”

Nhìn Lưu Khê rời đi, Mị Ngạn Nhi ngồi trên ghế đá ở đình nghỉ mát, thật lâu không nói gì...

43. Chương 43

Sau thời gian một ly trà, Mộng Nhi lại xuất hiện trước mặt Mị Ngạn Nhi với thần sắc do dự.

” Chủ tử, Thạch công tử không chịu rời đi, người xem ? ” Nếu đổi lại là người khác mà chủ tử nói không muốn gặp, hấn nhất định đuổi người đi, nhưng đối mặt với Thạch công tử, hấn thật đúng là không dám, hơn nữa Thạch công tử thoát nhìn thật đáng thương, làm cho hấn thật sự có chút không đành lòng, nhất là trong ngực Thạch công tử còn có một hài tử...

” hừ, hấn có nguyên ý đi hay không, bốn vương hiện tại chính là không muốn gặp, người đi nói cho hấn biết, không đi thì cứ tiếp tục chờ, chờ cho đến khi nào bốn vương cao hứng thì sẽ cho hấn thấy mặt. ”

Mị Ngạn Nhi lúc này đã có thể xác định Thạch Mặc nhất định là đã xảy ra chuyện gì, bằng không tuyệt không có khả năng dùng tư thái như vậy xuất hiện ở vương phủ, lúc trước hắn cái gì cũng không nói mà rời đi, bây giờ trở về, nàng cũng sẽ không tự mình đa tình cho rằng hắn là hồi tâm chuyển ý...

” Dạ, bất quá Vương gia, nô tài còn có một chuyện, không biết có nên nói hay không ? ”

” Nói ! ”

” Trong ngực Thạch công tử còn ôm một hài tử, bộ dáng thoát nhìn hơn một uối. ”

” Cái gì ? ” Mị Ngạn Nhi mạnh mẽ đứng lên, thần sắc trên mặt hoàn toàn khùng bố !

Hắn lập gia đình, lại còn có hài tử, vậy mà hắn còn trở lại làm cái gì !

” Không gặp, không gặp, làm cho hắn cút ngay ! ”

” Dạ dạ, nô tài đi ngay. ” Hiếm khi nhìn thấy vương gia tức giận như thế, Mộng Nhi không dám trễ nãi rồi rời đi.

...

” Thạch công tử, chủ tử hiện tại đang bận việc, người xem, người hôm khác lại đến a. ” Chủ tử kêu nhân gia cút đi, nhưng hắn cũng không dám làm như vậy, hảo khuyên bảo thì lại sợ đắc tội người a, chủ tử tâm tư khó đoán, nhưng hắn cũng biết nam nhân này lại có một ý nghĩa rất đặc biệt đối với chủ tử.

” Nàng... hay là không muốn gặp ta đi ? mộng Nhi van cầu người, người để cho ta gặp nàng một lần a, bất luận như thế nào ta cũng muốn gặp mặt nàng, van cầu người, người hãy giúp ta một lần a. ”

Hai năm qua đi, trên gương mặt của Thạch Mặc cũng không lưu lại quá nhiều dấu vết thời gian, nhưng thần sắc lại không như thế đồng dạng, Thạch Mặc lúc này lại tản ra một hương vị khó nói nên lời, trong thành thực nhiều hơn gợi cảm, chỉ là, lại bị nồng đậm sâu bi bao trùm.

Nếu như không phải không còn cách nào khác, hắn như thế nào lại trở về địa phương mà hắn vĩnh viễn không muốn quay về...

Mộng Nhi thật không đành lòng chứng kiến Thạch Mặc đau khổ cầu khẩn, nhưng mệnh lệnh của chủ tử hắn lại không dám vi phạm, chỉ có thể xấu hổ đứng ở đó.

” Thạch công tử, người đừng như vậy, theo nô tài thấy thì chủ tử hiện tại là không muốn gặp người, người đừng gặp, nên chờ một chút, chủ tử nhất định sẽ gặp người mà. ” Mộng nhi cẩn thận nói ra suy đoán của mình, tuy biết lời này không nên nói ra... nhưng lại không nhịn được mà mở miệng nói.

Thạch Mặc ngẩn người, sau đó nhìn hài tử đang ngủ yên trong ngực, chậm rãi lắc đầu.

” Mộng Nhi, chúng ta không chờ được nữa, hài tử cũng không đợi được rồi, người liền cho ta gặp vương gia được không ? ”

” ... Thạch công tử, lời này của người là có ý gì, nói cái gì mà hài tử không đợi được rồi ? ” Mộng Nhi kinh ngạc hỏi.

” ...Hài tử sinh bệnh rồi, ta tìm rất nhiều đại phu nhưng đều nói là hết thuốc chữa, bất quá đại phu cũng nói, nếu như có được Cửu Long ngọc đan... hài tử sẽ không còn chuyện gì, ta nghe người đó nói, mới biết được Cửu Long ngọc đan chính là của nội cung gì gì đó, chỉ có vương gia mới có thể giúp ta thôi, người liền cho ta gặp nàng a... ”

” Cửu Long ngọc đan ? Đứa nhỏ này sinh bệnh gì... Hắn là hài tử của ngài a ? ” Thần sắc Mộng Nhi mang theo tia lo lắng, Cửu Long ngọc đan cũng không phải vật tầm thường, đây chính là đan dược thần kỳ mà ngoại tộc tiến cống, có thể khởi tử hoàn sinh, trình độ hi hữu của nó chỉ có thể được xếp vào đồ vật được cất kỹ lưỡng trong hoàng cung, không phải người thường có thể gặp được, huống chi là muốn có được.

Bất quá, nếu như chủ tử muốn có thì cũng không phải là vấn đề lớn gì, chỉ là chủ tử sẽ vì Thạch công tử mà mở miệng sao ? Dựa theo tình hình của chủ tử hiện tại, nàng không giết chết hài tử này thì cũng coi như không tệ rồi, nghĩ tới lúc trước, thời điểm chủ tử biết Thạch công tử mang thai liền không chút do dự mà xóa sạch hài nhi của công tử...

” Đại phu nói là tim đập nhanh, nếu như không trị liệu thì có lẽ sẽ sống không quá hai tuổi. ” Đây cũng chuyện tình mà hắn mấy ngày trước mới biết được, mà hài tử hiện tại cũng đã lớn hơn một tuổi, nếu như không nhanh chóng trị liệu... sẽ không còn hi vọng, hắn cũng là không còn cách nào khác nên mới đến nơi này, hắn tin tưởng nàng nhất định có thể được cứu hài tử, chỉ cần có thể khiến cho hài tử khỏe mạnh lớn lên, thì dù muốn hắn làm cái gì thì hắn cũng chấp thuận, huống chi hắn còn có một lá bài chưa lật...

Nghĩ tới đây, Thạch Mặc lại cúi đầu nhìn xuống hài tử đang ngủ say, trong ánh mắt tràn đầy kiên định.

Hài tử là mệnh của hắn, là trụ cột giúp hắn sống tiếp, cho dù hắn chết, hắn cũng sẽ không làm cho hài tử phải chết !

” Cái gì ? Nghiêm trọng như vậy, đứa nhỏ này là hài tử của ngài sao? ” Mộng nhi khiếp sợ hỏi.

Thạch Mặc nhẹ gạt đầu, ôm chặt hài tử.

” Vậy, ngài chờ một chút, nô tài đi thông báo giúp ngài thêm một lần nữa. ”

...

Chưa đến một lát, Mộng Nhi lại lần nữa xuất hiện trước mặt Mị Ngạn Nhi.

” Hắn đi rồi ? ” Lần này cũng không đợi Mộng Nhi nói xong, Mị Ngạn Nhi liền trực tiếp hỏi, sắc mặt như trước rất khó coi.

” Chủ tử, bệnh tình của hài tử Thạch công tử hiện rất nghiêm trọng, cần Cửu Long ngọc đan mới có thể chữa khỏi, người nhìn hắn a, hắn thoát nhìn thực đáng thương... ”

” ... ” Mị Ngạn Nhi nghe xong lời Mộng Nhi nói, trong nội tâm lại càng thêm phần nộ, hắn dĩ nhiên tới gặp nàng lại chỉ vì đứa bé kia, vô thanh vô tức rời khỏi nàng hai năm, hắn cho rằng nàng nhất định sẽ giúp hắn sao ?

” ... Mặc cho hắn đợi, thời điểm ta cao hứng có lẽ sẽ đi gặp hắn, bằng không làm cho hắn cút đi, hài tử chết đi ta càng cao hứng ! ”

(mm(chửi tục) : xin lỗi achie trước... cao hứng con mama người =,=...)

Hắn đã xuất hiện trước mặt nàng lần nữa, hắn tự tuyệt đối sẽ không đơn giản như thế rời đi, tất cả mọi phần nộ cùng oán hận trong lòng cần phải tìm được người để phát tiết, mà người khởi xướng là hắn đương nhiên sẽ trở thành đối tượng hàng đầu, hắn đã muốn cầu nàng, như vậy cũng phải có thứ gì đó để nàng nguyện ý trao đổi a !

” Dạ ! ” Mộng Nhi không dám nhiều lời, chủ tử ít ra cũng không có trực tiếp cự tuyệt, hơn nữa nhìn bộ dạng chủ tử xem ra trong lòng cũng đã có quyết định rồi, một hạ nhân như hắn tốt nhất cũng không nên nhiều chuyện xen vào.

...

Mộng Nhi uyển chuyển đem ý tứ của Mị Ngạn nhi nói lại với Thạch Mặc, Thạch Mặc nhẹ gạt đầu, vẫn ôm hài tử đứng tại chỗ.

Chỉ cần có thể gặp nàng, chỉ cần nàng nguyện ý giúp hắn, chỉ cần hài tử có thể sống được, hắn ở tại chỗ này bao lâu cũng không chút liên hệ...

44. Chương 44

Bốn canh giờ qua đi, sắc trời đã tối xuống, Mị Ngạn Nhi sắc mặt âm trầm dùng xong bữa tối, ngồi ở bên cạnh, bàn tay phải như hữu ý vô tình gõ xuống bàn.

” Mộng nhi, hắn còn đang chờ ở ngoài không ? ” Nhẫn nhịn nguyên một buổi chiều, nàng tiếp tục hỏi.

” Dạ, Thạch công tử vẫn còn đang chờ ở bên ngoài, bất quá tình huống cũng không tốt lắm, bộ dạng hắn trong tay ôm hài tử xem chừng bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu. ” Nghe thấy chủ tử tiếp tục hỏi, Mộng

Nhi tranh thủ mà đem tình hình hiện tại hồi báo đến, hấn mới vừa rồi cũng vừa nhìn qua một chút, bộ dáng có thể té xỉu bất cứ lúc nào khiến người khác không khỏi lo lắng.

” ... ” Mị Ngạn Nhi không nói chuyện, nhưng lại đứng lên, hướng đến tiền viện đi đến.

...

Từ rất xa, Mị Ngạn Nhi đã nhìn thấy một bóng dáng đang đứng dưới tàng cây, vẫn như cũ thẳng tắp nhưng lại che giấu không được trong đó vẻ mệt mỏi, hấn thỉnh thoảng chuyển tay ôm lấy hải tử, cũng không đặt bé xuống địa phương nào khác.

Mị Ngạn Nhi cũng không lập tức đi qua, chỉ là đứng xa xa nhìn bóng dáng mà nàng đã hai năm không gặp, có lẽ không phải rất nhớ, nhưng vẫn như cũ thỉnh thoảng nhớ tới, phần nộ, thương tâm, thất lạc, bất đắc dĩ.

Mị Ngạn Nhi lại lần nữa nhớ tới cảnh tượng khi nàng gặp được Thạch Mặc, có lẽ là trên đường gặp thoáng qua, đôi bên trợ giúp lẫn nhau tại một địa phương nào đó không biết tên, nhưng lại không nghĩ tới nam nhân này sẽ lại lần nữa trở về gặp nàng, nhưng hấn trở về cũng không phải là vì nàng, mà lại là vì hải tử không rõ nguồn gốc mà hấn ôm trong tay kia !

Nghĩ đến đây, Mị Ngạn Nhi lại một hồi phần nộ !

” Mong nhi, dẫn hấn tới đại sảnh, bổn vương tại đó gặp hấn ! ” Mị Ngạn Nhi nói xong cũng xoay người đi tới đại sảnh.

” Dạ ! ”

...

Tâm tình Mị Ngạn Nhi hiện tại tựa như ba đào sóng lớn*, nhưng trên gương mặt chỉ thể hiện sự âm trầm bình tĩnh, nàng lặng lẽ ngồi ở ghế chủ vị, đợi Thạch Mặc xuất hiện.

Cước bộ nam nhân có chút trầm trọng, sắc mặt có chút khó coi, đứng trước mặt Mị Ngạn Nhi có chút luống cuống, lại như cũ quật cường không chịu cúi đầu.

Mị Ngạn Nhi cũng không nói chuyện, chỉ là lạnh lùng nhìn Thạch Mặc, dùng một mục quang quan sát kỹ lưỡng.

Thạch Mặc bị xoi mói có chút không thoải mái, nhưng lại không cách nào né tránh, chỉ có thể ổn ổn tâm thần.

” Vương gia... ” Dù trong đầu có đầy ấp thiên ngôn vạn ngữ nhưng hấn như cũ vẫn không có cách nào nói ra khỏi miệng được a, lo lắng bức thiết cùng sợ hãi nhìn nàng rồi trong sát na lại hóa thành tưởng niệm tràn đầy...

Hai năm rồi, hấn nhớ nàng suốt hai năm rồi, phần nộ lúc trước sớm đã bị tưởng niệm thay thế, dù cho đã ra đi ở nơi rất xa nơi này, nhưng vẫn không giữ được lòng mình mà yêu nàng càng thêm say đắm.

” ... ” Nghe được Thạch mặc gọi mình, trong lòng Mị Ngạn Nhi chợt run lên, nhưng vẫn như cũ mặt lạnh không mở miệng nói chuyện, bất giác, không khí trong đại sảnh trở nên có chút xấu hổ.

Không nhận được câu trả lời, Thạch Mặc bối rối cúi đầu xuống, hấn cũng chưa từng nghĩ rằng mình đối với nữ nhân này có ý nghĩa gì, hấn trở về cũng là vì nơi này là nơi nương tựa cuối cùng, không đến cuối cùng hấn cũng không nguyện ý nói ra, bởi vì việc đó đại biểu hấn cùng hải tử sẽ phải chia lìa.

Lúc trước đã lựa chọn rồi đi, hấn cũng không cho rằng nữ nhân này sẽ tha thứ cho hành vi phản bội của mình, chỉ là lạnh lùng như vậy, như cũ làm cho hấn có chút không tiếp thu được.

Cứ thế dây dưa, Thạch Mặc quỳ trên mặt đất, dùng thanh âm cực kỳ trầm thấp nói ra : ” Vương gia, cầu người, cứu hải tử của ta, chỉ cần người nguyện ý cứu nó, cho dù cho ta chết ta cũng nguyện ý. ”

Nếu như cái chết của hấn có thể dẹp đi lửa giận của nàng, vậy hấn liền chết a, dù sao thì không có nàng ở trong cuộc sống của hấn, hấn dù sống cũng cảm thấy rất khó chịu, nếu như không phải có hải tử, hấn có lẽ cũng không kiên cường sống đến tận bây giờ a.

” hai năm trước người không nói lời nào mà đã rời khỏi bốn vương, người biết cảm giác của ta lúc đó như thế nào không ? ” tiết tấu rất thông thả, mang theo tia vô cùng áp bách từ trong miệng Mị Ngạn Nhi truyền ra.

Toàn thân Thạch Mặc quỳ trên mặt đất khễ run rẩy, đầu cúi xuống lộ ra tia một tia tiểu dung sầu thảm, quả nhiên là thế, nàng vẫn nhớ rõ chuyện năm đó, đúng vậy a, nàng như thế nào lại có thể quên được, chỉ là hắn không thể không kiên trì rời đi, cho dù hiện tại cho hắn chọn lại lần nữa, hắn cũng không hối hận với lựa chọn lúc trước, nếu như hắn không rời đi thì hắn nhất định sẽ hận nữ nhân này, bởi vì nàng lại muốn xóa sạch hải tử của bọn họ !

Mỗi lần tưởng niệm đến nàng hắn lại không khỏi nghĩ đến sự kiện kia, lòng liền đau như cắt, đây cũng là nguyên nhân mà hắn không muốn quay lại gặp nàng, chỉ là hải tử tự nhiên tìm lại đập nhanh như thế, làm cho hắn lại có một lý do khác để trở về nơi này.

” ...Vương gia, chuyện đã trải qua, đối với người có lẽ sẽ còn trọng yếu, nhưng đối với ta mà nói thì lại không phải thế, nhưng nếu người có thể nguyện ý cứu hải tử của ta... thì lỗi lầm chính là do ta sai, chỉ cần người nguyện ý cứu sống hải tử, ta cái gì cũng nguyện ý làm. ”

Lần này hắn trở về, sẽ không còn trốn tránh nữa, tại sau khi bước vào cửa Vương phủ, hắn trong lòng đã thông suốt, vô luận hắn xảy ra chuyện gì nhưng chỉ cần hải tử có thể sống sót thì như thế cũng đã quá đủ rồi, hắn sinh hắn chết, còn lại không quan trọng !

” Đối với người lại không phải! Thạch Mặc, ý của người là những việc xảy ra lúc trước người căn bản không coi vào đâu đúng không, chỉ có ta... ” Mị Ngạn Nhi muốn nói ” Chỉ có ta một người ngây ngốc vẫn đắm chìm sao ? ” Nhưng câu nói ấy cũng không nói ra khỏi miệng, nàng không dư sức đâu mà nói ra !

Thạch Mặc nghe lời nàng nói... Mị Ngạn Nhi trong lúc đó liền cảm thấy nàng bị nhục nhã, cảm tình của nàng chính là gửi không đúng người, không nói tiếng nào liền rời đi, một lần trở lại liền mang theo một hải tử, còn nói chuyện trước kia hắn không coi vào đâu, chỉ có một mình nàng bận tâm, những việc này còn chưa đủ nhục nhã sao ?

” Hảo, rất tốt, Thạch Mặc, người không phải có việc muốn cầu ta sao ? Người không phải muốn cứu hải tử này sao ? Không thành vấn đề, ta đáp ứng, nhưng người cũng phải trả một cái giá thật lớn ! ”

Không chỉ lấy việc cứu lấy hải tử mà đoạt một cái giá thật lớn, nàng còn muốn hắn phải thua nàng một cái giá thật lớn !

Trong giọng nói của Mị Ngạn Nhi rất lạnh lùng, Thạch Mặc nghe được liền toàn thân run lên, nhưng vẫn khó nén được kinh hãi, nàng đáp ứng cứu hải tử, như vậy hắn cũng không cần phải nói bí mật kia ra, hải tử cũng không phải rời xa hắn... ”

” Mẫu thân hải tử là ai ? ” Mị Ngạn Nhi đột nhiên hỏi một câu.

” ...đã qua đời. ” (mm : phutttt...) Thạch Mặc sững sờ, theo phản xạ nói ra lời nói mà hắn hay nói với người khác.

Mị Ngạn Nhi nhíu mày, nghĩ như vậy cũng tốt.

(mm cười đều)

” hải tử có thể cứu, chỉ cần người đáp ứng hai điều kiện của ta ! ”

” Hảo ! ” Thạch Mặc liền điều kiện cũng không thèm nghe mà đáp ứng ngay lập tức, chỉ cần có thể cứu hải tử, hắn việc gì cũng có thể làm !

” Từ nay về sau, người bán mình tiến vào Vương phủ làm nô tài, đây là điều thứ nhất. ” Mị Ngạn Nhi nói xong liền dừng lại một chút, nhìn thoáng qua biểu cảm của Thạch Mặc.

Thạch Mặc không do dự nhẹ gật đầu, điều kiện như thế hắn căn bản cũng không coi vào đâu, thậm chí còn làm cho hắn cảm thấy hưng phấn.

” Thứ hai, từ nay về sau không có sự cho phép của bốn vương, người không được gặp mặt hải tử này ! ” Nói xong, ngón tay Mị Ngạn Nhi chỉ vào hải tử nằm trong ngực Thạch Mặc...

Sắc mặt Thạch Mặc trở nên tái nhợt, thật không ngờ điều kiện thứ hai của Mị Ngạn Nhi lại là cái này...

” Vương gia, hài tử còn nhỏ, bé không thể không có phụ thân, ngài... ” Thạch Mặc giãy dụa, hài tử là hết thấy của hần, hần sẽ không để cho bé rời khỏi hần.

” Hừ, người không đáp ứng thì hiện tại có thể lăn đi, bốn vương không có nhiều thời gian để cùng người lãng phí.

Nàng không tin Thạch Mặc có thể tìm người nào khác ngoại trừ nàng giúp hần !

45. Chương 45

” Hừ, người không đáp ứng thì hiện tại có thể lăn đi, bốn vương cũng không có thời gian mà cùng người lãng phí ! ”

” ... Không nên ép ta, không nên ép ta, ta... không có khả năng không có hài tử bên cạnh. ” Hần thật sự không thể không có hài tử.

” Nếu người đáp ứng thì hài tử sẽ không mất đi, chỉ là không gặp vài ngày thôi, hoặc nếu bốn vương tâm tình hảo thì sẽ cho người gặp hài tử một chút, người nếu không nguyện ý thì cũng đừng ở nơi này đáng ghét, bốn vương không rảnh đâu! ”

Mị Ngạn Nhi từng bước một chăm chú bức bách Thạch Mặc, không cho Thạch Mặc có thời gian cự tuyệt.

Thạch Mặc cũng thật sự không có cách nào cự tuyệt, cùng hài tử tách ra còn đỡ hơn việc mất đi hài tử, nhìn hài tử trong ngực, trong ánh mắt Thạch Mặc nhiễm lên một vòng ưu thương.

“ ... Hảo, ta đáp ứng, nhưng người nhất định phải cứu được hài tử, không được làm hài tử của ta phải chịu ủy khuất, ta... ” Hần sợ Mị Ngạn Nhi sẽ không đối xử tử tế với hài tử của hần, dù sao thì lúc trước nàng còn muốn xóa sạch hài tử của mình.

” Hừ, bốn vương còn khinh thường với việc cùng một hài tử so đo, người có thể yên tâm, Mộng Nhi, người đem Thạch Mặc lui xuống, hài tử liền giao cho Huyền Nhi, sai hần mang vào cung kêu ngự y hảo hảo xem bệnh.

Hừ, chỉ là một hài tử, chẳng lẽ nàng còn có thể làm cái gì không tốt đối với hần, bất quá, nếu như có thể, nàng thật sự không nghĩ sẽ gặp lại hài tử này... Mị Ngạn Nhi thậm chí cũng không liếc hài tử một cái, sai người ôm hài tử của Thạch Mặc ôm trong ngực mang đi, Thạch Mặc lưu luyến nhìn hài tử của mình, trong ngực trống rỗng làm cho hần cảm giác mình vừa mất đi một thứ gì đó còn quan trọng như sinh mạng.

” Chủ tử, Thạch công tử sẽ đến Hoa Ngữ các sao? ” Mộng Nhi cẩn thận hỏi, chủ tử nói xong liền sai người dẫn đi, cũng không phân phó sẽ đưa hần đi đâu a.

” Hừ, Thạch công tử cái gì, hần tưởng hần còn giữ được thân phận lúc trước ư, hần bây giờ chính là bán mình vào làm nô tài của Vương phủ, người đương nhiên phải an bài hần tại chỗ ở của nô tài rồi ! ” Mị Ngạn Nhi mang theo khoái cảm trả thù, ác độc nói, bất quá, làm cho nàng thất vọng chính là Thạch Mặc cũng không có phản ứng quá phận nào, sắc mặt ngược lại thực bình tĩnh.

Rời xa hài tử, Thạch Mặc giống như một thân người mất đi linh hồn, hướng chi hần cũng không nghĩ Mị Ngạn Nhi vẫn sẽ đối xử tử tế với mình, chứ chưa nói về việc kỳ vọng trở lại cuộc sống lúc trước.

Đổi lại, hần đối với an bài của Mị Ngạn Nhi còn cảm thấy một tia may mắn, một tia an tâm.

...

Nhìn Thạch Mặc theo Mộng Nhi rời đi, Mị Ngạn Nhi đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi, chán nản ngồi trên ghế, nhìn về phía cửa, thật lâu không nói gì.

...

Mộng Nhi mang theo Thạch Mặc đi đến khu phòng ở của hạ nhân, vừa đi vừa một bên trong lòng oán trách, ai, làm hạ nhân thật đúng là không dễ dàng a, chủ tử phân phó cái gì muốn làm cái gì, coi như là đắc tội

với người cũng không thể cự tuyệt, có thể lấy hiện tại làm ví dụ, rõ ràng chính là một việc đắc tội người, còn để cho hắn làm, cũng không biết trong tương lai Thạch công tử có thể hay không oán giận mình...

Tuy chủ tử nói Thạch Mặc cùng hắn là thân phận nô tài, nhưng hắn cũng không cho rằng chủ tử sẽ như vậy mà an bài cả đời, người ngoài như hắn nhìn vào cũng biết thừa chủ tử vẫn còn tình ý với Thạch công tử, bằng không làm sao có thể đưa ra điều kiện như vậy, càng khiến cho Thạch công tử lưu lại trong phủ, chỉ là trong lòng chủ tử còn đang tức giận, nói không chừng ngày nào đó hết giận rồi thì Thạch công tử này liền từ cá nước mận xoay người một cái liền đã trở thành chủ tử rồi...

Nhưng hắn bây giờ thật khó khăn a, hắn phải đem Thạch công tử an bài ở nơi nào a...

" ... Thạch công tử, ta liền an bài người tại hậu viện a, công việc cũng thoải mái, người quét rác là được rồi, người sẽ không để tâm chứ... "

" Mộng Nhi, không nên gọi ta là Thạch công tử nữa, việc trước kia cũng đừng khó xử, hiện tại càng không nên, hay kêu ta là Thạch Mặc a, lần này còn phải cảm ơn người nguyện ý vì ta báo cáo, cảm ơn. "

Thạch Mặc vốn là người thành thật, từ nhỏ đã chịu khổ lớn lên, ngoại trừ vẻ ngoài có chút bướng bỉnh cùng quật cường thì căn bản vẫn là một người ôn hòa, nhất là sau khi trải qua rất nhiều sự tình, Thạch Mặc càng trở nên trầm ổn, tuy hiện tại trong lòng rất loạn nhưng hắn cũng không phải không biết người trước mặt đang ưu đãi chính mình.

Kỳ thật cũng không có gì phải cố kỵ, những việc trước kia chẳng qua chỉ là nhất thời, hắn hiện tại mới là bản chất chân thật, mới đúng với thân phận cùng địa vị của hắn.

" Không, không khách khí, Thạch... Thạch công tử, ta vẫn phải gọi người là Thạch công tử a, ha ha, người cũng đừng cự tuyệt, ta mặc dù chỉ là một nô tài nhưng đối với tâm tư của chủ tử cũng có chút minh bạch, hai năm trước lúc người mất tích, chủ tử trong lòng lo lắng liền đem cả thành lật lên một lần, về sau không tìm thấy cũng liền đem cả trao thưởng cả nước để tìm được người, đoạn thời gian đó, chủ tử thân người nhưng lại vô hồn làm cho nô tài cũng có chút đau lòng, nô tài hiểu được, chủ tử đối với người là thật tâm, nô tài từ nhỏ đã theo bên người chủ tử, cũng là lần đầu nhìn thấy chủ tử đối với một nam nhân dụng tâm như vậy... "

Nói tới đây, Mộng Nhi lại nhìn thoáng qua Thạch Mặc, tựa hồ muốn nhìn xem, Thạch Mặc tại sao lại có thể làm chủ tử nhà mình dụng tâm như vậy.

Thạch Mặc hơi cúi đầu, không nói gì, trong nội tâm lại càng thêm rối loạn.

" Nô tài không biết tại sao người lại rời đi, bất quá người hiện tại đã trở lại, chủ tử cũng sẽ không làm cho người đơn giản như thế rời đi nữa, có lẽ hiện tại trong lòng chủ tử còn có chút giận người, nhưng nô tài nghĩ chủ tử nhất định sẽ đối xử với người thật tốt, chỉ là... "

Mộng Nhi biết mình không nên lẩm miệng, nhưng lại không nhịn được mà muốn an ủi nam nhân đang đau lòng muốn chết này.

" Chỉ là cái gì ? " Thạch Mặc nhìn không được hỏi, không rõ vì sao Mộng Nhi muốn nói lại dừng lại.

" Chỉ là, chủ tử hiện tại đã có chính phu, mà chính phu lại đang mang thai, cũng không biết người... " Mộng Nhi biết mình là cố ý nhắc tới, cũng là cấp cho nam nhân này một chút tâm lý chuẩn bị.

Đối với tin tức này, Thạch Mặc chỉ là có chút mệt mỏi cười cười, hắn tuy ẩn cư tại thôn lý vắng vẻ, nhưng đối với việc phong vương cùng hôn lễ oanh động kia thì cũng biết một chút...

" ai, nô tài lẩm mồm, nếu người đã biết rồi thì nô tài cũng không muốn nói nhiều, người trước ở tại nơi này, mặc dù có chút đơn sơ nhưng cũng là phòng tốt nhất dành cho hạ nhân rồi, mệnh lệnh của chủ tử nô tài cũng không dám không nghe, người đành ủy khuất sống ở nơi này một vài ngày a. "

Trong khi nói chuyện, Mộng Nhi đã dẫn Thạch Mặc đi tới trước mặt một dãy phòng, chỉ vào một tòa nhà trong đó nói, đây cũng là cực hạn của hắn, dựa vào mệnh lệnh của chủ tử mà sắp đặt.

" Không, không sao, chỗ này rất tốt, thật sự rất tốt... " Thạch Mặc thực sự cảm thấy như thế, dù sao hắn hiện tại cũng ở chỗ này, ở gần nàng như vậy...

46. Chương 46

Khí trời thảng mười mang theo một tia khí lạnh, trên người của Thạch Mặc đang quét dọn trong đình viện cũng nhiều thêm một bộ y phục, không khỏi cảm thán thời gian trôi qua thực vui vẻ, bất tri bất giác đã trôi qua hơn một tháng, nguyên bản tiểu hoa nở xum xuê nay chỉ còn lại cành khô, chờ đợi thời khắc sang năm mới rồi lại lần nữa nở hoa.

Đây là một loại sinh mệnh luân hồi, dù có xinh đẹp thêm nữa thì về sau cũng héo rũ, nhưng cũng không phải hủy diệt, chỉ là chờ đợi để trọng sinh một lần nữa.

Một tháng này, cuộc sống cũng thật yên ổn, so với thôn làng xa xôi trước đây hẳn sống thậm chí còn yên ổn hơn, vốn tưởng rằng nữ nhân kia sẽ đối với hắn vô cùng phần nộ, thế nhưng chưa một lần nào nàng lại làm qua, làm trong lòng hắn không khỏi cảm thấy thất lạc, có chút ưu sầu, tâm tình vốn cứng rắn lại thoáng buông lỏng.

Quét xong lá rụng trên sân, Thạch Mặc cũng không quét nữa mà muốn ngồi trên ghế đá một chút, nếu không phải tới thời gian dùng bữa cùng nghỉ ngơi thì hẳn bình thường cũng không ở trong phòng, bởi vì, tại cái không gian nhỏ nhỏ đó lại làm hắn nhớ tới hải tử của mình, làm cho hắn buông xuống tâm tình lo lắng, bất quá, nếu không gặp được hải tử thì hẳn vẫn không thể nào hoàn toàn yên tâm được...

Lúc này, tiếng bước chân truyền đến, Thạch Mặc kinh ngạc quay đầu lại, không biết ai sẽ đến vào giờ này.

"Triệt Nhi !" Nhìn rõ người tới, Thạch Mặc không thể tin được hô to, hắn không hề nghĩ tới chính mình trở lại lại có thể gặp được đệ đệ của mình.

"Ca ! Ca ca... Thật là ca sao, ca đã trở lại, ô ô ô... Ca, ta rất nhớ ngươi.. " Nói xong, Thạch Triệt về mặt kích động chạy tới, lại bởi vì con mắt nhìn không thấy mà suýt té nữa té trên mặt đất.

Thạch Mặc tay mất lạnh lẽo tiến lên vịn lấy Thạch Triệt, nhìn thấy tâm tình Thạch Triệt như thế cũng khiến tâm tình của hắn cũng trở nên vô cùng kích động, hai năm qua, hắn cũng nhiều lúc nhớ tới Thạch Triệt.

"Ngoan, không khóc, ca ca cũng nhớ ngươi, ngươi hai năm qua có khổ không ? Một tỷ đối với ngươi có tốt không, sao chỉ có ngươi ở đây, nàng không tới sao ? " Thạch Mặc nói xong liền hướng phía sau Thạch Triệt nhìn nhìn, lại không nhìn thấy Mộc Linh Đồng, ngược lại chỉ thấy nữ nhân kia đang đứng dưới tàng cây cách đó không xa.

Là nàng !

"...ta, ta rất khỏe..." Thạch Triệt cúi đầu, trong thanh âm có chút không hít thở đủ cùng lo lắng.

Thạch Mặc nhìn lại lông mày, hiển nhiên không tin lời Thạch Triệt nói... đệ đệ của hắn còn không minh bạch sao.

"Chuyện gì xảy ra ? " ánh mắt Thạch Mặc từ trên người Mị Ngạn Nhi kéo trở về, ngưng trọng nhìn đệ đệ của mình.

"...Không có, thật sự không có gì, ngươi xem ta không phải rất tốt sao. " Thạch Triệt nói xong liền nở nụ cười, chỉ có điều trong đó lại mang theo một tia cô đơn, Thạch Mặc lại thấy rõ.

"Thạch Mặc, hắn không nói thì bản vương nói a, vì đền bù sai lầm ngươi lúc trước một mình rời bỏ bản vương, nên đệ đệ của ngươi đã sinh sống tại vương phủ của bản vương hai năm, đáp án này ngươi có thỏa mãn không ? " Mị Ngạn Nhi vừa đi tới vừa chậm rãi nói.

Thạch Mặc khiếp sợ câu nói mà hắn nghe được... phần nộ nhìn Mị Ngạn Nhi, nàng làm sao có thể làm như vậy !

"Ngươi quá đáng rồi, làm sao ngươi có thể làm ra chuyện như thế, lúc trước ta rời đi còn không phải vì ngươi sao, chẳng lẽ ta thật sự phải trở mắt nhìn ngươi xóa sạch đứa con của ta sao ? " dưới sự tức giận, Thạch Mặc không nhịn được mà nói ra nguyên nhân lúc trước rời đi !

Thạch Triệt kinh ngạc há hốc mồm, Mị Ngạn Nhi thì lại nhăn mày lại, trong ánh mắt có một tia áy náy, nhưng lại càng nhiều hơn là nghi hoặc.

” Người làm sao biết được ? ” Nàng lúc trước hoài nghi sở dĩ Thạch Mặc rời đi cũng là vì biết được chuyện này, không nghĩ tới thật là như vậy.

” ...Ta, chính ta biết rõ, chuyện như vậy làm sao ta có thể không biết ! ” Thạch Mặc cắn răng nói dối, hẳn không muốn nói dối, nhưng không phải trong tình huống này.

” Hừ, Thạch Mặc, không ai nói cho người biết người không hợp với việc nói dối sao ? ” Mị Ngạn Nhi khinh thường hừ nhẹ một tiếng, nhìn biểu lộ của Thạch Mặc, nàng căn bản không tin lời nói của Thạch Mặc.

” Ta, ta... ” Thạch Mặc mặt đỏ lên, nhưng thời điểm hắn nhìn đến Thạch Triệt lại biến thành tái nhợt, hẳn làm sao có thể để đệ đệ của mình chịu tội !

” Vương gia, xin người thả đệ đệ của ta, ta đã trở lại, người cũng không cần giam giữ hắn nữa ! ” Hai năm a, Triệt Nhi rốt cuộc làm sao có thể vượt qua hai năm này ? Thạch Mặc đau lòng nắm lấy tay Thạch Triệt, mà Thạch Triệt dường như cũng hiểu được ý tứ của Thạch Mặc, an ủi cũng nắm lại tay Thạch Mặc.

” ...Hay là không cần thả nữa, bằng không nếu người mà rời đi thì bốn vương còn tìm được người chết thay. ” vốn nàng tính toán thả Thạch Triệt rời đi, nhưng nàng lại cảm giác Thạch Mặc lúc trước rời đi tựa hồ đã xảy ra chuyện tình gì đó mà nàng không biết, người tựa như vậy lãng không biến mất, nhất định là có ai đó đã giúp hắn, nhưng nàng truy thật lâu cũng không tìm được manh mối, nên để phòng ngừa vạn nhất, nàng tốt nhất vẫn nên để Thạch Triệt ở tại chỗ này, dù sao hai người muốn cùng một lúc biến mất cũng có chút khó khăn.

” không, ta sẽ không rời đi, người thả Thạch Triệt a, hắn ở tại chỗ này cũng đã hai năm rồi, người làm sao có thể giam giữ hắn, chuyện từ lúc bắt đầu... xem như ta sai rồi, người trừng phạt một mình ta còn chưa đủ sao ? ”

” Không đủ, như thế nào đủ rồi ! Người cũng biết lúc ấy ta tìm không thấy người, loại tâm tình này của ta, người cũng biết ý vị của ta đối với người là như thế nào, người lại cũng biết vì người mà ta làm ít nhiều sự tình... ”

” Đủ rồi, người không nên nói nữa, ta không muốn nghe, không cần nữa, người thả đệ đệ của ta, ta cam đoan sẽ không rời đi nữa, con của ta ở nơi này, ta làm sao có thể rời đi ! ”

” ... ” nghe thấy từ hài tử, Mị Ngạn Nhi sắc mặt trầm xuống, trong lòng hắn chỉ có đứa bé kia thôi sao ?

” Ca, ta... ” Thạch Triệt muốn nói gì đó nhưng lại bị Thạch Mặc cắt đứt.

” Triệt, đừng sợ, đều do ca không tốt, đã làm người chịu khổ, giờ ca trở lại rồi, sẽ không khiến người chịu khổ nữa. ”

” Ca, ta không khổ, thật sự không khổ, có người ở đây là tốt rồi, ta ở đây cũng không cảm thấy tịch mịch chút nào, Vương gia cũng không đối xử tệ với ta, người không cần phải thương tâm cho ta. ”

” Triệt... ” Nghe lời Thạch Triệt an ủi, Thạch Mặc đột nhiên có chút xúc động muốn khóc.

47. Chương 47

”Ca, ta không khổ, thật sự không khổ, có người ở đây thì tốt rồi, ta ở chỗ này chẳng qua cảm thấy có chút tịch mịch, Vương gia cũng không có đối với ta như thế nào, người không cần phải thương tâm vì ta.”

“Triệt...”

“Ca...”

“Tốt lắm, đã đến giờ rồi, Thạch Triệt, người nên trở về chỗ của người đi.” Mị Ngạn Nhi có chút nhìn không được tiết mục sầu khổ này, lên tiếng cắt đứt đối thoại của hai người.

“Không, không cần, Vương gia, coi như Thạch Mặc cầu ngài có được hay không, ngài không cần đối với Triệt Nhi như vậy, Triệt Nhi hẳn vô tội a... Ngài có cái gì liền hướng về ta, ta có thể cam đoan ta sẽ không lại một mình rời đi, van xin ngài, van cầu ngài, Thạch Mặc dập đầu ngài...” Thạch Mặc giữ chặt đệ đệ, hèn mọn quỳ trên mặt đất, đầu dùng sức va chạm trên mặt đất.

Cái gì tôn nghiêm, cái gì cốt khí, thời điểm này cũng không cần, hắn chỉ không hy vọng chuyện của mình ảnh hưởng đến tương lai của đệ đệ, đệ đệ vốn đáng thương, còn có thể nào làm cho hắn thay mình gánh chịu tội!

“Ca, ca, người không cần cái dạng này, ta không sao, thật sự không có việc gì.” Triệt Nhi cũng dựa vào cảm giác quỳ trên mặt đất, tay bối rối muốn ngăn cản Thạch Mặc, nhưng bởi vì không nhìn thấy nên không cách nào thành công.

Mị Ngạn Nhi đứng ở một bên lạnh lùng nhìn một màn này, rồi lại nhìn đến máu đỏ trên trán của Thạch Mặc, ánh mắt lóe lóe.

“Thạch Triệt, người trước theo hạ nhân rời đi.” Mị Ngạn Nhi nói rồi hướng một gã sai vặt bộ dáng nam hài đứng ở cách đó không xa nháy mắt, tuy đem Thạch Triệt nhốt trong này hai năm, nhưng cho hắn hết thấy tốt nhất, chưa bao giờ bạc đãi hắn, mà gã sai vặt cũng là người hầu phục thị Triệt Nhi hai năm qua.

“Công tử, ngài trước cùng nô tài trở về đi.” Gã sai vặt nhanh chóng đi tới, nâng Thạch Triệt quỳ trên mặt đất dậy.

“Ta, ta...” Thạch Triệt do dự không biết nên làm cái gì bây giờ, nhưng không chống cự nổi lực đạo của gã sai vặt đứng lên.

“Trở về đi, chuyện ca của người, ta sẽ giải quyết tốt.” Nói với Thạch Triệt, Mị Ngạn Nhi tiến lên, ôm lấy muốn bảo vệ Thạch Mặc, điểm huyết ngũ của hắn.

Thạch Triệt không biết chuyện gì xảy ra, nhưng không nghe được thanh âm của ca ca, đành phải tùy ý gã sai vặt mang mình rời đi, nhưng sau khi đi vài bước, giấy dựa đứng lại.

“Vương gia, ca ca là người tốt, hắn chưa từng thương tổn bất luận kẻ nào, nếu như hắn thật sự làm chuyện gì khiến ngài tức giận nhất định là có nguyên nhân, xin ngài không nên thương tổn ca ca của ta, được không?” Thạch Triệt đúng là vẫn không yên lòng ca ca của mình a.

“... Người trở về trước đi.” Mị Ngạn Nhi nghe lời nói của Thạch Triệt khẽ giật mình, sau đó dùng thanh âm trầm thấp nói một câu, Thạch Triệt cũng không nói thêm nữa, theo gã sai vặt rời đi.

Mị Ngạn Nhi đem Thạch Mặc ôm đến gian phòng của hắn, đem Thạch Mặc đặt ở trên giường, sau đó ngồi bên giường, nhìn về mặt khi ngủ của Thạch Mặc, thật lâu không nói gì.

...

“Chủ tử, đến lúc dùng bữa tối, ngài...” Câu nói kế tiếp Mộng Nhi chưa nói, chỉ chờ chủ tử phân phó.

Mị Ngạn Nhi có chút giật mình, thấy sắc trời bên ngoài, mới phát hiện trời đã tối rồi.

“Ở trong này đi... Hai cái, ta cùng hắn dùng một chỗ.” Mị Ngạn Nhi suy nghĩ một chút phân phó.

“Dạ” Mộng Nhi lui ra, lại khôi phục bầu không khí yên tĩnh.

Ở bên giường Thạch Mặc ngây người thật lâu, ánh mắt cũng luôn chăm chú nhìn mặt Thạch Mặc, nhưng trên thực tế hắn lại không có nhìn Thạch Mặc, mà nghĩ một ít chuyện loạn thất bát tao, hơn nữa kỳ quái chính là bây giờ nghĩ lại nhưng không biết suy nghĩ những thứ gì, chỉ cảm giác tâm tình của mình tựa hồ trở nên phức tạp.

Thời gian một tháng, nàng chịu đựng không gặp Thạch Mặc, giống như trước làm việc và nghỉ ngơi, nhưng cũng chỉ có tự mình biết, trong chuyện này có bao nhiêu bất đồng, ít nhất trong lòng cũng không cách nào che dấu vội vàng, chân thật như vậy làm ỉn căn bản không cách nào bỏ qua.

“... Vương gia!” Đầu Thạch Mặc có chút mê man, nhưng trong nháy mắt bị gương mặt trước mặt dọa cho thanh tỉnh, mà chuyện đã xảy ra ở trong đình viện cũng đều trong nháy mắt hồi tưởng.

“Thạch Triệt đâu rồi, đệ đệ của ta? Người có phải hay không lại đem hắn giam lại rồi, người tại sao phải làm như vậy, đây căn bản đều cùng hắn không có quan hệ a, người làm sao có thể tàn nhẫn như vậy, người...” Thạch Mặc lớn tiếng quát.

“Câm miệng, bằng không bốn vương liền đem hấn thật sự nhốt ở chỗ này cả đời!” Mị Ngạn Nhi không lộ vẻ gì lạnh lùng nói.

Thạch Mặc khẽ giật mình, còn muốn nói điều gì, nhưng mà vội vàng ngậm miệng, trên mặt có chút vui mừng, lời này của nàng có ý tứ là không phải sẽ thả Thạch Triệt.

“Chỉ cần ngươi có thể để cho bốn vương cao hứng, thả Thạch Triệt cũng không phải không thể.” Hơn nữa, bây giờ Thạch Triệt đã không phải là lợi thế tốt nhất để kiềm chế Thạch Mặc rồi, nàng hiện tại đã có đứa bé kia, nàng căn bản không sợ Thạch Mặc rời đi lần nữa, đây cũng là nàng vừa mới nghĩ đến, huống chi, nàng còn có thể lại lợi dụng Thạch Triệt để cho Thạch Mặc trả giá chút ít...

Một tháng a, tưởng niệm hấn tưởng niệm tâm đều đau đớn, cũng không cam nguyện lại tới đây, chỉ sợ sau khi thấy hấn không cách nào tiếp tục hận, cũng sợ chính mình không cách nào khắc chế xúc động của mình ôm hấn!

“Ta...” Thạch Mặc có chút chán nản, hấn không biết nên làm như thế nào .

“Chủ tử, bữa tối chuẩn bị xong.” Lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Mộng Nhi.

“Đưa vào đây đi.” Lúc nói chuyện Mị Ngạn Nhi cũng đứng lên, đi tới bên cạnh bàn, trong này bài trí rất đơn sơ, nhưng nên có đều có, trên bàn rất nhanh liền bày đầy món ăn, bọn hạ nhân sau khi thưởng hết món ăn cũng vội vàng rời đi.

Mị Ngạn Nhi đối với Mộng Nhi đứng bên cạnh bàn cũng khoát tay áo, ý bảo hấn rời đi, đợi sau khi Mộng Nhi rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người Mị Ngạn Nhi cùng Thạch Mặc.

“Tối, hầu hạ bốn vương dùng bữa.” Mị Ngạn Nhi dùng giọng điệu chủ tử phân phó nô tài nó.

Thạch Mặc cũng miễn cảm thấy trong đó uy nghiêm cùng khinh thường, trong ánh mắt toát ra thần sắc bị thương, người lại rất nhanh từ trên giường xuống, hấn biết rõ đây là Mị Ngạn Nhi cố ý , nếu như hấn không nghe lời làm tốt, đệ đệ có lẽ liền thật sự sẽ bị nhốt trong này cả đời... Nghĩ tới đây, tâm Thạch Mặc lại đau xót!

“Vương gia, ta, ta... Không biết...” Hấn mặc dù là một hài tử nhà nghèo khổ, nhưng chưa bao giờ phục thị qua người nào...

“Hừ, còn dám tự xưng ta, ngươi đã quên ngươi bây giờ là thân phận gì sao? Một nô tài mà thôi!” Ngữ điệu Mị Ngạn Nhi rõ ràng mang theo khinh thị, sắc mặt Thạch Mặc trở nên tái nhợt...

“Vương gia, nô, nô tài... Không biết nên phục thị ngài như thế nào, xin ngài phân phó...” Thạch Mặc lúng ta lúng túng nói.

48. Chương 48

Cũng phải nói, mị dạ thủy thảo cũng vừa mới biết ngày mai là đêm thất tịch, cho nên ở trong này cũng hi vọng mọi người sẽ có một ngày lễ tiết thật vui vẻ, cũng hi vọng những người trong các bạn nếu trong lòng có tình thì tin chắc sẽ thành duyên thuộc, mà những bạn độc thân cũng có thể tìm được người yêu thương của mình...

“Vương gia, nô, nô tài... không biết phải phục vụ người như thế nào, xin người phân phó...”

“Lại đây, chia thức ăn ra.” Mị Ngạn Nhi cũng không làm khó dễ hấn quá mức nữa, chỉ phân phó việc mà nô tài ngày thường hay làm.

Động tác Thạch Mặc có chút ngốc trệ, tuy nhiên cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của Mị Ngạn Nhi, nhìn thấy Thạch Mặc chăm chú đến đĩa rau vì nàng, Mị Ngạn Nhi liền cảm thấy tâm trạng cũng bình tĩnh trở lại, còn mang theo cảm giác ấm áp khó nói nên lời, giống như trở về hai năm trước, lúc mình lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng của Thạch Mặc.

Đó là đoạn ký ức thật đẹp mỗi khi nàng nhớ lại, không chút dối trá, cũng không có lừa gạt, nếu có thì chỉ có một nam nhân kia ôn hòa hiền hậu, cái nụ cười ấm áp kia, chỉ là... Sau khi nhớ lại, Mị Ngạn Nhi lại nhớ tới nỗi bi phần của chính mình!

Pằng một tiếng, Mị Ngạn Nhi thả chiếc đĩa trong tay xuống, mạnh mẽ đứng lên.

“Vương gia?” Thạch Mặc mang theo một tia kinh hoảng gọi nàng.

“Bốn vương không muốn ăn nữa, tay chân luống cuống như thế thì hầu hạ kiểu gì, khi nào học tốt rồi thì lại đến.” Nói xong, Mị Ngạn Nhi cũng không nhìn đến sắc mặt xám ngoét của Thạch Mặc mà phát tay rời khỏi phòng nhỏ của Thạch Mặc.

Thạch Mặc ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn cái bàn toàn đồ ăn cùng rượu, trong lòng dần dần trở nên lạnh buốt.

Tuy nhiên, Thạch Mặc rất nhanh liền bắt tay vào dọn dẹp lại cái bàn, sau đó cũng xem như chưa từng phát sinh chuyện gì, cũng dọn dẹp lại căn phòng, sau đó không thay quần áo mà nằm luôn trên giường, con mắt cũng dần dần khép lại, tựa như đang muốn ngủ.

Trong phòng rất yên tĩnh, tiếng bước chân ở ngoài cửa lại càng vang dội hơn, cũng không biết đã trôi qua bao lâu, Thạch Mặc nghe thấy tiếng gõ cửa.

Mạnh mẽ mở to mắt ra, trong mắt Thạch Mặc không che dấu kịp sự đau thương.

“Ai thế?” Thạch Mặc ngồi dậy rồi hướng về phía cửa ra vào hỏi.

“Thạch công tử, là ta, chủ tử phân phó, mong người đi một chuyến.” Tiếng nói Mộng Nhi ở ngoài cửa vang lên.

“Vương gia kêu ta qua chỗ ngài ấy? Bây giờ sao?” Thạch Mặc kinh ngạc hỏi một câu.

“Vâng!”

“... Ừ, được, ta sẽ đi, người chờ ta một chút.” Thạch Mặc không hiểu vì sao Mị Ngạn Nhi lại vội vàng kêu hắn đến chỗ nàng, nhưng Mộng Nhi đã nghe theo phân phó của nàng mà tới đây, hắn hiện tại cũng không thể từ chối được!

Nếu trong ngày hôm nay không thể nhìn thấy nàng, thì hắn có lẽ sẽ mang một tâm tình kích động muốn nhìn thấy nàng, nhưng lại nhớ vào cái ngày mà hắn biết rõ tất cả mọi thứ, hắn trong hình dung lại không muốn gặp lại nàng nữa...

Hắn mệt mỏi lắm rồi, bất kể là thân thể hay tâm tình trong lòng, hắn cũng mệt mỏi quá rồi, bảo thủ suốt hai năm không muốn nói đến bí mật kia, hắn lại cảm thấy giống như đã trôi qua hai mươi năm dài đằng đẳng, nếu như không phải vì nghĩ tới hài tử, có lẽ hắn cũng sẽ không giống như lúc trước bản khoán nói ra cái sự thật quá mức phũ phàng đó...

Hài tử ơi hài tử, con đang ở nơi nào, hiện tại có sống tốt hay không? Nếu như tương lai phụ thân vẫn không thể nhìn thấy con, có lẽ cũng phải nói ra bí mật kia, dù sao thì nói ra như vậy, con vẫn được nàng trao tặng hết thảy, cũng không cần theo phụ thân mà chịu khổ... Hai năm qua, con đi theo phụ thân, phụ thân thật ích kỷ, chỉ toàn nghĩ đến bản thân mà không thêm nghĩ cho con...

...

Vẫn chìm trong suy nghĩ của bản thân, không biết từ lúc nào đã đi đến trước cửa phòng của Mị Ngạn Nhi.

“Chủ tử, Thạch công tử tới rồi.” Mộng Nhi đứng ở ngoài cửa thông báo.

“Cho hắn vào đi, các người lui ra cho ta.” Phía sau cánh cửa vang lên giọng nói có chút âm u của Mị Ngạn Nhi.

” Vâng. ” Mộng Nhi lui về phía sau một bước, đối với Thạch Mặc một dấu tay mời vào.

Thạch Mặc hít một hơi thật sâu, cảm thấy bản thân giống như đang chuẩn bị dùng khí để tiến vào địa ngục, thì ra nàng đối với mình cũng có thể đáng sợ như thế sao, thì ra, đôi khi sợ hãi lại che lấp đi tình cảm thương yêu này.

...

Đẩy cánh cửa ra, Thạch Mặc đi vào gian phòng, lướt qua tấm bình phong thì thấy được Mị Ngạn Nhi đang một thân tùy ý ngồi ở trên giường.

” Lại đây. ” Mị Ngạn Nhi ghé nghiêng tay, ý bảo Thạch Mặc đi tới bên giường.

Nhìn thấy bộ dạng này của Mị Ngạn Nhi, nghe thấy Mị Ngạn Nhi phân phó như thế, Thạch Mặc dường như đã hiểu ra chuyện gì, sắc mặt cũng trở nên lúng túng.

” Lại đây, đừng để bốn vương nói lại lần thứ ba ! ” Trong giọng nói của Mị Ngạn Nhi đã mang theo một chút không kiên nhẫn.

Thân thể Thạch Mặc cứng đờ, dĩ nhiên cũng đã nhận ra trong giọng nói của Mị Ngạn Nhi sẽ không chút nhượng nhịn, trong lòng cũng không khỏi thở dài, nhưng lại nhiều hơn một phần hoảng hốt.

Cảm giác được Thạch Mặc đang do dự, Mị Ngạn Nhi lại bắt đầu cảm thấy tức giận, dường như từ lúc Thạch Mặc rời đi, lại thấy Trọng Minh Thu chờ mình ở ngoài cửa, để hắn tiến vào phòng, nhìn thấy Minh Thu nhu hòa, không biết vì sao lại nghĩ đến Thạch Mặc, nhất là vào thời điểm vào mỗi buổi sáng lúc hắn nằm trong ngực nàng ý ới, loại cảm giác trống rỗng này làm cho phần nộ đến nỗi đã đem một cái bàn đánh nát ra, làm Minh Thu sợ hãi nhảy dựng lên, cũng may là nàng kịp phản ứng nên đã cho hắn trở về trước.

Nhưng mà sau khi người ấy rời đi, cảm giác phức tạp của nàng không hiểu sao vẫn tồn tại như cũ, cắn răng một cái, nàng liền sai người đi tìm Thạch Mặc, rốt cuộc thứ nàng muốn vẫn là hắn, dù là lòng của hắn hay thân thể của hắn, nàng vẫn khao khát khẩn cầu, cho dù hiện tại nàng vẫn hận hắn như cũ !

Mị Ngạn Nhi mạnh mẽ đi đến trước mặt Thạch Mặc, kéo lấy hắn, đưa hắn kéo lên giường, nhân lúc Thạch Mặc còn đang ngốc trệ thì đã đè lên người hắn.

” Người không muốn bốn vương thả Thạch Triệt sao ? Tại sao lại muốn làm bốn vương mất hứng ? ” Mị Ngạn Nhi không muốn nhìn thấy bộ dạng cự tuyệt của Thạch Mặc, cho nên nàng sẽ lựa chọn một phương pháp có thể khống chế lấy Thạch Mặc, hai năm trước hắn rời đi mà không lời từ biệt đã làm cho nàng cảm thấy sợ hãi thật sự, cho nên, sau khi hắn trở về lần này, nàng quyết định sẽ dùng hết tất cả mọi biện pháp để hắn sẽ không thể nào rời đi được...

Nghe thấy lời Mị Ngạn Nhi nói... Thân thể Thạch Mặc quả nhiên cứng đờ, đành phải buông tha giây dụa.

Chuyện về sau lại thực quen thuộc nhưng cũng thực lạ lẫm, Mị Ngạn Nhi ở trên người của Thạch Mặc lại cảm giác được một loại cảm giác thỏa mãn mà nàng chưa từng thể nghiệm trong suốt hai năm qua, cho dù đã thử qua bao nhiêu người, đều cũng sẽ không có người nào mang đến cho nàng một loại cảm giác thỏa mãn như Thạch Mặc.

Mà Thạch Mặc lại cảm thấy có chút xấu hổ, không nghĩ tới bản thân lại nhạy cảm như vậy, vẫn như trước tham luyến lấy sự ôn nhu của nàng, vẫn như trước không kiềm chế được mình mà bị nàng hấp dẫn, loại cảm giác được phóng thích lại làm cho hắn cảm thấy xúc động muốn khóc.

” Ngạn... ” Tại một khắc khi bản thân ngắt đi kia, Thạch Mặc lại cảm thấy lòng không được mà giao nộp toàn thân mình cho người kia, sau đó cảm giác người ở trên dừng lại động tác, chuyện sau đó cái gì cũng không biết mà thiếp đi.

...

49. Chương 49

Ngày thứ hai, lúc Thạch Mặc tỉnh lại thì đã không còn thấy Mị Ngạn Nhi ở đây nữa, tự mình đứng dậy để mặc lên trang phục có chút mất trật tự, rồi đi ra khỏi gian phòng.

Ở ngoài cửa phòng cũng không còn người nào, chỉ có một gã sai vặt đang quét dọn một đình viện ở phía xa, Thạch Mặc lặng lẽ cúi đầu rời đi, không muốn để cho người khác nhìn bộ dạng này của hắn hiện tại.

Trên đường đi, Thạch Mặc đụng phải hai người, cũng không nói cái gì, chỉ là cúi đầu đi, tận cho đến khi quay trở về phòng nhỏ của mình, sau khi Thạch Mặc đóng chặt cửa lại, cả người mới dán vào cánh cửa từ từ khụy xuống.

Thân thể đau quá, cũng rất lâu rồi không phóng túng như thế, khiến cho thân thể của hắn có chút ăn không tiêu mà đau nhức, thế nhưng, điều khó chịu nhất lại chính là trong tim hắn... đau quá.

Làm sao bây giờ, hắn nên làm sao bây giờ, cái cảm giác rung động lòng người đêm qua làm cho hắn đến hiện tại cũng khó có thể mà quên được, cái ôm mềm mại ấy, chính là tiến vào thật sâu rồi khắc cốt ghi xương vào tận tâm khảm hắn, cũng càng làm hắn biết được hắn sẽ vĩnh viễn không thể nào quên được việc đó.

Đó là một thứ có thể bỏ khoảng cách qua một bên, bỏ qua một bên mọi oán hận để yêu ay đắm, vô luận trước kia đã xảy ra chuyện gì, cũng có thể quên đi hết thảy!

Nhưng mà, sau thi tỉnh lại, lại làm cho hắn cảm thấy thật thống khổ, có chút khó có thể quên đi quá khứ, có chút oán trách mỗi khi nhớ lại, đệ đệ ở nơi này thống khổ suốt hai năm, cũng làm hắn không thể nào đi được, hơn nữa, cũng không phải không thể quên hắn đi, còn nàng thì...

Ở nàng, hắn cảm thấy oán hận, cũng cảm thấy tức giận, cũng là vì nàng không đối xử tốt với mình... nàng tức giận bị phản khi hắn mình đi, tức giận vì mình đã phản bội sau lưng nàng, nàng muốn trừng phạt mình, nàng không muốn mình với hài tử ở cùng một chỗ, nàng cũng không giống như trước đây luôn tươi cười với hắn, cũng không còn dịu dàng nữa, hết thảy đều không còn giống so với trước đây, giống như đêm qua...

Nàng lộ ra sự lạnh lùng, động tác của nàng thô bạo, hết thảy đều muốn nói rằng, nàng không còn tình cảm với hắn nữa!

Đây chính là sự đáp lễ, là của hắn, và cũng là của nàng...

...

Sau đó cứ lặp lại một khoảng thời gian, Mị Ngạn Nhi thỉnh thoảng cũng gọi hắn đến để thị tẩm, vẫn như cũ dùng sự lạnh lùng, động tác thô bạo, nhưng sau đó để hắn rời đi nhanh chóng, làm cho hắn cảm giác mình là một con rệp, ai ai cũng chán ghét, vì sao nàng hiện tại một ánh mắt hiền hòa cũng không thể trao cho hắn...

Hơn nữa, mỗi lần hắn nhắc tới chuyện của đệ đệ và hài tử, bọn họ lại không còn chút tình cảm nào, khiến hắn cũng không còn suy nghĩ nhiều nữa, nàng hoàn toàn không chút nào niệm tình cùng để ý tới sự lo lắng của hắn nữa.

Mà trong lúc ấy, hắn cũng gặp phải nam nhân mềm mại kia, vẻ xinh đẹp cao quý ưu nhã dịu dàng ấy, lại càng làm cho hắn cảm thấy tự ti hơn, đều cùng người này người nọ của nàng, đúng vậy a, bên người nàng nếu chỉ có người như hắn thì nàng làm sao chịu nổi, chỉ có hắn là đồ ngốc thôi, thế giới của nàng chính là cần những người cũng cao quý như nàng thôi!

Lúc ấy, người nam nhân kia hình như cũng không để ý tới hắn, mà nữ nhân bên cạnh y dường như cũng làm như không nhìn thấy hắn... Hai người bọn họ, đúng là một đôi, người thì đẹp đẽ như ngọc, còn người kia thì lại xinh đẹp như từ bức họa bước ra...

Thật sự rất xứng đôi, nữ nhân anh tuấn tà mị, nam nhân dịu dàng nhu nhược, trên mặt nữ nhân là sự dịu dàng sủng nịch, trên mặt nam nhân lại nở một nụ cười hạnh phúc, tay còn nữ nhân còn thân mật đặt lên vùng bụng nhô ra của nam nhân, tựa hồ cảm nhận được một sinh mệnh đang phát triển... Khiến hắn cảm thấy thực hâm mộ cùng ghen ghét.

Mang thai sinh mệnh tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng, đó chính là một nỗi thống khổ khó có thể nói nên lời mà chỉ có người từng trải qua mới có thể hiểu được, thực tế, người này về sau sẽ càng cảm thấy thống khổ hơn nữa.

Ngày ấy, nhìn thấy hai người kia nâng đỡ nhau đi, hắn cũng lặng lẽ rời đi, không muốn làm ảnh hưởng đến hình tượng tốt đẹp này của mình, nhưng một màn kia lại khắc sâu vào trong lòng hắn, như một bóng đè

không thể nào phất bỏ được.

...

Vào buổi tối.

“Thạch công tử, chủ tử gọi người tới.” Lại là giọng nói của Mộng Nhi, Thạch Mặc cũng biết lại đến thời gian thị tẩm của mình.

Thạch Mặc đứng dậy, sửa sang lại trang phục rồi muốn đi ra ngoài, nhưng mà Mộng Nhi hôm nay lại có chút khác thường mà bước đến.

“Thạch công tử, thư này là chủ tử muốn nô tài giao cho người.” Mộng Nhi đưa ra một tờ giấy mỏng.

Thạch Mặc nghi hoặc nhận lấy, mở ra rồi lại cảm thấy xấu hổ, bản thân mình không biết chữ, hần khó xử nhìn Mộng Nhi.

“Mộng Nhi, ta không biết chữ.”

“Thư này là Triệt công tử ghi, hần hiện tại đã được vương gia đưa về tiêu cục, hi vọng người có thể yên tâm” Mộng Nhi không nhìn trên giấy ghi cái gì, vì chuyện này đều do hần làm, trong thư này hần cũng đã nhìn bên trong ghi cái gì.

“Vương gia thả Triệt nhi rồi sao?” Thạch Mặc kinh hỉ hỏi.

“... Thạch công tử, tuy vương gia để Triệt công tử ở trong vương phủ hai năm, nhưng ngoại trừ việc tự do ở bên ngoài, thì vương gia đều trao cho Triệt công tử những thứ tốt nhất, còn mời vài sư phó về dạy cho Triệt công tử thứ gì đó, ngài nhìn xem, những chữ này chính là những gì mà Triệt công tử học được suốt hai năm qua, nô tài biết không nên nhiều chuyện, nhưng hi vọng Thạch công tử đừng hiểu lầm vương gia nữa, vương gia lúc trước làm thế cũng là vì nhất thời tình thế cấp bách.” Mộng Nhi không khỏi vì chủ tử nhà mình mà nói vài câu hữu ích.

Thạch Mặc không nói gì, chỉ là nhìn tờ giấy trong tay đến xuất thần.

“Khụ, Thạch công tử, đã đến giờ rồi, chủ còn đang chờ người, người xem...” Mộng Nhi lên tiếng nhắc nhở.

“Được, ta sẽ đi.” Cẩn thận đem lá thư mà Mộng Nhi đưa tới gấp lại, cất kỹ vào trang phục của mình, Thạch Mặc mới theo Mộng Nhi rời đi.

...

Sau một cuộc mây mưa, Thạch Mặc một mình lấy quần áo ở dưới đất lên, Mị Ngạn Nhi mang theo một chút lười biếng nằm ở trên giường, lạnh lùng nhìn Thạch Mặc.

“Không muốn nói gì sao?” Tại thời điểm Thạch Mặc muốn rời khỏi, Mị Ngạn Nhi lại mở miệng, chặn lại bước chân định rời đi của Thạch Mặc.

“... Ta phải nói lời cảm ơn sao?” Thạch Mặc không biết mình có nên nói lời cảm ơn hay không, Triệt Nhi bị ở lại chỗ này cũng tại vì nàng, chẳng lẽ lúc Triệt Nhi được thả đi, hần cũng phải nói lời cảm ơn sao?

“Hừ, Thạch Triệt nếu không ở đây thì người nghĩ người sẽ quên được thân phận của mình sao? Người cho rằng nếu bây giờ người làm bốn vương không vui, bốn vương sẽ không có biện pháp trừng phạt người sao?” Mị Ngạn Nhi hừ một tiếng, trong giọng nói nhiều hơn một chút uy hiếp.

Thân thể Thạch Mặc cứng đờ, chậm rãi xoay người quỳ gối trên mặt đất, mở miệng nói ra: “Vương gia, nô tài biết sai rồi, xin người trách phạt...”

Mấy ngày nay ở tại đây, chuyện như vậy hần đã sớm thành thạo, nếu như đây là thứ nàng muốn, thì hần cũng chỉ có thể thuận theo, không phải là muốn làm cho hần thời thời khắc khắc nhớ kỹ thân phận của mình sao, vậy thì sao nào, cũng không quá khó, sự hèn mọn của hần chính là càng phụ trợ cho sự cao quý của nàng...

50. Chương 50

“Đứng lên đi, lần sau đừng làm cho bốn vương nhìn thấy cái bộ dáng bất tuân này của ngươi, ngươi phải nhớ kỹ, mọi thứ của ngươi hiện tại đều thuộc về bốn vương, người mà bốn vương không muốn gây tổn thương cũng là ngươi.” Mị Ngạn Nhi nhìn thấy bộ dạng Thạch Mặc hèn mọn như thế, tâm tình cũng muốn so đo nữa.

“... Vâng.” Mị Ngạn Nhi cũng không còn cãi cò nữa, liền thuận thế đứng lên, cung kính thoái lui ra ngoài cửa.

“Thạch Mặc, ngươi còn muốn nhìn thấy đứa bé kia không?” Sau khi nhìn thấy thân thể Thạch Mặc đã lui về sau cửa, Mị Ngạn Nhi đột nhiên nói ra một câu như thế.

Thạch Mặc bỗng dừng lại, mang theo một chút vui mừng nhìn Mị Ngạn Nhi.

“Ta còn có thể nhìn thấy Niệm nhi sao?” Thạch Mặc cẩn thận hỏi.

“... Vào ngày mai, bốn vương sẽ an bài Mộng nhi đưa tới, ngươi trước tiên về đi, bốn vương có mấy lời muốn hỏi ngươi, ngươi phải thành thật trả lời, ngày mới có thể cho ngươi nhìn thấy đứa bé kia.” Thật ra cũng không muốn để cho bọn họ gặp mặt, nhưng đây cũng là lợi thế hữu dụng nhất mà nàng sở hữu được, nàng tin tưởng nó là một điều kiện thực hấp dẫn, Thạch Mặc nhất định sẽ kể chi tiết về chuyện tình mà nàng muốn biết.

“Được, người muốn hỏi điều gì, ta... nô tài nhất định sẽ thành thật trả lời!” Dưới tình thế cấp bách nên đành nói ra, Thạch Mặc vội trộm liếc nhìn Mị Ngạn Nhi, phát hiện nàng không chút so đo mới có thể hạ xuống chút tâm tình nhỏ bé, nếu nàng đã không còn so đo, nếu không không may xảy ra việc gì thì sẽ không cho hắn gặp lại hài tử thì làm sao bây giờ?

“Nữ nhân kia, đối xử với ngươi có tốt không?” Mị Ngạn Nhi hỏi lấy vấn đề mà mình luôn muốn hỏi.

Thạch Mặc sững sờ, không biết Mị Ngạn Nhi có ý gì, nữ nhân kia... nữ nhân nào?

“Thế nào, không muốn nói?” Mị Ngạn Nhi hiểu lầm khi thấy Thạch Mặc im lặng nên tưởng không muốn nói, giọng điệu trầm xuống.

“Không, không phải, nô tài không biết người đang nói đến người nào...” Thạch Mặc nhanh chóng trả lời, không muốn nhìn thấy Mị Ngạn Nhi không vui, hắn không muốn hi vọng nhìn thấy hài tử lại biến mất như thế.

“Hừ, còn giả bộ làm gì, bốn vương đương nhiên là nói đến mẫu thân của hài tử kia, bằng không còn nói đến ai nữa, hay là ngươi không chỉ có một nữ nhân!” Mang theo một chút khinh thường, Mị Ngạn Nhi đè nén đau đớn tràn ngập trong lòng mình mà nói ra.

“Ta, ta không có!” Dưới tình thế cấp bách, Thạch Mặc một lần nữa xưng ta, nàng làm sao có thể vu hãm hắn như vậy! Hắn mới không có nữ nhân gì! Hắn... ngay từ lúc đó đến giờ, hắn chỉ có mỗi mình nàng!

“Nói xạo, không có nữ nhân thì hài tử kia ở đâu ra!” Mị Ngạn Nhi ngồi dậy, lớn tiếng quát hỏi.

(mm lèm bèm: của mặt mo ngươi ấy! *xoay móng ăn bánh tiếp*)

Người nam nhân này cho tới hiện tại vẫn còn không nói thật sao?

“Không có, thật sự không có, ta không nói xạo, thật không có nữ nhân nào cả, hài tử, hài tử là của ta...” Mặt Thạch Mặc đỏ lên, nói năng cãi cò có chút lộn xộn.

Mị Ngạn Nhi nhún vai, nàng cảm giác được bộ dạng Thạch Mặc không giống như đang nói dối, nhưng mà cũng rất không đúng, suy đi nghĩ lại đột nhiên nghĩ tới cái gì...

“Có phải là đứa trẻ lúc trước, nhưng không bị mất đi phải không?” Đúng rồi, hài tử lớn như vậy không phải phù hợp ngay với thời điểm đó sao, hơn nữa với cá tính Thạch Mặc, cũng không thể tìm nữ nhân khác được, nói như vậy, lúc trước hắn rời đi...

“Thạch Mặc, lúc trước ngươi rời đi, có phải là vì nguyên nhân đó không?” Mị Ngạn Nhi khẳng định hỏi.

Sắc mặt Thạch Mặc có chút tái nhợt, nguyên nhân lúc trước rời đi đúng là thế, hơn nữa đến bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy sợ hãi, nếu như không có nam nhân kia âm thầm giúp đỡ, có lẽ đứa con của hắn sợ là không còn tồn tại.

“...” Thạch Mặc nắm chặt tay lại, đứng ở nơi đó không nói lời nào, chỉ là vẻ mặt của y lại rất bi thống.

Nhìn thấy Thạch Mặc như thế, Mị Ngạn Nhi cũng không cần nói thêm lời nào nữa, hết thấy đều sáng tỏ rồi, chỉ là, lại tăng thêm rất nhiều nghi vấn...

“Là ai nói cho người biết? ”

“...” Thạch Mặc như cũ không nói gì, hắn không thể nói.

“Người không muốn gặp lại đứa bé kia sao? ” Mị Ngạn Nhi lạnh lùng lên tiếng uy hiếp.

Thạch Mặc mạnh mẽ ngẩng đầu, không thể tin được nhìn nữ nhân trước mặt, nàng lại không quên ở phía sau uy hiếp hắn! Nàng làm sao có thể như vậy?

“Đừng còn dùng ánh mắt đó nhìn bổn vương, bổn vương cũng không phải người tốt lành gì, huống chi đây là do người thiếu nợ bổn vương, không phải bổn vương thiếu nợ người. ” Mị Ngạn Nhi bị Thạch Mặc nhìn có chút cảm thấy không được tự nhiên, chẳng biết tại sao, nàng trong lúc đó lại có chút chột dạ.

“Không, ta mới không nợ người, ta nợ người cái gì, ta vốn không phải là của người, thời điểm đó ta cũng không có danh phận gì, vì sao lại không thể rời đi, huống chi, nó vốn là hài tử của ta, người làm sao có thể không hỏi qua ý ta mà đã tự ý muốn xóa sạch con ta rồi, còn không cho ta biết được, người biết không, nếu như hài tử thật không còn nữa, ta sẽ không thổ đến mức nào không? ”

(mm đập bàn : ô ô... bánh bao cũng lớn rồi, đập nó đi, đập nó đi!!!! *gào thét điên loạn*)

Thạch Mặc liếc nhìn gào lớn, lúc này, cũng không nghĩ tới có thể nhìn thấy hài tử của mình hay không thì nó đã không còn trọng yếu nữa rồi, hắn hiện tại thậm chí chỉ muốn phát tiết hết phần nộ trong lòng, thậm chí muốn lớn tiếng nói ra ủy khuất của mình.

“...” lúc này tới lượt Mị Ngạn Nhi không biết nói gì, nàng xanh mặt không nói một câu!

Không phải là không đau lòng, nhưng mà đã bị phần nộ cùng thương tâm thay thế, chỉ là lúc này nghe thấy Thạch Mặc nói đến, nhưng trong lòng lại càng không mang theo tư vị gì, hắn đang trách nàng ư, quái quỷ tại sao nàng lúc trước nàng lại hủy đi đứa bé kia, nhưng đây quả thực là lỗi của nàng sao? Nàng lúc ấy chỉ nghĩ thật không muốn để hài tử của người khác xa cách mất hai người, thật sự là sai rồi ư?

“ta...” Mị Ngạn Nhi nghĩ muốn giải thích, nhưng lại bị câu nói kế tiếp của Thạch Mặc cắt đứt đi.

“Người biết không? Ta hận người, thời điểm khi biết được người muốn hủy đi đứa con của ta, ta thật sự hận người, hận người tại sao lại có thể tàn nhẫn như vậy, cho nên, lúc này ta mới quyết định rời đi, rời đi khỏi nơi làm cho người ta thương tâm này, hơn nữa, trong lòng người, ta căn bản chẳng là cái gì cả, chỉ là một nam nhân tiện mà thôi, không biết vì sao lại làm người cảm thấy hứng thú, như một ma tước bay lên đầu cành, nhưng khi con ma tước này cuối cùng vẫn mãi không trèo lên được, người cũng vẫn khinh thường ta, thân phận tiện như vậy, thân thể dơ bẩn như vậy, trong mắt người, ta đây căn bản chỉ là một món đồ chơi mà thôi, mà cơn giận ập đến kia chẳng qua là ta không chịu trải qua sự cho phép của người thôi...”

Thạch Mặc không muốn ra những lời này, nhưng lại không nhịn được mà nói ra, ý nghĩ đó đã tồn tại trong hắn quá lâu, hắn cảm thấy nó đã chân thực thái quá rồi, hắn đã không muốn tiếp tục trở thành người duy nhất nhận thức hết thấy những thứ này...

...

51. Chương 51

“Không, ta không có!” Mị Ngạn Nhi phủ nhận những điều mà Thạch Mặc lên án này, có lẽ đây đã từng là sự thật, nhưng về sau cũng không phải, nàng đối với hắn chính là thật tâm, bằng không tại sao lại giữ hắn bên người, tại sao lúc hắn ra đi lại cảm thấy thương tâm khổ sở...

“Không có? Người nói không có? Vậy người nói cho ta biết, thế người xem ta là cái gì, tại vì sao người lại không hỏi qua ý kiến của ta mà muốn đã hủy đi đứa con của ta? Người nói cho ta biết, người rốt cuộc đến cùng xem ta là cái gì?” Nghe thấy Mị Ngạn Nhi cãi lại, Thạch Mặc tức giận gào lên.

“Ta... ta...” Muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói thành lời, dù sao thì nàng cũng thật sự chột dạ nha, hơn nữa nhìn thấy bộ dạng này của Thạch Mặc, lòng của nàng cũng đau đớn co rút từng chút từng chút một...

“Đừng, đừng dùng bộ dạng này mà, ta thật sự thích người, đừng thương tâm nữa được không?” Mị Ngạn Nhi cũng kinh ngạc khi chính mình lại dùng một giọng nói dịu dàng như thế để nói với Thạch Mặc, tay cũng vươn tới phía Thạch Mặc, giờ khắc này, nàng đã thật sự quên mất đi sự tình không vui vẻ gì mấy trong quá khứ, thậm chí muốn ôm Thạch Mặc vào trong lòng, an ủi hẳn thật tốt.

Nhưng mà, nhiều khi, thời điểm người muốn buông xuôi thì người khác cũng sẽ không buông xuôi theo, lúc người buông tay ra khỏi người mà người tự coi là không quan trọng, một từ đó, nó gọi là “bỏ qua”.

Thạch Mặc lắc đầu, nhìn cũng không nhìn đến tay Mị Ngạn Nhi giơ ra, thân thể cứng ngắc kia chỉ dùng một ánh mắt khiến người ta rét run nhìn Mị Ngạn Nhi.

Mị Ngạn Nhi không hề để ý đến cái tay xấu hổ kia đang khó coi dừng tại không trung, sắc mặt nàng lại càng khó nhìn hơn, trong lòng chợt cảm thấy đau khổ, nàng lại có thể khiến cho nam nhân kia dùng ánh mắt lạnh như băng đó nhìn nàng, cũng khiến cho nam nhân ngang bướng kia cự tuyệt!

Muốn chủ động tiến đến ôm lấy thân thể kia, nhưng cuối cùng cũng không hành động, nàng không làm mất đi mặt mũi của nàng, cũng sợ hãi khi lại bị cự tuyệt một lần nữa...

Tính tình Thạch Mặc mãnh liệt xuất hiện nhưng cũng rất nhanh lùi đi, phát tiết xong thì chỉ còn lại sự im lặng bi thương tràn ngập, hẳn cảm thấy thật mệt mỏi, toàn thân dường như cũng lâm vào một trạng thái vô cùng suy yếu... Không nói thêm nữa, cũng không làm gì nhiều, Thạch Mặc cũng không muốn để ý tới suy nghĩ của Mị Ngạn Nhi nữa, hẳn vẫn là lắc lắc đầu, liền có chút cà nhắc đi ra ngoài, bóng dáng cũng dần dần chìm vào bóng đêm.

Trong phòng, mặt Mị Ngạn Nhi âm trầm nhìn Thạch Mặc rời đi, thật lâu không nói gì...

...

Sau lần đó trở về, một tháng này thật yên tĩnh, sau hơn nửa tháng sung sướng, bây giờ lại trở về yên tĩnh một lần nữa, Thạch Mặc cảm thấy cuộc sống này đúng thật là biến hóa rất nhanh, làm cho hẳn mỗi lần như thế đều là trở tay không kịp, lại còn vào thời điểm hẳn không thể nhận thức tới, cuộc sống này lại một nữa thay đổi hình dáng.

Từ sau đêm đó qua đi, Mị Ngạn Nhi cũng sẽ không có việc gì làm mà sai người đến tìm hẳn, lại càng không nói đến chuyện thị tẩm, hiện tại hẳn ở chỗ này, nếu như không phải đến đúng giờ sẽ có người mang cơm tới, thì hẳn thật sự sẽ cảm thấy ngôi nhà này có một người sống cũng chỉ là ảo giác.

Tốt hay là không tốt? Hẳn cũng không biết, chỉ biết trong lòng mình cũng đang dần dần đắm chìm vào một cái gì đó, liền yên tĩnh, trong lòng cũng sẽ nhớ tới, nhưng cũng không nhìn thấy gì... Đã không có tưởng niệm, đã không có hài tử, cũng không còn lo lắng, ở trong đó, Thạch Mặc có chút mê vông, có chút hoài nghi, có chút quên đi ý nghĩa vì sao mình lại sống thế này, hẳn dường như chỉ còn sống nên phải sống, như một hình nộm vô tri vậy, mọi chuyện cứ lặp đi lặp lại, làm àu xanh trên bầu trời cao cũng nhiễm lấy một lớp bụi âm đạm.

Nhưng mà, chính vì khoảng thời gian yên tĩnh như vậy, mấy ngày nay, Thạch Mặc cũng không biết nó đang dần dần trôi qua...

...

Sau trận cãi nhau đó, hôm nay đã là ngày thứ ba, Mộng Nhi cẩn thận ôm hài tử xuất hiện ở trong sân nhỏ tại nơi Thạch Mặc sống... Lúc đó, Thạch Mặc đang quét dọn tại đình viện, thật ra chỗ đó cũng rất sạch sẽ, nhưng việc này hình như là việc duy nhất hẳn muốn làm, cho nên, thời điểm lúc hẳn rảnh rồi thì hẳn sẽ cầm cây chổi để quét...

“Thạch công tử, người xem đi, nô tài mang theo ai tới này?” Về mặt Mộng Nhi mừng rỡ cười, nhìn thấy trong ánh mắt Thạch Mặc sáng lên, sau khi Thạch Mặc lại một lần nữa được chủ tử sủng hạnh, Mộng Nhi cũng một lần nữa xưng nô tài rồi, xưng hô đối với Thạch Mặc cũng không còn so đo, về sau cũng không dư sức mà đi lo lắng mấy chuyện đó nữa.

“Niệm Nhi! Niệm Nhi!” Thời điểm Thạch Mặc nhìn thấy hài tử mà Mộng Nhi ôm trong lòng, liền kinh hãi chạy tới, trên mặt lại xuất hiện một nụ cười đã lâu không xuất hiện.

Mộng Nhi giao hài tử trong tay cho Thạch Mặc, trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra, hắn thân là một nam nhân còn chưa gả đi, cái loại chuyện chăm sóc trẻ con thế này cũng không khỏi có chút làm khó hắn rồi, hắn thật sợ sẽ làm tổn thương đến tiểu hài tử đáng yêu non nớt này...

“Niệm Nhi, thật là Niệm Nhi, Niệm Nhi, người có khỏe không, thật làm vi phụ lo muốn chết...” Thạch Mặc ôm hài tử, có loại xúc động muốn khóc, nhưng cuối cùng cũng không rơi lệ, nhưng về mặt ấy trong mắt người khác lại khiến họ không khỏi cảm động.

Hài tử trong ngực tựa hồ nghe thấy Thạch Mặc gọi nó, đôi mắt to sáng ngời chuyển động linh hoạt, bàn tay nhỏ bé mập mập cũng dùng sức quơ lên, còn gửi đến Thạch Mặc một nụ cười ngây ngô, trong miệng gọi “Cha” “Cha”, giống như đã nhận ra Thạch Mặc.

Dù sao cũng đã mang thai tám tháng, lại tự mình nuôi dưỡng hơn một năm, đứa nhỏ này sao lại không nhận ra phụ thân của mình được chứ, có thể là do liên quan đến ốm đau bệnh tật, nên hài tử này cũng nhỏ bé hơn một chút so với những hài tử bình thường khác, nhưng ánh mắt lại hình như cũng sáng hơn một chút, càng khiến cho người khác cảm thấy yêu thích.

Thạch Mặc nghe thấy giọng nói của hài tử, chua xót trong lòng lại xuất hiện lần nữa, tay ôm lấy hài tử nắm thật chặt.

“Thạch công tử, thời tiết mát mẻ, người trước tiên nên ôm tiểu thư vào nhà đi, chủ tử phân phó muốn ngài thu thập vài thứ rồi dọn đến ở Hoa Ngữ các, chỗ này cũng quá đơn sơ rồi, không hợp để người với tiểu thư cùng ở.” Mộng Nhi ở một bên nói lại lời phân phó của chủ tử, hắn nghĩ đây mới là tin tức tốt nhất nha.

Thạch Mặc sững sờ, có chút phản ứng không kịp, nhưng cuối cùng cũng tỉnh ý nhận ra câu nói kia.

“Người nói là vương gia cho phép ta ở cùng một chỗ với Niệm Nhi?” Thạch Mặc không thể tin được hỏi.

“Dạ, chủ tử từ nay về sau sẽ không mang tiểu thư đi nữa, tiểu thư một lúc sau cũng có thể cùng chuyển đến Hoa Ngữ các, nếu chỗ đó còn thiếu thứ gì thì người cứ phân phó hạ nhân làm là được.” Mộng Nhi cười cười, gật đầu nói ra.

“... Nàng thật sự đồng ý sao...” Thạch Mặc cũng không biết nên nói cái gì cho phải, trong lòng có chút ngẩn ngơ, mấy ngày trước vẫn còn cãi nhau như thế, nhưng bây giờ lại đối với hắn thế này, không biết rốt cuộc nàng muốn làm gì?

52. Chương 52

Thạch Mặc ôm hài tử đi theo Mộng Nhi đến Hoa Ngữ Các, trên đường đi cũng không nói câu gì, không biết từ lúc nào đã đến Hoa Ngữ Các – nơi hắn đã từng sống qua...

” Mộng Nhi, ta không thể trở lại nơi này nữa, ta và hài tử sống ở chỗ kia là đủ rồi, không còn quan hệ... ” Nhìn nơi mà mình từng ở trong một quãng thời gian ngắn, Thạch Mặc không nghĩ tới mình sẽ trở về nơi này nữa, thân phận của hắn bây giờ chỉ là một nô tài bán thân nhập phủ, làm gì có tư cách mà ở nơi này, hơn nữa, hắn cũng không muốn quay về cái nơi đầy mâu thuẫn này, thân phận này làm hắn không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Những gì không muốn nhớ lại đều như thủy triều mà ập tới.

” Việc này, công tử, đây là phân phó của chủ tử, hơn nữa ở nơi đây cũng có thể giúp tiểu thư có một cuộc sống tốt hơn, người vẫn nên ở lại đi. ” Về mặt Mộng Nhi lộ ra chút khó xử, người phân phó là dù có chết cũng không được để hắn suy chuyển, nếu như Thạch công tử không muốn sống ở chỗ này, hắn không ít thì

nhieu cũng sẽ bị chủ tử giáo huấn vài câu, nhất là về mặt của chủ tử mấy ngày nay thật là khó coi muốn chết, hạ nhân bình thường trong phủ cũng không dám lại gần chủ tử, cũng chỉ có mình hân muốn tách rời nhưng lại không thể trốn đi, luôn bị tai họa lan đến gần... ”

” ... ” Thạch Mặc không còn còn cách nào khác, giơ chân tiến vào phòng, mọi thứ trong phòng vẫn giống như lúc hân rời đi, tạo cho hân một loại cảm giác quen thuộc... Đúng vậy nha, đây hân là phân phó của nàng, hân vẫn là không thể nào không nghe lệnh của nàng được, nhưng mà, cũng không biết bây giờ nàng đang nghĩ cái gì, lại đưa Niệm Nhi trở về bên cạnh hân, còn để cho hân ở lại nơi này, cũng không phải là về mặt tức giận giống như trong tưởng tượng của hân, làm cho lòng hân có chút phập phồng bất an.

...

Chỗ ở của Thạch Mặc là một tiểu viện ở Hoa Ngữ Các, từ lúc Thạch Mặc đến đây thì đã đổi thành cái tên ” Mặc Viện ”, ở cạnh cánh cửa của Mặc Viện, một bóng dáng đang đứng ở phía sau một cây đại thụ.

Tận mắt nhìn thấy Thạch Mặc đi vào, Mị Ngạn Nhi cảm thấy chính mình dường như thở ra một hơi nhẹ nhõm, ít ra thì hân đã về tới nơi này, trở về nơi chỉ thuộc về nàng...

Suy nghĩ ba ngày, suy nghĩ rất nhiều, cái quá khứ loạn đầy sao trên trời kia, làm cho nàng không ngừng muốn cắt bỏ cái cảm giác hỗn loạn đó đi, cuối cùng cũng không nghĩ ra rốt cuộc ai là người sai lầm trước, hơn nữa, mượn ít rượu tiêu sầu, nàng còn muốn hỗn loạn đến say xỉn, làm đám người phục vụ nàng cũng cảm thấy kinh hãi.

Nhưng mà, việc suy nghĩ mất ba ngày kia lại mang đến cho nàng chút thành quả, quá khứ kia nên để nó qua đi, nàng thực sự đã làm việc có lỗi đối với hân, coi như huê nhau cũng được, bằng không sẽ vẫn tiếp tục tái diễn cái cảnh ta oán người người oán ta như lúc trước, cảm tình vốn yếu ớt mỏng manh như cơn gió của bọn họ sợ rằng có khả năng sẽ biến mất không còn chút gì... Mà nghĩ đến kết quả kia, lòng của nàng không hiểu sao lại cảm thấy đau đớn, giống như bị cái gì đó tóm lấy rồi dựng ngược lên, đau đớn đến khó chịu.

Nàng lấy lên được thì cũng có thể thả được, khi trước không tìm được Thạch Mặc thì nàng thật ra đã muốn buông tha, nhưng trong nội tâm lại luôn tồn tại dày đặc một bóng dáng ôn hòa, cuối cùng vẫn quyết định mình sẽ bắt đầu lại một lần nữa, chỉ là, lần này khi người ấy trở về, thì cái bóng dáng tồn tại trong nội tâm lại càng rõ ràng hơn, nàng đã không thể nào trái lương tâm như trước, nói mình đã muốn buông tay nữa rồi, cũng có thể, chính mình vẫn như thế, vẫn chưa bao giờ muốn buông ra, chỉ khi nhận rõ được sự thật, mà bây giờ, sự thật lại chính là nam nhân kia đã trở về rồi...

(mm : thông cảm, bản convert khó hiểu quá TT,TT)

Vô luận là vì nguyên nhân gì, ít ra thì hân đã trở về bên cạnh nàng, ít ra thì bây giờ hân đã thuộc về nàng rồi, hơn nữa, nàng tin tưởng nếu như không phải là mình đuổi hân đi, thì hân sẽ không còn rời đi nữa, Thạch Mặc là một người hết lòng tuân thủ lời hứa của mình, vì cứu đứa bé kia, hân đã ký giấy tự bán mình, như vậy cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà rời đi, khiến cho nàng muốn tìm mà cũng tìm không được...

Rất nhanh hân đã trở về nơi này được hai tháng rồi, hai tháng này tuy thoát nhìn là nàng coi thường sự hiện hữu của hân, nàng trừng phạt hân, nhưng cũng phải nói lại, chính mình có bao giờ cảm thấy dễ chịu không, trừng phạt hân không phải đồng nghĩa với việc nàng trừng phạt chính mình sao ? Bị phần trong lòng mình, nhưng lại không thể bỏ đi được, tưởng niệm trong lòng mình, người bên ngoài làm sao biết được chứ...

Không dễ chịu, rõ ràng là giày vò hân, là trừng phạt hân, sao lại giống như đang giày vò chính mình thế này, nhưng mà, đây cũng là vấn đề mà nàng phát hiện ra sau cái ngày họ cãi nhau, sau đó cũng chỉ còn lại về mặt cười khổ, không nghĩ tới thông minh như mình, lại có thể làm ra cái việc ngốc nghếch như thế!

Cho nên, nàng quyết định sẽ không tra tấn mình nữa, nàng sẽ đối xử tử tế với người của mình, sẽ không làm những việc ngốc nghếch như trước nữa, sau đó, việc đầu tiên nàng làm chính là để hài tử trở về bên người Thạch Mặc, có hài tử rồi, Thạch Mặc sẽ phủ đi không ít oán hận của hân nha... Nàng không còn muốn oán hận bất cứ thứ gì nữa, cũng không biết Thạch Mặc có nguyện ý tha thứ cho nàng hay không...

Nghĩ tới đây, nàng lại tránh không được mà nhớ tới ngày ấy cãi nhau, Thạch Mặc đã có chút đoạn tuyệt, cự tuyệt như thế nào, xem ra muốn hân phủ xuống những việc kia cũng không phải là chuyện đơn giản, chỉ là,

nàng có lòng tin, nhất định sẽ làm cho Thạch Mặc một lần nữa tiếp nhận mình, lúc này đây, nàng vẫn cảm thấy có chút may mắn khi hài tử kia không bị hủy mất, không phải chỉ là một hài tử thôi sao, đường đường là vương phủ, chẳng lẽ không thể nuôi nổi một hài tử... Nhưng mà, nghĩ đến mẫu thân của hài tử kia, nàng vẫn còn có chút vướng mắc, hơn nữa, trong lòng còn có một chút nghi vấn, chuyện Thạch Mặc lúc trước rời đi cũng thật là cổ quái, nếu có cơ hội thì nàng nhất định phải biết được rõ ràng, để phòng ngừa Thạch Mặc lại vô thanh vô tức biến mất lần nữa. ” Cha... cha... ” Lúc này, trong phòng truyền ra một giọng nói non nớt, sau đó liền nghe thấy giọng nói đồ dành ôn hòa hiền hậu của Thạch Mặc, bầu không khí an bình đó như cuốn lấy Mị Ngạn Nhi đang đứng ở bên ngoài.

Aiz, nếu có thể đi vào thì tốt rồi, nhưng mà, hắn không muốn nhìn thấy mình nha... Không muốn làm cho bản thân cảm thấy rất cô đơn, Mị Ngạn Nhi lắc đầu, mang theo một nụ cười phức tạp rời khỏi Hoa Ngư Các.

Cho hắn thêm một khoảng thời gian ngắn đi, để cho hắn thấy được nàng tốt với hắn như thế nào, cũng muốn cho nàng nghĩ thêm biện pháp, muốn để cho nam nhân kia trở lại với dáng vẻ trước kia, tuy ôn hòa hiền hậu nhưng lại có chút ngốc nghếch, mang theo thẹn thùng ngại ngùng, người làm cho lòng nàng trở nên bình tĩnh... Rất nhớ a.

53. Chương 53

Thạch Mặc về tới mặc viện, Mị Ngạn Nhi cũng phái đến người từng phục vụ bên cạnh Thạch Mặc – Huyền Nhi tới mặc viện, đồng thời cũng phái hai gã sai vặt nhỏ khác cùng một lão nam nhân tới để chăm sóc hài tử.

Mặc viện lập tức náo nhiệt lên, hơn nữa vài ngày sau đó, mỗi ngày đều có vật phẩm mà Mị Ngạn Nhi gửi đến, vàng bạc châu báu, lụa là gấm vóc, đồ cổ quý giá thứ gì cũng có, khiến cho bọn người Thạch Mặc trốn mất há mồm, không biết làm sao cho phải.

Chuyện này là sao đây? Trong lòng Thạch Mặc sớm đã suy nghĩ thật nhiều, nhưng vẫn như cũ không thể nắm bắt được, nàng đây rốt cuộc là có ý gì?

Lúc mới bắt đầu, Thạch Mặc cũng cự tuyệt, hắn căn bản không cần nhiều châu báu như vậy, đâu thể dễ dàng nhận lấy, nhưng mà dưới sự cường thế của Mị Ngạn Nhi cứ không ngừng lập đi lập lại, thứ càng bị rút đi thì lại càng có nhiều thứ đem tới, đưa đi thì sẽ gửi lại, một mực đưa tới cho đến khi Thạch Mặc nguyện ý mới thôi, nếu không thì sẽ vẫn đưa vào, thời điểm dùng ba bữa cơm sẽ tăng thêm một phần trà bánh, khiến cho Thạch Mặc cuối cùng cũng phải bắt đầu tiếp nhận, đành phải mang mấy thứ đó để hết trong phòng, mắt cũng không thèm nhìn đến.

Thời gian cứ thế trôi qua được nửa tháng, trước mắt Thạch Mặc lại đột nhiên xuất hiện người nam nhân kia...

” Thạch công tử ! ” Đây là giọng nói của một nam nhân lạnh nhạt như băng, thân hình Thạch Mặc chấn động một cái, liền có chút kinh hãi nhìn nam nhân kia.

Hai năm trước, cũng chính người nam nhân này đã mang hắn rời khỏi nơi đây...

” Vương gia phái nô tài đến đây để gửi cho người một câu, nếu người đã lựa chọn về đây, thì người cũng không cần phải trốn tránh vấn đề trước kia nữa, hài tử của Mị gia cuối cùng vẫn là người của Mị gia, mà hài tử của người cuối cùng vẫn là của người. ” Nam nhân cũng không mang Thạch Mặc đi, mà chỉ nói tiếp một câu.

(mm khịt khịt mũi: mị cũng không hiểu, chắc là đôi bên công bằng, đừng quan tâm đến chuyện trước kia)

Thạch Mặc bị lời nói kia làm cho sững sờ, thời điểm nghe thấy việc liên quan đến hài tử, trong lòng hung hăng đau đớn một chút , sắc mặt kinh hãi cũng trở nên có chút tái nhợt.

” Nô tài đã nói hết lời mà vương gia muốn đưa tới, ngài nếu không còn gì phân phó, nô tài liền cáo lui. ”

” ... ta... ta, không có việc gì... ” Thạch Mặc cũng không biết mình muốn nói cái gì, chỉ là lúng ta lúng túng nói chính mình không có việc gì.

Nam nhân nhìn Thạch Mặc một cái thật sâu, liền biến mất khỏi phòng.

Thạch Mặc ngơ ngác ngồi ở bên giường, một bên giường nhỏ là một tiểu hài tử đang an ổn ngủ ngon, trên khuôn mặt đáng yêu trước mặt mang theo một chút gì đó rất giống với hình dáng của Mị Ngạn Nhi...

...

Từ lúc Thạch Mặc về đây, ngoại trừ gặp phải chủ tử là Mị Ngạn Nhi thì cũng chỉ đụng phải vị chính phu kia, vị Âm Trữ trước kia cũng có vài lần duyên phận gặp mặt qua cũng không gặp phải... Cho nên, lần này gặp phải tại đình viện cũng không tính là ngẫu nhiên.

" Thạch công tử, đã lâu không gặp, từ lúc chia tay đến giờ không gặp phải vấn đề gì chứ ? " Giọng nói của Âm Trữ vẫn ưu nhã giống như trước kia, người cũng vẫn ung dung tiêu sái như vậy, Thạch Mặc nhìn thấy người tới cũng không khỏi cảm thán.

" Âm công tử. " Thạch Mặc cũng không biết nói gì, chỉ kêu một tiếng, liền không nói tiếp nữa.

" Ha ha, Thạch công tử đừng để ý, không biết có thời gian hay không, có thể nói chuyện với Âm Trữ một chút? " Âm Trữ cười nhạt một cái, nói một lời mời.

" A, được. " Thạch Mặc lên tiếng, hiện tại đã là buổi chiều, Niệm Nhi cũng vừa mới ngủ, hiện tại cũng thật nhàn hạ.

Sau đó hai người một trước một sau ngồi ở trong lương đình, gã sai vặt sau lưng đứng cách đó không xa, thỉnh thoảng nhìn về phía hai người, mang theo một tia đắc ý hiếm hoi.

(mm: = '= dự là không thích gã này, sắp chết một lần cũng không tổn)

" Thạch công tử, nghe người ta nói, mấy ngày gần đây tâm tình vương gia hình như không được tốt lắm. " Âm Trữ mở lời trước, cũng không còn khách sáo gì, trực tiếp nói vào chủ đề.

Chân mày Thạch Mặc cũng nhăn lại, hai đầu lông mày có chút ưu sầu.

" Ta đây cũng không biết, hơn nửa tháng nay ta cũng không nhìn thấy vương gia. " Từ lúc hấn trở về nơi này, chỉ thấy được cả đồng vật phẩm trân quý gửi đến, thật sự đúng là không gặp mặt nàng được một lần.

" ... " Âm Trữ kinh ngạc nhìn Thạch Mặc, không nghĩ tới nghe đến đó liền không biết nói gì, nhất thời có chút mơ hồ, nhưng trong nháy mắt, tựa hồ có chút hiểu rõ.

" Thạch công tử, người có phải cãi nhau với vương gia không ? " Âm Trữ dường như hiểu rõ hỏi, trong tình huống này chỉ có thể giải thích bằng nguyên nhân như thế.

" ... Ta... " Thạch Mặc không biết nên nói gì nữa, nói xong một từ rồi cũng không nói cái gì.

" Tính tình vương gia dạo gần đây không được tốt lắm, quanh thân đều lạnh lùng, hạ nhân nói liền cả đồ ăn cũng chỉ dùng một chút, Âm Trữ là vì lo lắng, tính tình vương gia nếu không tốt thì nơi này cũng sẽ không ổn, Vương gia là chủ tử của chúng ta, nếu người làm cho nàng ấy vui, thì nàng ấy mới đối xử tốt với chúng ta nha. "

Lần này hấn xuất hiện, tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, mà chính là cố ý, mấy ngày nay nhìn thấy vương gia, thì lại cảm thấy có gì không đúng lắm, mới đi hỏi hạ nhân xem dạo gần đây hấn đang lo lắng đến chuyện gì...

Nghĩ đến vẻ mặt của Mị Ngạn Nhi, nghĩ tới nhìn thấy bóng dáng cô đơn đứng ở bên ngoài viện kia, Âm Trữ biết được, vua của hấn ông trời của hấn rốt cuộc đã tìm được người mà nàng muốn thật sự rồi... Ánh mắt khi nhìn về phía Thạch Mặc, tuy hấn một mực không có chút xác định, cũng có chút hoài nghi, nhưng hiện tại, cái cảm giác giữa hai người này lại khiến hấn không khỏi hoài nghi một lần nữa.

Aiz, muốn nhìn bộ dáng người nam nhân của vương gia cũng tìm không thấy, vốn nghĩ rằng sẽ không có thật trên đời, cuối cùng lại không nghĩ tới sẽ đặt tâm của nàng lên người nam nhân tên Thạch Mặc này, có lẽ chính bản thân vương gia cũng không hiểu rõ, nhưng hấn vẫn rất tinh tường, ánh mắt này hơi thở này, khiến hấn nhìn vào mà cảm thấy thật đau lòng... Không biết có phải hay không đã đến lúc hấn nên rời đi...

Nhưng hiện tại không phải là lúc nên rời đi, giữa vương gia cùng Thạch công tử hình như có chút vấn đề, nghe hạ nhân nói còn mang theo một hài tử, cụ thể cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, hần lần này hi vọng vương gia cùng Thạch công tử có thể hòa hảo với nhau, nhưng hần cũng sẽ không ra mặt, hần không đành lòng nhìn thấy người mình thích thương tâm...

54. Chương 54

Nghe xong lời Âm Trữ nói, trong lòng Thạch Mặc có chút ảm đạm cũng có chút lo lắng, nàng gần đây không ổn sao? Là vì chuyện của hần sao

Nhưng mà, hần lâu rồi cũng không nhìn thấy nàng... Hơn nữa, hần cuối cùng vẫn không quên được chuyện kia trong quá khứ nha....

” Âm công tử, ta, ta, thực xin lỗi, ta cũng không biết nên làm cái gì nữa, ta chỉ muốn hài tử có một cuộc sống tốt hơn. Chuyện của vương gia thì ta làm sao có thể quản được, hơn nữa, ta cũng không muốn trông nom đến, nếu người vì chuyện này mà tới, thì hãy đi đi, hài tử sắp dậy rồi, ta không tiện người được. ”

Cũng không biết nếu dùng từ chạy trốn chết có thể hình dung chuẩn xác được Thạch Mặc vào lúc này hay không, nhưng Thạch Mặc vừa nói xong thì đã vội vàng rời đi, liền không để chút thời gian cho Âm Trữ kịp phản ứng nữa, chỉ để lại một mình Âm Trữ có chút ngạc nhiên ngồi nguyên tại chỗ.

...

Có câu không xảo không thành thư*, lúc Thạch Mặc vội vàng rời khỏi tầm mắt của Âm Trữ, bởi vì trong lòng có chút lo lắng, nên cũng trực tiếp trở về phòng, hài tử sắp tỉnh dậy cũng chỉ là cái cố, trẻ nhỏ vốn thích ngủ, làm sao có thể tỉnh dậy nhanh như vậy.

Không xảo không thành thư* : ví con cho câu ” sự việc vô cùng trùng hợp ”

Thạch Mặc đi tới thì nhìn thấy một bóng dáng, có chút quen thuộc, hình như đang đứng ở ngoài sân nhà của mình, rồi lại do dự không đi vào.

Thạch Mặc đứng cách bóng dáng đó không xa, không biết có nên tiến đến hay không, đối mặt với người nam nhân này, không hiểu tại sao, hần lại có chút chột dạ, có chút hâm mộ, có chút không tưởng được.

” Thạch công tử ? ” Lời nói của nam nhân đó mang theo một hương vị mềm mại.

Thạch Mặc có chút khần trương, lại đi hai bước, liền dừng lại.

” ... Tham kiến vương phi. ” Hần lại làm như vậy a, trong lòng Thạch Mặc như trúng cổ, trưng ra một bộ dạng tượng trưng như đang thi lễ.

” ... ” Người đến thì ra là vị vương phi Trọng Minh Thu của Mị Ngạn Nhi, lúc này cũng không nói lời nào, ánh mắt chỉ đang công khai quan sát Thạch Mặc.

Ra là người nam tử này sao? Thật đúng là làm cho người ta kinh ngạc, nếu như không phải người hầu của hần nói đó là sự thật, thì hần thật đúng là không thể tin được...

” Đứng lên đi, đều cùng hầu hạ vương gia, không cần đa lễ như vậy. ” Trọng Minh Thu chậm rãi nói, trong lời nói mang theo một tia khiêu khích cùng khinh thường...

Thạch Mặc miễn cảm thấy thái độ của Trọng Minh làm cho người khác cảm thấy rất không thoải mái, hơn nữa câu nói cùng hầu hạ vương gia kia càng như đang đâm vào trong lòng hần!

Người nam nhân này tới để làm gì? Là tới thị uy sao?

” Vương phi, người là chủ tử, ta chỉ là nô tài, đều là người trong phủ thì cũng không thể không tuân thủ quy củ, không biết người tới đây để phân phó việc gì, có lời gì thì xin người cứ nói thẳng. ”

Thạch Mặc biểu hiện ra sự quật cường, ngôn từ càng thêm kiên quyết, hần không thích nhất chính là gặp mấy chuyện tình dây dưa, cũng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ tranh giành thứ gì với người khác, người nam nhân

này dùng một ngữ điệu không thoải mái làm cho người khác cũng không thấy vui vẻ gì... hấn đúng là không thể tiếp nhận được!

” ... Hừ, thì ra người còn biết người chỉ là một nô tài, vậy hấn cũng hiểu rõ được bốn phận của mình, không cần phải vọng tưởng bay lên đầu càn biến thành phượng hoàng, cũng không nhìn đến bộ dáng của người chút đi, Thạch Mặc, bốn vương phi cũng là hảo tâm khuyên người, Vương gia đối với người chẳng qua chỉ là thích cái mới mẻ, bốn vương phi hiện tại đang mang thai nên người mới sủng hạnh người, người chớ có nghĩ gì quá nhiều, cũng đừng tự mình đa tình, chờ đến thời điểm vương gia không còn nhớ người là ai nữa thì đến lúc đó cũng đừng có tự mình khó coi. ”

Nuông chiều của hấn, mang theo một loại kiêu ngạo cao quý, đây là do nguyên nhân hoàn cảnh, cũng là do bẩm sinh mà có...

” ... ” Thạch Mặc trầm mặc, trong lời nói của nam nhân này đều là giận lấy, sự tình của hấn và Mị Ngạn Nhi trước đây hình như cũng không biết đến, nhưng cũng không phải là lời nói dối, trong lòng hấn cũng đang một mực tồn tại một bóng ma như vậy...

Không biết đến khi nào thì nữ nhân kia sẽ không còn chút nhiệt tình với mình nữa, dù sao thì hấn cũng chỉ là một người không tài không sắc, không cò gì hơn người.

” Tại sao không nói chuyện, bốn vương phi nói trúng tâm tư của người rồi chứ gì ? ” Mang theo một nụ cười chiến thắng, Trọng Minh Thu không chút khách khí tiếp tục châm chọc Thạch Mặc...

Nghe hạ nhân nói trong phủ có thêm một người đàn ông, vương gia hình như rất yêu mến hấn, hấn cũng có chút lo lắng, hơn nữa hạ nhân nói bộ dáng của người nam nhân này cũng không tốt, lại càng làm cho hấn cảm thấy lo lắng, mặc dù nói người tài không coi trọng nhan sắc, nhưng cũng là việc chống trả khó khăn nhất (mm:=__= ko hiểu), nhưng mà, thời điểm khi nhìn thấy nhan sắc thật sự của Thạch Mặc, hấn cũng có chút yên lòng rồi, bộ dạng của người nam nhân này khó coi như vậy, còn rất thô lỗ, tựa hồ còn mang theo một loại phúc hậu ngu đần, cũng không hiểu vì sao lại được nhập vào phủ...

Thạch Mặc dùng một loại ánh mắt phẫn nộ cùng âm trầm nhìn Trọng Minh Thu, mà thời điểm Trọng Minh Thu cho rằng Thạch Mặc sẽ nói những cái gì, thì Thạch Mặc lại chỉ cúi đầu, dùng một ngữ điệu vững vàng nói: ” Vương phi, nếu người không còn phân phó nào khác, Thạch Mặc xin cáo lui. ”

Thạch Mặc nói xong, cũng không đợi phản ứng của Trọng Minh Thu, liền trực tiếp lướt qua người của Trọng Minh Thu, Thạch Mặc đi vào trong sân nhỏ.

” Vương Phi, hấn thật vô lý mà, căn bản chính là một người thô kệch không hiểu gì, cũng không hiểu vì sao vương gia lại có thể cho hấn nhập phủ. ” Một gã sai vặt một mực luôn đi sau lưng Trọng Minh Thu nói ra, giọng nói lại lớn làm cho Thạch Mặc cũng nghe thấy hết, hiển nhiên là hướng về phía Thạch Mặc mà nói.

Đưa lưng về phía chủ tử hai người, trên mặt Thạch Mặc lộ ra một nụ cười trào phúng, bước đi cũng không dừng lại mà đi vào trong nhà.

Trọng Minh Thu ở sau lưng hơi nhúu mày lại, trên mặt biểu lộ có chút khó coi.

55. Chương 55

Màn đêm buông xuống.

Cửa phòng ngủ của Thạch Mặc nhẹ nhàng bị đẩy ra, một đạo bóng dáng nhẹ nhàng tiến vào, cuối cùng đứng trước giường của Thạch Mặc.

Aiz, vài ngày không thấy hấn, thật có chút nhớ nhung, vừa nghe Lưu Khê báo cáo, nghe nói hôm nay Trọng Minh Thu vốn luôn ôn hòa có đến tìm hấn, hơn nữa Trọng Minh Thu còn nói một chút lời khó nghe, nàng cũng có chút đứng ngồi không yên.

Kỳ thật, thời điểm còn chưa lấy Trọng Minh Thu, nàng chỉ biết Trọng Minh Thu là một công tử được nuông chiều một chút, bất quá người nam nhân được nuông chiều này trước mặt nữ nhân là nàng đây lúc nào cũng rất nghe lời, cho nên, nàng liền cũng không để trong lòng, lại không nghĩ tới hắn lại ở sau lưng mình đi gặp Thạch mặc.

Thạch mặc sẽ nghĩ thế nào đây, có tức giận không? Hắn sẽ a, Trọng Minh Thu nói nhiều lời khó nghe như vậy, chỉ là, hắn thể nhưng lại không rống to với người đã đối xử với mình như vậy, mà chỉ trầm mặc xoay người, nó thật khác với những gì nàng đã tưởng tượng.

Tay Mị Ngạn Nhi nhịn không được chậm rãi tới gần Thạch Mặc, cuối cùng rơi trên mặt Thạch Mặc, vuốt ve lông mày đôi mắt của hắn.

Đúng là một nam nhân làm cho người khác cảm thấy đau lòng mà, lúc trước nếu hắn không rời đi, nàng tựa hồ cũng sẽ không biết rằng hắn quan trọng với mình như thế nào, nhưng mà, trải qua quãng thời gian khó khăn như vậy, về sau lại bắt buộc chính mình quên nó đi, nhưng ở chỗ sâu dưới đáy lòng cuối cùng vẫn một mực đau nhức, chỉ là đau đớn này về sau dần chết lặng mà thôi...

Đây là nam nhân đầu tiên mà mình có tình cảm, cũng là nam nhân duy nhất mà trong lòng nàng yêu thương, thời gian cùng khoảng cách càng làm cho nàng cảm nhận rõ được tình cảm của mình, hai người trong lúc đó dường như đã tồn tại một ngăn cách không rõ ràng.

Hiện tại nàng cũng có chút do dự, phần nộ của hân, thương thế của hân làm cho tâm của nàng cũng không dám tiếp cận hân, nhưng lại muốn tu bổ đi vết rách giữa hai người, nhưng vẫn như cũ thật không dám dựa vào quá thân cận, chỉ là một cử động truy cầu nịnh nọt, cũng giống như hành vi rình coi giống hiện tại.

Aiz, mình thật sự rất không dễ dàng a, từ nhỏ đến lớn nàng có bao giờ như vậy đâu nha, nhất là khi đối mặt với Thạch Mặc, rõ ràng là mình cũng rất tức giận, cũng rất phần nộ, nhưng cũng vì việc của hài tử mà cảm thấy chột dạ áy náy, khiến cho trong lòng lúc này lại trở nên phức tạp đến cực điểm, mà Thạch Mặc cũng quả là không nể tình, lại hết lần này đến lần khác đem chuyện mà nàng muốn buông xuôi đặt ở dưới ánh mặt trời, làm cho nàng ngay cả cơ hội trốn tránh cũng không có.

Tên nam nhân ngốc nghếch này, nếu như là người khác thì nhất định sẽ mang ơn nịnh nọt mình a, lại như thế làm mình trở nên có chút mất tự nhiên.

Nhưng mà, cho dù có nhiều vấn đề hơn nữa, thì cũng không có vấn đề gì, chỉ cần hân còn ở bên cạnh mình, nàng nhất định liền có biện pháp để cải thiện lại quan hệ giữa hai người...

Mị Ngạn Nhi vừa nghĩ, tay ở trên mặt Thạch Mặc cũng bắt đầu động, động tác rất nhẹ, như là sợ đánh thức Thạch Mặc, nhưng động tác cũng càng lúc càng quá phận, rõ ràng là đang có xu thế trượt xuống dưới...

Aiz, coi như Thạch Mặc đã trở lại giống như trước kia, chính mình rõ ràng là đang tức muốn chết, nhưng thân thể lại vẫn như cũ nổi lên hứng thú, huống chi lại là thời điểm đêm dài người vắng... Muốn... Rất muốn... Mị Ngạn Nhi nuốt nuốt nước miếng không tồn tại, cố gắng khống chế bàn tay không tìm kiếm ở dưới nữa...

Trong mắt Mị Ngạn Nhi có dục vọng, nhưng tay lại ngừng lại, sau đó dừng lại khoảng vài giây, sau đó chậm rãi thu trở lại.

Sắc mặt Mị Ngạn Nhi trở nên có chút quái dị, cũng không biết là khó coi hay xấu hổ, nàng đứng trước giường nhìn Thạch Mặc một hồi, miệng giật giật nhưng cuối cùng cũng không nói gì thêm, chỉ là có chút bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người rời khỏi gian phòng của Thạch Mặc.

...

Mà người nằm ở trên giường nghe thấy tiếng đóng cửa rất nhỏ, mắt cũng mở ra.

Không biết nàng đến đây từ lúc nào, thời điểm khi hân cảm giác có một bàn tay đang vuốt ve trên mặt mình, có chút mát mẻ cũng có chút ôn nhu, mang theo một mùi hương chỉ mỗi nàng mới có.

Khi đó, thân thể của hân đều có chút cứng ngắc lại, nhưng không mở to mắt ra, bởi vì, hân không biết nên đối xử với nàng như thế nào.

Đối với nàng, hắn chỉ có chút ai oán, nhưng nửa tháng nay, việc cố ý nịnh nọt đối với hắn kia rõ ràng cũng dần có xu hướng biến mất, không phải mình mềm lòng, mà là không phải rất oán hận... Hắn yêu nàng a, sao có thể thực sự oán hận nàng chứ, cho dù có oán hận nhiều hơn nữa, so với yêu thương cũng không coi là cái gì...

Nhưng mà, hắn vẫn bất an như trước, mâu thuẫn như trước, vẫn như trước không biết làm sao, không biết nên đối mặt với nàng như thế nào, càng không biết làm như thế nào trước sự sùng ái cùng nịnh nọt của nàng...

Nàng là thật lòng sao? Mình có thể không oán giận, nhưng nàng có thể tha thứ cho hành vi mất tích cùng phản bội của mình hay sao? Hắn không biết, thật không biết, hắn rất dằn, đoán không được tâm tư của người khác, nhất là nữ nhân có chút hay thay đổi này, cao quý như nàng lại có thể vâng lời lùi bước trước mặt hắn, nàng hay thay đổi cùng tà mị làm cho hắn bất an, sự hiện hữu của nàng đối với hắn chính là một sự lựa chọn mâu thuẫn khiến hắn không biết nên lựa chọn như thế nào...

Hơn nữa, nàng còn có một vương phi xinh đẹp như vậy, còn có một thị thiếp ôn nhu ưu nhã như vậy, thậm chí, nàng nghĩ muốn có một nam nhân như thế nào thì cũng đều có cả, mà tính toán trên người mình... Hắn tự ti, từ khi biết được Mị Ngạn Nhi cho đến hiện tại thì vẫn tự ti, từ lúc biết rõ được thân phận của nàng, làm cho tâm lý của hắn cứ luôn tồn tại một vướng mắc, mà cũng là một vấn đề làm cho hắn cảm thấy phức tạp...

Nếu như mình có một thân phận để xứng đôi với nàng, hoặc chính mình xinh đẹp một chút đáng yêu một chút, có lẽ lúc trước hắn sẽ không rời đi a, tuy rõ ràng là vì hài tử mới rời đi, nhưng trong lòng, tại trong một góc âm u lại tồn tại một cảm giác không phải là vì chính mình, sợ hãi và lo lắng của hắn làm cho cuộc sống hằng ngày của hắn trở nên khó có thể bình an, làm cho hắn không bỏ xuống được cũng cầm không được, làm cho hắn cũng khinh bỉ chính mình, mà chỉ khi rời đi mới có thể thoát được cái tình huống ấy, ít ra thì hắn cũng nghĩ như vậy, lại không không tới, sau khi rời đi lại trở nên càng thêm thống khổ, loại tư vị tưởng niệm này, làm cho dục vọng của người ta cũng trở nên dần phai nhạt...

56. Chương 56

Mị Ngạn Nhi rời khỏi phòng Thạch Mặc cũng không đi xa, chỉ đứng dưới gốc cây ở sân ngoài mà mình thường đứng, nhìn thật sâu về phía phòng Thạch Mặc.

Hắn tỉnh rồi, không biết tỉnh từ lúc nào, nhưng sau khi tỉnh lại cũng giả bộ ngủ tiếp... Nàng không biết vì sao hắn lại giả bộ ngủ, điều duy nhất có thể đoán được chính là hắn không muốn nhìn thấy nàng, chẳng lẽ hắn không muốn nhìn thấy nàng đến thế sao?

Mị Ngạn Nhi đứng dưới tàng cây thật lâu, mới than nhẹ một tiếng xoay người rời đi, chỉ để lại trong gió mấy phần sầu bi.

...

Mị Ngạn Nhi đã hai mươi tuổi, có tước hiệu, có phủ trạch của mình, cũng có phu thiếp, theo lý mà nói thì hắn đã là một nữ nhân trưởng thành, tiếp quản thế gia cũng rất thành thực, thậm chí còn mang theo một chút giỏi giang đánh đá chua ngoa, bằng không sao các đại thần trên triều đình lại đối với nàng kiêng kị ba phần như vậy, chỉ là, loại người lão luyện thành thực như vậy cũng có đôi lúc bướng bỉnh không đúng thời điểm cho lắm...

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, dường như cứ vào thời điểm này, thì Mị Ngạn Nhi đều sẽ xuất hiện ở trong phòng của Thạch Mặc, sau đó sẽ đứng ở bên giường của Thạch Mặc, cũng không nói gì nhiều, chỉ là ngẫu nhiên sẽ vuốt ve lên mặt Thạch mặc, hoặc nếu không thì sẽ đứng như vậy, cho đến khi Thạch Mặc tỉnh rồi nhưng vẫn giả bộ ngủ, thì sau đó mới rời đi, dùng tiếng đóng cửa không nhẹ cũng không nặng nói cho Thạch Mặc biết, nàng đã rời đi...

Còn về phần Thạch Mặc, cũng không nghĩ tới vào ngày thứ hai Mị Ngạn Nhi sẽ lại đến nữa, hẳn cả một ngày chỉ nghĩ vì sao Mị Ngạn lại trở về, cho nên cũng không để ý tới vấn đề này, chẳng cho đến thời điểm buổi tối ngày thứ hai, thời điểm khi mình bị vuốt ve mà tỉnh lại, Thạch Mặc cũng không biết làm sao cho đúng, sau đó, lại nghĩ tới vấn đề vào ngày thứ ba Mị Ngạn Nhi có tới hay không...

Cho nên, nếu ngày đầu tiên ngày thứ ba là Thạch Mặc bị Mị Ngạn Nhi vuốt ve mà tỉnh lại... thì sang ngày thứ ba, Thạch Mặc căn bản chính là không có ngủ chút nào.

Mà hai người đó lại giằng co đến ba ngày...

...

Ngày thứ tư, Thạch Mặc vẫn như cũ không có ngủ, cũng không phải cố ý chờ đợi Mị Ngạn Nhi, mà là hẳn thật sự không ngủ được, chỉ cần hẳn vừa nhắm con mắt lại, thì sẽ nghĩ tới cảm giác vuốt ve thật nhu hòa kia, sau đó sẽ phát hiện tim mình đập rộn lên, tựa hồ đang chờ mong cái gì đó.

Aiz, nữ nhân này nha, cái gì cũng không nói mà toàn giầy vò hẳn như vậy... Hiện tại hẳn ngược lại bắt đầu hoài nghi, nữ nhân này có phải đang tính toán không cho hẳn ngủ một giấc thật ngon...

Mà Mị Ngạn Nhi rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, thật ra cũng không có gì, nếu như vừa mới bắt đầu chỉ là xuất phát từ tâm tình lãng mạn của mình, muốn nhìn thấy Thạch Mặc để thỏa mãn mong nhớ của mình, thì về sau cũng không còn chút nào lãng mạn nữa rồi, nàng chỉ đang dùng một sự giận dữ cùng bướng bỉnh trong lòng nàng để xuất hiện trong phòng Thạch Mặc.

Hừ, giả bộ ngủ thì cứ giả bộ ngủ, ta đây sẽ đến mỗi ngày xem thử người sẽ sắp xếp thế nào... Hơn nữa, haha, nàng còn nhân tiện ăn đậu hũ nha, cũng không phải không có lợi...

Sau đó, hai người một thì giả bộ ngủ một thì mang trong mình bướng bỉnh cùng giận dữ trôi qua ba ngày... Và kết quả chính là trong vương phủ nhiều hơn hai người không được ngủ đủ giấc...

Có đôi khi, theo sự tình cứ thế phát triển, mọi người cũng đã thành thói quen, mà mọi người cũng dần học được cách thích ứng, đây cũng là một trong những ưu điểm giúp cho nhân loại có thể phát triển cho đến hiện tại.

Sau khi Thạch Mặc mất ngủ khoảng năm sáu ngày, hẳn rốt cuộc quyết định không cùng Mị Ngạn Nhi tiếp tục cái hành vi nhảm chán lúc về khuya này nữa, hơn nữa vì hẳn mất ngủ mà suýt chút nữa làm cho Niệm Nhi rơi xuống đất, càng làm cho hẳn quyết định mọi việc cứ thuận theo tự nhiên vẫn tốt hơn...

Sau đó, vào buổi tối ngày thứ bảy, thời điểm Mị Ngạn Nhi ” đúng hẹn ” đi đến liền phát hiện Thạch Mặc đã thật sự ngủ say...

Đứng ở trước giường Thạch Mặc, về mặt Mị Ngạn Nhi có chút ngạc nhiên... Tựa hồ giống như không tin, Mị Ngạn Nhi đưa tay ra, không phải là động tác dịu dàng như trước, ngược lại còn dùng thêm chút tức giận ở trên mặt Thạch Mặc...

Kết quả lại làm cho Mị Ngạn Nhi nổi giận, nàng phát hiện nam nhân này đã thật sự ngủ say, thậm chí còn ngủ say hơn so với trước kia, cũng không phát hiện ra động tác của mình.

Trong lúc đó, nhìn thấy về mặt có chút mệt mỏi của Thạch Mặc, Mị Ngạn Nhi cảm thấy hành vi của mình mấy ngày nay có chút buồn cười, nàng đường đường là một vương gia thế mà ngày nay lại làm đồ đệ của đạo chích, mà mục đích cũng chỉ vì hờn dỗi, vì muốn nhìn thấy trong cặp mắt kia có bóng dáng của mình... Thật là làm cho người ta cảm thấy đáng yêu.

Độ mạnh yếu của ngón tay trở lại nhu hòa như trước, lưu luyến di động trên mặt của Thạch Mặc, một lúc thì sờ sờ lông mày của hẳn, một lúc thì sờ lấy môi của hẳn, sau đó thì càng ngày càng mò xuống dưới, mò tới nơi mà mấy ngày nay mình còn chưa sờ đến, bởi vì kiêng kỵ Thạch Mặc giả bộ ngủ, mấy bữa nay Mị Ngạn Nhi cũng không làm gì quá phận, chỉ xem như là chào hỏi bình thường, ngày hôm nay khi đối mặt với Thạch Mặc đang ngủ say, Mị Ngạn Nhi phát hiện dục vọng mà mình luôn ẩn nhẫn lại xuất hiện lần nữa...

Đối mặt với người mình yêu thương, nếu không có dục vọng thì cũng không phải là người bình thường, chỉ là, ánh mắt một lần nữa nhìn trên mặt Thạch Mặc, ánh mắt của Mị Ngạn Nhi trong bóng tối cũng có chút áy náy, cảm thấy đau lòng...

Aiz, nàng sao lại khổ thế chứ, quả là không thể giải thích được chút nào nha... Không vừa lòng thu hồi lại tay của mình mình, Mị Ngạn Nhi giúp Thạch Mặc đắp mền lại, sau đó khẽ hôn lên trán Thạch Mặc một cái, mới xoay người rời khỏi phòng Thạch Mặc, mà lần này Mị Ngạn Nhi đóng cửa lại không phát ra âm thanh nào, người trên giường cũng không mở to mắt nữa, một đêm chưa ngủ...

57. Chương 57

Từ ngày đó, Âm Trữ cũng không đến nữa, vị vương phi thoát nhìn yếu đuối nhưng trên thực tế lại rất được nuông chiều kia cũng không tới, mà từ khi hần quyết định thuận theo tự nhiên thì Mị Ngạn Nhi tựa hồ cũng đã biến mất, dù sao cũng là một quãng thời gian nhàn nhã của Thạch Mặc.

Thật ra cũng không nhàn nhã gì, nhưng trong lòng cũng khá bình tĩnh, mọi người đều nói việc sinh con là một chuyện tình rất khó khăn, nhưng trên thực tế, việc nuôi dưỡng hài tử mới là việc khó khăn nhất, mà giáo dục sao cho tốt cũng là việc trọng yếu nhất.

Thạch Mặc nhìn hài tử vừa mới ngủ dậy, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn, hài tử đã hơn một tuổi rồi, mỗi ngày cũng đều có sự biến hóa, làm người cha như hần cũng cảm thấy kiêu ngạo và tự hào, nhưng là, chuyện làm cho hần cảm thấy có chút mâu thuẫn cũng ngày càng rõ hơn, ví dụ như, vấn đề thân phận của hài tử...

Hài tử cũng không có họ, lúc trước sinh ra hài tử cho đến giờ, hần cũng chỉ lấy một từ "Niệm" để đặt tên cho hài tử, mặc dù biết họ của hài tử, nhưng cuối cùng cũng không nói ra khỏi miệng, cũng không thể dùng nó được, hơn nữa, hài tử cũng cần mẫu thân, hần có thể cố chấp lấy sự quật cường của bản thân, không muốn để sự ủy khuất ở sâu trong trong lòng hần bộc phát ra, nhưng cũng không thể ích kỷ như thế để cho hài tử cũng chịu khổ giống mình, hài tử cũng là hài tử của nàng, hần cũng có quyền lợi được nàng yêu thương...

"Niệm Nhi, nếu sau khi người trưởng thành mà biết được chuyện tình của phụ thân, có phải sẽ oán giận phụ thân hay không, phụ thân cũng không hi vọng như vậy, nhưng mà, sự tình cho đến hiện tại, cũng thật khó có thể mở miệng..."

Đúng vậy nha, mọi chuyện cũng quá khéo rồi, làm cho hần cảm giác đây không phải là sự thật, hơn nữa còn là dưới tình trạng này, hài tử cũng đã lớn rồi, hần nên nói bắt đầu từ đâu đây.

"Công tử, Vương gia truyền lời tới, nói là buổi trưa sẽ dẫn người đi ra ngoài một chút, phái nô tài đến đây để người có thể chuẩn bị trước." Thời điểm Thạch Mặc đang suy nghĩ miên man, Huyền Nhi dẫn theo vài nô tài đi tới.

Thạch Mặc nghe xong lời Huyền Nhi nói liền sững sờ, dẫn hần đi ra ngoài một chút? Đây là có ý gì?

"Ta... có thể không đi không?" Thạch Mặc do dự hỏi, Huyền Nhi cũng sững sờ, trên mặt có chút xấu hổ.

Thạch Mặc nhìn thấy vẻ mặt của Huyền Nhi liền cũng biết không đi thì không được rồi, tựa hồ trước kia cũng như vậy, chỉ cần là quyết định của nàng, hần sẽ không có quyền lợi để nói gì.

Muốn hần ở lại thì hần liền có thể ở lại, muốn hần có chỗ ở thì hần cũng có chỗ ở, không muốn gặp hần thì hần cũng không gặp được, muốn gặp mặt thì phải truyền lời, mấy ngày trước hằng đêm đều quấy nhiễu tinh thần hần làm hần không thể nào tập trung được, thật khó khăn mới an ổn được vài ngày, nàng lại đột nhiên liền muốn dẫn hần ra ngoài, nhưng chỉ gọi hạ nhân đến truyền lời, làm cho hần không thể từ chối được...

Hần không muốn làm khó người khác, liền chỉ có thể tự làm khó chính mình.

"Vậy phiền người chăm sóc Niệm Nhi."

"Vâng, công tử yên tâm, nô tài nhất định sẽ chăm sóc tiểu thư Niệm Nhi thật tốt." Tuy hài tử Niệm Nhi của Thạch Mặc không phải là của Vương gia, tuy Mị Ngạn Nhi không cho Thạch Mặc thân phận gì cả cũng không để mọi người nói gì, nhưng mà, người thông minh đều hiểu rõ được đối với Mị Ngạn Nhi, nam nhân tên Thạch Mặc này không hề tầm thường chút nào, tuy bọn hạ nhân rất ít khi nói về chuyện này, nhưng nhìn vào vẻ mặt lẫn nhau cũng tự mình hiểu rồi...

Cho nên, hài tử của Thạch công tử cũng sẽ nhận được đãi ngộ không khác biệt, ít nhất thì những đãi ngộ Thạch công tử nhận được cũng dựa theo tiêu chuẩn của thiếp thất mà phân phối, nhất là một đồng lớn gì đó mà mấy ngày trước vương gia đưa tới, trong đó cũng không thiếu nhiều vật quý hiếm, càng có thể nhìn ra sự đối xử đặc biệt của Mị Ngạn Nhi đối với Thạch Mặc, chỉ là, vương gia và Thạch Mặc hình như đang xảy ra mâu thuẫn gì đó, làm cho cảm giác giữa hai người có gì đó là lạ.

Nhưng mà đây cũng không phải là chuyện mà một hạ nhân như hắn cần quan tâm.

” Cảm ơn. ” Thạch Mặc mỉm cười nói cảm ơn, chỉ là hai đầu lông mày vẫn như cũ mang theo một chút ưu sầu, nàng muốn dẫn chính mình ra ngoài, có ý tứ gì đây?

Những ngày qua rốt cuộc là muốn làm gì?

Trong đầu Thạch Mặc có thật nhiều nghi hoặc, nghi hoặc mà cũng không thông suốt.

58. Chương 58

Đây là lần đầu tiên Thạch Mặc đi ra từ cửa chính của Ngạn vương phủ, ngoài cửa đã chuẩn bị xong một cỗ xe ngựa, một gã sai vặt nhanh nhẹn xốc lên màn xe ngựa của Thạch Mặc.

” Công tử, mời lên xe. ”

Thạch Mặc nhẹ gạt đầu nói cảm ơn, liền chui vào xe ngựa, màn xe ngựa thả xuống, cản trở tầm mắt của mọi người.

Thạch Mặc im lặng ngồi trong xe, khẽ cau mày, trong lòng đang suy nghĩ, lại luôn không có đầu mối, cho đến khi xe ngựa đã dừng lại thì vẫn chưa nghĩ ra cái gì.

” Công tử, mời xuống xe. ” Ở bên ngoài xe ngựa truyền đến giọng nói của gã sai vặt, sau đó màn xe lại được xốc lên lần nữa, Thạch Mặc nhìn bên ngoài xuyên qua cửa sổ xe, thì phát hiện bên ngoài là một trang viên, trên cửa chính trang viên có ghi vài chữ to, rồng bay phượng múa xinh đẹp vô cùng, chỉ là hắn không biết chữ, nên không biết nơi này là nơi nào.

Thạch Mặc không biết nơi này là nơi nào, nhưng nhìn thấy cánh cửa khí thế như thế, thì nhất định không phải là nơi tầm thường, rất giống phủ trạch của một vị đại nhân nào đấy.

Được gã sai vặt dắt xuống xe, Thạch Mặc liền nhìn thấy vài người.

” Người là Thạch công tử sao? ” Một nữ nhân trông có vẻ ồ trọng trong số họ đi tới, mang theo một tia cung kính không khác biệt lắm.

Mà hai tiểu cô nương phía sau rõ ràng là càng thêm kinh ngạc.

Thạch Mặc có chút khó chịu hơi nghiêng người sang bên cạnh, không muốn trực tiếp thừa nhận cái loại ánh mắt đó.

” Vâng, chúng tôi là người của Ngạn vương gia, vị này chính là Thạch công tử, vương gia kêu chúng tôi tới, đây là thiếp mời.” Gã sai vặt vừa mới vén rèm cho Thạch Mặc nói nói rồi lấy ra một thiếp mời, xem ra đã được phân phó kỹ càng.

” Thạch công tử, tiểu nhân là quản gia của phủ tướng quân, vương gia có phân phó, người sau khi đến đây thì sẽ do tiểu nhân dẫn đường cho người, xin người đi theo tiểu nhân. ” Nữ nhân nói xong rồi dùng một tư thế dẫn đường.

Thạch Mặc nhẹ gạt đầu, cũng không nhiều lời, kỳ thật cũng không biết nên nói gì, liền đi theo quản gia đi vào phủ tướng quân.

...

Bố cục phủ tướng quân hình như rất chặt chẽ cẩn thận, hành lang đình các đều rất trật tự, dường như tản ra một loại hương vị ồ trọng.

Theo quần gia tiến vào, Thạch Mặc nhìn thấy được một ít hạ nhân, mỗi người hình như đều tò mò đối với hắn, ánh mắt luôn vô tình hay cố ý mà rơi vào trên người hắn, sau đó người đi sau cùng sau khi đi qua bên cạnh hắn cũng giống như đang tham khảo thứ gì, tuy hắn không nghe được gia nhân kia rốt cuộc đang nói cái gì, nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái như cũ.

Có chút khó chịu kéo quần áo trên người mình, đây là thứ Huyền Nhi đưa hắn mặc vào trước khi xuất phủ, một kiện y phục hoa lệ xinh đẹp nhưng vẫn không mất đi vẻ trang nhã, Mị Ngạn Nhi mấy ngày trước đã đưa tới, hắn cũng không nhìn qua, lại bị Huyền Nhi ghi nhớ rồi đem ra.

Hắn vốn không nghĩ sẽ mặc nó, y phục như thế không thích hợp với hắn, nhưng Huyền Nhi lại nói không thể mặc như ngày thường mà ra ngoài, bằng không sẽ làm mất mặt vương phủ, nên Thạch Mặc tuy rằng không muốn, nhưng lại cau mày tùy ý để Huyền Nhi loay hoay, y phục rườm rà như thế căn bản là hắn không biết mặc.

Hắn thật sự không xứng với trang phục này a...

" Công tử, vương gia cùng các vị đại thần đang ở bên trong, mời người vào. " Quần gia đem Thạch Mặc tới bên ngoài đại sảnh, liền dừng lại bước chân, để cho Thạch Mặc tự mình đi vào.

Thạch Mặc dừng lại một chút, nói với quần gia một tiếng cảm ơn nhẹ nhàng, toàn thân liền có chút khấn trương mà đi vào...

...

Sự xuất hiện của Thạch Mặc liền cắt đứt cuộc trò chuyện của mọi người, trong giây lát, trong phòng vốn đang náo nhiệt cũng trở nên an tĩnh, tầm mắt Thạch Mặc liếc tới liền rơi vào một bóng dáng đang ngồi ở trên giường êm, Mị Ngạn Nhi đang tựa người rất tùy ý ở chỗ đó, toàn ra tản ra một khí tức lười biếng.

" Tới đây. " Mị Ngạn Nhi đương nhiên cũng nhìn thấy Thạch Mặc, ngồi trên giường êm, hướng tay phải về phía thạch mặc.

Tầm mắt của mọi người xung quanh đều chuyển dời đến trên người Mị Ngạn Nhi, sau đó theo động tác của Mị Ngạn Nhi mà nhớ tới trên người Thạch Mặc.

Trong phòng vốn có chín người, tính thêm Thạch Mặc, bây giờ là mười người, năm nam năm nữ không chút sai biệt.

Thạch Mặc cũng không quan tâm khi bị soi mói, cũng không so đo mối quan hệ vốn đang phức tạp mâu thuẫn với Mị Ngạn Nhi, hướng về phía nàng mà đi, tuy vẫn đang trong trạng thái kỳ quái với Mị Ngạn Nhi, nhưng nơi đây là một nơi xa lạ, đối với những người lạ lẫm này, hắn dù không tin tưởng Mị Ngạn Nhi, thì cũng phải nguyện ý dựa dẫm vào Mị Ngạn Nhi.

Thạch Mặc đi qua cũng không chủ động nắm lấy tay của Mị Ngạn Nhi, hắn cũng không thể nào làm động tác này trước những con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, Mị Ngạn Nhi đương nhiên cũng nghĩ đến việc này, nàng chủ động cầm lấy tay của Thạch Mặc, kéo hắn vào trong ngực nàng.

Thạch Mặc không nghĩ tới Mị Ngạn Nhi sẽ làm động tác như vậy, không đề phòng mà ngã vào trong ngực Mị Ngạn Nhi, vừa muốn giãy dụa, lại chợt nghe thấy Mị Ngạn Nhi ghé vào lỗ tai hắn nói.

" Đừng cử động, phối hợp với ta một chút. "

Giọng nói của Mị Ngạn Nhi rất nhẹ, nhiệt khí tỏa ra thổi lên tai Thạch Mặc, toàn thân Thạch Mặc nóng lên, mặt liền đỏ bừng, cũng không còn giãy dụa, tùy ý để Mị Ngạn Nhi ôm lấy.

" Vương gia, có nên giới thiệu một chút không? "

Trong phòng khách đều trưng bày giường lớn nệm êm, ngoại trừ Thạch Mặc và Mị Ngạn Nhi thì còn có bốn đôi nam nữ khác đang ngồi ở xung quanh, người lúc này nói chuyện là một nữ nhân rất có khí thế, thành thực ổn trọng lại mang theo chút lạnh lùng.

" Thạch Mặc, những người này đều là bằng hữu của ta, từ nay về sau nhớ một chút là được, không cần nhiều lời làm gì. " Mị Ngạn Nhi nhún vai lỏng lẻo, dùng một ngữ điệu vô cùng lười biếng nói ra.

” Vương gia, người nói như vậy là không được a, sao lại cấm người ta nói chứ. ” Người mở miệng lần này là nữ nhân có một nụ cười vô cùng狡 hoạt, làm cho người ta liên tưởng nụ cười của nàng ấy giống một con vật nào đó.

Trực giác của Thạch Mặc cảm giác nữ nhân này rất nguy hiểm.

” Sợ hần học cái xấu của người mà. ” Mị Ngạn Nhi trêu chọc lại, nhún mày nói với mọi người xung quanh, trừng mắt nộ khí.

” Sợ là học phải cái không tốt của người thì có, tại sao theo chúng ta lại là học cái xấu? ” Một nữ nhân khác lại mở miệng, ngũ quan đoan chính, khiến cho người khác nhìn thấy đã cảm nhận được một loại hương vị chính trực...

59. Chương 59

” Sợ là học phải cái không tốt của người, tại sao theo chúng ta lại thành học cái xấu rồi? ”

” Văn Nguyệt, bốn vương dù có không tốt đi nữa thì cũng đã giúp người theo đuổi được Dược Nhi, người có tin Dược Nhi sẽ nghe theo lời ta mà không để ý tới người nữa? ” Lời Mị Ngạn Nhi vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của nữ nhân gọi là Văn Nguyệt trở nên vừa đỏ vừa đen, thật khẩn trương nhìn sang nam nhân đang ngồi bên cạnh mình, mà nam nhân nhỏ nhắn xinh xắn ở bên cạnh nàng lại đang cười ôn hòa, gửi cho nàng ta một ánh mắt bình tĩnh chớ nóng lòng, nhưng Văn Nguyệt vẫn cứ khóa miệng lại, không dám trêu chọc Mị Ngạn Nhi nữa.

” Ha ha, lại xưng là bốn vương rồi, người sao chỉ biết khi dễ mỗi Văn Nguyệt thôi thể hả, suốt ngày chỉ có một chuyện đó mà cứ ăn hiếp người ta hoài, người không sợ sẽ làm cho Dược Nhi đau lòng sao. ” Người cuối cùng nói chuyện là một nữ nhân rất nhã nhặn, giọng điệu ôn hòa khiến cho người ta cảm thấy rất thân thiết, Thạch Mặc cũng không nhịn được mà nhìn nàng ta thêm vài lần.

Cùng lúc đó, tay của Mị Ngạn Nhi đặt bên eo của Thạch Mặc cũng xiết lại, Thạch Mặc có chút nghi hoặc nhìn về phía Mị Ngạn Nhi.

” Không cho phép người dùng ánh mắt như vậy nhìn những nữ nhân khác. ” Mị Ngạn Nhi không để ý tới nữ nhân đang nói chuyện, ở bên tai Thạch Mặc nhẹ giọng nói.

Với Thạch Mặc, nàng không muốn nhắc lại chuyện trước kia nữa, nàng muốn bắt đầu lại một lần nữa với hần, nàng có thể sủng hần thương hần, cũng có thể yêu mình hần, còn những việc trước kia cũng nên cho qua thôi, nếu nhắc tới cũng chỉ làm mâu thuẫn giữa hai người khó giải quyết... Đây cũng là nguyên nhân vì sao Mị Ngạn Nhi cũng không nói gì với Thạch Mặc nữa, hơn nữa, để người mình yêu dấu nhất ra mắt với mọi người, đây cũng là một quyết định mà nàng cảm thấy do dự khi để Thạch Mặc tới đây.

Mị Ngạn Nhi nói những lời này rất nhỏ, nhưng mọi người trong phòng lại nghe thấy rất rõ ràng, vẻ mặt của những người đang ngồi đó đều trở nên có chút quái dị, còn kinh ngạc hơn so với thời điểm khi nhìn thấy Thạch Mặc xuất hiện.

Nhưng với những người đã từng trải qua sóng to gió lớn như bọn họ, rất nhanh đã có vài người khôi phục lại bình thường.

” Ngạn Nhi, người đang nghiêm túc? ” Nữ Nhân ôn hòa mở miệng, vấn đề này xảy ra có chút đột ngột, nhưng ngoài Thạch Mặc ra mọi người ai nấy cũng hiểu được đây là có ý gì.

Nghe xong lời nữ nhân kia nói... Mị Ngạn Nhi nở nụ cười, nụ cười tươi sáng như ánh nắng, trên mặt nàng xuất hiện một nụ cười hiếm gặp, đây là sự khôi hài mà nàng luôn ẩn giấu, nàng ngày thường vẫn luôn ôn hòa nhu nhã, có đôi khi lại là mỉa mai hoặc tà tứ, nhưng rất hiếm khi có một nụ cười tươi đẹp như ánh nắng như thế này... Làm cho người ta bị hoa mắt, nhất là Thạch Mặc đang ngồi trong ngực nàng.

” Mặc, vị này là Hộ Quốc tướng quân Lận Hàn, nơi này chính là phủ trách của nàng, người nam nhân bên cạnh nàng tên là Trình Dục, còn nữ nhân cười giống như hồ ly kia chính là Cung Đình, nàng là thượng thư hình bộ, sau này tránh nữ nhân đó càng xa thì càng tốt, nam nhân bên cạnh nàng là Ảnh Linh; Về phần vị này, nàng là Ngự Sử Văn Nguyệt, nam nhân của nàng tên là Dục Nhi; còn người cuối cùng kia tên là Bùi Vũ Dương, người đứng đầu trong đội quân bảo vệ Hoàng Thành, nam nhân của nàng tên là Khải Dự. ”

Mị Ngạn Nhi cũng không trả lời câu hỏi nàng có nghiêm túc hay không, ngược lại chỉ giới thiệu những người đang ngồi ở đây một lần, mà lời nói ra cũng đã khẳng định đáp án mà họ muốn biết rồi.

Những người đang ngồi đây đều trao đổi ánh mắt với nhau để tiêu hóa lại lời nói của nàng, cuối cùng cũng ăn ý tìm được một đáp án, xem ra lần này tiểu vương gia thực sự nghiêm túc...

” Ngạn Nhi, người đã giới thiệu bọn ta rồi, thế sao lại không giới thiệu người đang ngồi trong lòng người thế. ” Lận Hàn luôn luôn là lão đại của mọi người, lời nàng nói ra xem như đã chính thức tiếp nhận Thạch Mặc rồi.

” Thạch Mặc. ” Mị Ngạn Nhi cũng không nói nhảm, nói ra tên hắc, thật ra cũng là muốn nói ra để hắc hắc nghe được, về chuyện tình của Thạch Mặc mọi người ít nhiều cũng biết được, nàng chỉ là muốn tìm cơ hội để giới thiệu Thạch Mặc với bằng hữu của nàng.

Tuy tất cả mọi người đều hiểu được ý nàng, nhưng cũng chỉ có mỗi Thạch Mặc là không hiểu...

Mị Ngạn Nhi giới thiệu ngắn gọn như thế làm cho trong lòng Thạch Mặc cảm thấy có chút mất mát, thân phận của hắc lại một lần nữa tạo nên một tình cảnh làm hắc khó có thể chịu nổi, hơn nữa mọi người ngồi ở đây đều cao quý như thế, những nam nhân kia cũng đều có nét phong tình của riêng họ, làm cho Thạch Mặc cảm thấy tự ti quá mức rồi, sinh ra một loại cảm giác, nơi này vốn không thuộc về hắc.

Hắc và Mị Ngạn cuối cùng vẫn là người của hai thế giới a...

Vào lúc này, Mị Ngạn Nhi vẫn luôn chú ý tới Thạch Mặc cũng cảm thấy được trong lòng Thạch Mặc đang có sự biến hóa, lông mày nàng nhíu nhíu lại, không hiểu vì sao Thạch Mặc lại luôn làm cho người ta cảm thấy có chút đau lòng...

” Sao vậy, Mặc? ” Cũng không kiêng kị có người ngoài ở đây, Mị Ngạn Nhi trực tiếp hỏi, có vấn đề muốn giải quyết, trốn tránh cũng không phải là biện pháp.

Thạch Mặc không ngờ Mị Ngạn Nhi lại hỏi như vậy, trong giây lát liền không biết nên trả lời như thế nào.

” Thạch Mặc, Mị Ngạn Nhi trước kia rất phong lưu, có vô số nam nhân, trong hoàng thành cũng có không ít công tử để ý tới nàng ta, người về sau nhớ trông chừng cho thật kỹ. ” Bùi Vũ Dương mở miệng, mang theo một vẻ mặt đã hiểu rõ.

Thạch Mặc được nhắc, sắc mặt đỏ bừng, không biết nên trả lời thế nào.

” Đúng đấy, nhất định phải quản nàng thật kỹ, không thể để cho nàng ta chạy ra ngoài mà gây họa cho người khác. ” Văn Nguyệt dùng một giọng điệu hung dữ nói ra, nói xong liền ôm chặt Dục Nhi.

Dục Nhi cười ôn hòa, ánh mắt nhìn Thạch Mặc mang theo ý tứ rất đặc biệt.

Thạch Mặc có chút không hiểu lời Văn Nguyệt nói... nhưng cũng không hỏi lại, chỉ là luống cuống nghe lấy.

” ... Tiểu vương gia nha, ta tự nhiên phát hiện ra một vấn đề. ” Nữ nhân hồ ly Cung Đình cũng nói một câu, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Mị Ngạn Nhi nhíu mày nhìn nàng, cũng đợi nàng muốn nói gì giống như mọi người.

” Tiểu vương gia, người hình như đang ép buộc người ta thì phải. Người nhìn Thạch Mặc xem, hắc căn bản không thích người nha, người không phải là tự làm theo ý mình đấy chứ. ”

Lời Cung Đình vừa dứt, sắc mặt của mọi người cũng trở nên đặc sắc...

Nhưng ngược lại, Mị Ngạn Nhi cũng không thay đổi mấy, lông mày chỉ hơi nhíu lại, mà Thạch Mặc lại có chút giật mình, ý tứ trong lời nói của nàng ấy rõ ràng là đang trêu chọc Mị Ngạn Nhi, cũng không biết có

bao nhiêu phần thật giả, nhưng cũng đã nói trúng tâm sự của hắn rồi, rốt cuộc trong lòng Mị Ngạn Nhi đối với hắn như thế nào?

Mọi người ai nấy đều đã thông suốt, trải qua việc được nữ hồ ly kích phải, cũng phát hiện bầu không khí giữa hai người này có chút bất thường.

” Ha ha ha... ” Nghiêm túc như Lận Hàn cũng không nhịn được mà cười phá lên, sau đó nói với nam nhân vô cùng hiếu động đang ngồi trong lòng mình: ” Dục, người cuối cùng cũng nhìn thấy nàng ta phải luống cuống rồi, lần này vui vẻ chứ hả. ”

Nam nhân trong ngực cũng cười vui vẻ, ánh mắt linh động thẳng tắp nhìn về phía Mị Ngạn Nhi cùng Thạch Mặc.

Sắc mặt Mị Ngạn Nhi không thay đổi, cũng không nói chuyện, ý vị sâu xa nhìn bọn họ.

” Ngạn Nhi, người đừng có dùng ánh mắt đó nhìn ta, ta cũng chưa nói gì nha, sau này người muốn trả thù thì cũng đừng đụng đến người vô tội như ta. ” Bùi Vũ Dương xen vào một câu, lập tức cắt đứt được sự trêu chọc của mọi người...

” A, Ngạn Nhi, người không lẽ lại muốn mang Được Nhi đi nữa sao, ta nhất định phải giấu bảo bối đi mới được! ” Văn Nguyệt cũng bừng tỉnh đại ngộ, hôm nay nàng đối xử với Mị Ngạn Nhi ” tốt ” như thế, không phải lại mang thù nữa sao, nàng cần phải dự phòng sớm.

Nghe được câu nói này, sắc mặt Mị Ngạn Nhi lại trở nên có chút không vui, chuyện tình Thạch Mặc rời đi vào hai năm trước luôn thủy chung để lại trong lòng nàng một bóng ma, mặc dù nói là muốn quên, nhưng làm sao có thể nói quên là có thể quên được.

Văn Nguyệt nói xong những lời này, cũng cảm thấy xấu hổ gãi gãi đầu, nam nhân dịu dàng ngồi bên cạnh cũng bất đắc dĩ cười cười, nắm chặt tay của nàng lại.

Mị Ngạn Nhi nhìn thấy sự mờ ám giữa hai người bọn họ, đột nhiên cũng thấy thật hâm mộ.

” Được rồi được rồi, không lãng phí thời gian với các người nữa, ta muốn cùng bảo bối của ta đi ra ngoài dạo phố, ta cũng biết rõ phủ tướng quân này rồi, các người không cần tiễn ta nữa. ” Nói xong, Mị Ngạn Nhi liền nắm tay Thạch Mặc đứng lên, cũng không đợi mọi người nói gì nữa thì đã bước ra khỏi phòng khách.

Thạch Mặc không biết nên làm thế nào cho phải nên cũng mặc nàng lôi kéo mình...

60. Chương 60

Đi ra phủ tướng quân, bọn hạ nhân đã lập tức dẫn xe tới.

” Chúng ta lên xe thôi. ” Mị Ngạn Nhi nói xong, liền nắm lấy tay Thạch Mặc rồi chui vào xe ngựa, Thạch Mặc cũng tiến vào, ngồi ở bên cạnh Mị Ngạn Nhi.

Xe ngựa tuy rất rộng, nhưng Thạch Mặc vẫn cảm thấy có chút chật chội, Mị Ngạn Nhi cũng không nói chuyện mà chỉ nắm tay hắn rồi ngồi bên cạnh hắn, thậm chí còn nhắm mắt lại, làm hắn muốn mở miệng cũng không biết nên nói gì.

Xe ngựa rất vững, tốc độ cũng không phải rất nhanh, bầu không khí yên tĩnh cứ thế xoay quanh hai người, nửa khắc trôi qua liền ngừng lại, Mị Ngạn Nhi hình như đã sắp xếp xong mọi thứ.

Xe dừng lại, giọng nói của gã sai vặt truyền đến: ” Vương gia, đã đến nơi rồi. ”

Mị Ngạn Nhi mở to mắt, cũng không nhiều lời, cầm lấy tay Thạch Mặc rồi bước xuống xe, Thạch Mặc mím môi đi theo phía sau lưng Mị Ngạn Nhi.

...

Thạch Mặc quan sát cảnh sắc xung quanh, đoán rằng đây chính là Dịch Thủy đào viên mà mọi người hay nhắc tới, chỉ là hiện tại đã cuối tháng mười một rồi, từ xa xa nhìn vào đào viên, cũng chỉ còn vài nhánh cây...

” Đứng vội. ” Đường như hiểu rõ trong lòng Thạch Mặc đang nghĩ gì, giọng nói Mị Ngạn Nhi lại vang lên bên tai, lúc này thạch Mặc mới phát hiện mình và Mị Ngạn Nhi đang dựa rất gần vào nhau.

Hắn cảm thấy có chút thất vọng, dù sao chỗ này cũng không phải người thường muốn vô là vô được, nghe nói là nơi chuyên dùng của hoàng tộc.

Thạch Mặc xấu hổ nhẹ gạt đầu, đang muốn rời khỏi thì lại bị Mị Ngạn Nhi kéo đi vào.

” Người... ”

” Suyt, đừng nói chuyện, để ta dẫn ngươi đi đến chỗ kia. ” Mị Ngạn Nhi dẫn Thạch Mặc đi vào đào viên, gã sai vặt thì ở lại bên ngoài.

...

Đi vào đào viên, Thạch Mặc lại càng thêm thất vọng, đào viên chỉ còn lại những cây tàn úa, cũng không mỹ lệ giống như trong truyền thuyết, thế nhưng lại mang theo một loại khí chất tang thương, làm cho hắn cảm thấy thật lạnh lẽo.

Mị Ngạn Nhi một lời cũng không nói, chỉ dẫn Thạch Mặc đi vào một con đường nhỏ, sau khi đi được mấy vòng thì xuất hiện một cái hồ nhỏ.

Hai mắt Thạch Mặc tỏa sáng, hồ nước màu xanh ngọc phản xạ lại ánh nắng mặt trời, làm người ta không khỏi cảm thấy có chút mê hoặc...

” Mặc, chúng tay hãy bắt đầu lại một lần nữa đi, hãy quên đi mọi thứ ở quá khứ, đừng tra tấn ta và cũng đừng tra tấn người nữa, ta sẽ đối xử với người thật tốt, sẽ quý trọng người chăm sóc người cũng sẽ yêu thương người, chuyện tình trước kia hãy để nó qua đi. ”

Mị Ngạn Nhi ôm lấy Thạch Mặc từ phía sau, mặt dán trên vai của hắn, dùng ngữ điệu thật trầm thấp nói ra.

Thân thể Thạch Mặc có chút cứng ngắc, sau đó dần dần thả lỏng...

” Thật sự có thể sao? Người không gạt ta chứ? ” Chuyện xảy ra trong quá khứ thật sự có thể quên đi sao? Hắn có thể quên, nàng cũng có thể sao? ”

Hắn có chút ai oán, nhưng sự không tín nhiệm thì lại càng nhiều hơn, từ sâu đáy lòng, hắn cũng không tin Mị Ngạn Nhi sẽ đối xử thật tình với mình.

” Ta nào có đối xử với người không tốt... lúc trước... không nói tới chuyện trước kia, nói đến hiện tại, ta đưa người tới đây người có thích không? ” Kỳ thật là Mị Ngạn Nhi muốn nói rằng, những gì lúc trước nàng làm cho hắn có phải là không đủ hay không, tại sao hắn lại rời khỏi nàng.

Thạch Mặc dường như biết rõ Mị Ngạn Nhi đang nói tới cái gì, cũng không phản bác, khẽ gạt đầu, nhìn thấy Thạch Mặc gạt đầu, Mị Ngạn Nhi cũng nở một nụ cười thực vui vẻ.

Aiz, cuối cùng vẫn là không uống công, nàng vốn cũng không nghĩ tới sẽ dẫn Thạch Mặc đi tới đây, đây chỉ là chủ ý mà mấy bằng hữu của nàng đưa ra, hơn nữa mọi người cũng muốn họp mặt một lần, nên một mặt cũng đều mang theo nam nhân của mình, trò chuyện một câu cũng coi như là có cảm tình rồi, lúc ấy nàng nghĩ việc này cũng rất hợp lý, hơn nữa từ khi Thạch Mặc vào Vương phủ cho tới giờ thì cũng chưa từng ra ngoài, cũng nên ra ngoài một chút cũng tốt, sau đó nàng liền muốn dẫn hắn đến nơi này.

Nơi nàng yêu thích nhất ở đây, cũng không phải là hoa đào của Dịch Thủy đào viên, mà chính là cái hồ nhỏ của Dịch Thủy đào viên này, đây chính là một cảnh sắc đặc biệt vào mùa đông của đào viên.

” Yêu thích là tốt rồi, từ nay về sau ta sẽ thường xuyên dẫn ngươi đến đây có được không? ” Hơi thở ấm áp của Mị Ngạn Nhi thổi lên cổ Thạch Mặc, Thạch Mặc rụt cổ lại, cảm giác được trong thân thể đang có một cỗ nhiệt khí xông ra.

” Mặc, chúng ta hòa thuận rồi, người vẫn là yêu thích ta nha... ” Mị Ngạn Nhi có chút được một tất mà muốn tiến một thước, môi cũng nhẹ nhàng đụng lên cổ Thạch Mặc.

” Đừng, đừng như vậy... ” Thạch Mặc có chút kháng cự rụt cổ lại, thân thể cũng run run, tuy rằng vẫn còn chút khúck mắc, nhưng vẫn còn chút bất an, nhưng đối với hành động này của Mị Ngạn Nhi, hắn thật sự khó có thể cự tuyệt được... huống chi, hắn căn bản cũng không muốn cự tuyệt.(=,,,,= chảy máu mũi)

Rời khỏi cuộc sống của nàng, khoảng thời gian có mâu thuẫn với nàng, thật sự là một chết đi, đó là một loại cảm giác mệt mỏi, làm cho hắn cảm giác có chút sầu bi.

” Đừng như thế, Mặc, những ngày nay ta rất nhớ ngươi, ngươi giả vờ ngủ lại không thèm để ý tới ta... ” Mị Ngạn Nhi lè lưỡi liếm trên cổ Thạch Mặc, lập tức cảm nhận được toàn thân Thạch Mặc cứng đờ, sau đó có chút run rẩy.

” Ngươi, ngươi biết... ” Hắn tưởng chỉ có hắn biết nàng đến...

” Đồ ngốc... ”

61. Chương 61

Quan hệ giữa Mị Ngạn Nhi và Thạch Mặc cũng đã tốt lên, từ sau khi Mị Ngạn Nhi dẫn Thạch Mặc đến Dịch Thủy đào viên cho đến hiện tại, mọi người trong vương phủ đều cảm thấy được sự thay đổi trong mối quan hệ giữa hai người bọn họ.

Mị Ngạn Nhi thường xuyên ngủ lại trong phòng Thạch Mặc, vừa giải quyết chính sự vừa ăn cơm nói chuyện cùng với Thạch Mặc, ánh mắt ngẫu nhiên cũng sẽ nhìn đến hải tử ở trong lòng Thạch Mặc, lúc ban đầu còn thờ ơ lạnh nhạt, dần dần cũng cảm thấy hải tử này có chút đáng yêu, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ ghen tị với hải tử, trách móc nàng tại sao lại chiếm đoạt quá nhiều thời gian của Thạch Mặc.

Mà vào lúc đó, Thạch Mặc cũng chỉ cười cười không nói gì, sau đó dùng một loại ánh mắt như đang suy nghĩ điều gì đó mà nhìn Mị Ngạn Nhi, bầu không khí hòa hợp giữa hai người làm người ngoài cũng cảm nhận được một chút hạnh phúc, tuy nhiên, đối với một số người thì đó lại là một điều không may mắn chút nào.

Vào một buổi sáng của nửa tháng sau, Mị Ngạn Nhi mới rời khỏi phòng Thạch Mặc không bao lâu, Thạch Mặc liền phải nghênh đón một người khách khác.

” Thạch công tử, ta có thể vào đây ngồi một chút không? ” Nụ cười của Âm Trữ vẫn rất dịu dàng bình thản như thế.

Thạch Mặc nhẹ gật đầu, đưa Niệm Nhi cho gã sai vặt, đón Âm Trữ đi vào.

Đối với nam nhân của Mị Ngạn Nhi, hắn cũng không quan tâm chút nào, chưa nói đến nhà vương hầu quý tộc, cho dù là nữ nhân nhà bình thường, thì cũng đã có đến ba phu bốn thiếp, cho nên hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ độc chiếm được một mình Mị Ngạn Nhi, hắn nghĩ, chỉ cần Mị Ngạn Nhi nguyện ý giữ hắn ở bên người, nguyện tình thật lòng đối xử với hắn, như vậy thôi cũng đủ rồi.

...

Hai người ngồi xung quanh chiếc bàn, gã sai vặt đặt trà bánh lên, liền cung kính rời đi, chỉ để lại hai nam nhân ở một chỗ.

” Bốn năm trước, vương gia đã cứu ta, từ lúc đó trở đi, ta đã trở thành người của vương gia, lúc vương gia mở miệng muốn ta, cũng là chính ta đã cam tâm tình nguyện đồng ý, ta đã từng cho rằng, chỉ cần ta cố gắng thì có thể làm cho vương gia yêu ta, chỉ cần vương gia không gặp được người trong lòng, thì ta liền có cơ hội, chỉ là, ta hiện tại cũng biết rõ mình đã không còn cơ hội nữa rồi, bởi vì vương gia nàng đã tìm được người mà nàng thực sự yêu thích. ”

Âm Trữ chậm rãi nói, cuối cùng nhìn Thạch Mặc đang ngồi ở chỗ đó thật sâu.

Thạch Mặc cũng không biết nên nói gì, đành phải giữ sự trầm mặc.

” Lúc vương gia nhìn người cũng không giống lúc người nhìn bọn ta, mặc dù sau khi người rời nơi này thì vương gia cũng đối xử với vương phi rất tốt, nhưng ta vẫn cảm giác được một loại lạnh nhạt cùng xa cách như cũ, chỉ có khi nhìn người, trong ánh mắt vương gia mới mang theo một chút dịu dàng cùng tình cảm ấm áp, lúc đó ta đã biết, người mới là nam nhân đã chiếm được cõi lòng của vương gia. ”

Âm Trữ cũng không muốn thừa nhận sự thật này, nhưng trốn tránh cũng không phải là lựa chọn của hắn khi đối mặt với vấn đề này.

” Lần này ta cũng không muốn nói gì thêm nữa, chỉ là muốn nói cho người biết, nhất định phải biết quý trọng. Vương gia là một người có thể dựa vào, ta thật tình chúc phúc cho các người, hi vọng các người có thể vĩnh viễn có được hạnh phúc. ”

Âm Trữ cười, trong cười mang theo rất rõ một chút đau thương, nhưng cũng mang theo loại chân thành cùng kiên định.

Thạch Mặc bị Âm Trữ nói đến mà có chút giật mình, hắn không biết vì sao chuyện mà hắn không hiểu, mà Âm Trữ lại có thể dùng ngữ điệu làm như đã hiểu ra rồi...

“... Ha ha, ta tới đây cũng chỉ vì muốn nói mấy câu đó, nói xong thì ta cũng nên rời đi. ” Âm Trữ đứng lên, ngay cả chun trà cũng không dùng tới, liền rời khỏi phòng của Thạch Mặc.

Thạch Mặc nhìn bóng lưng của Âm Trữ đã đi xa, cảm thấy, cảm thấy dường như cũng có thể làm cái gì đó...

Hắn không thích lừa gạt, nếu như sự tình lúc trước không tới đột ngột, không phát sinh vào quãng thời gian ấy, có lẽ cũng sẽ không xảy ra những việc như hiện tại, hắn cũng sẽ không mâu thuẫn rồi giãy dụa, nhưng mà, nhìn thấy sắc mặt thoải mái của Âm Trữ, Thạch Mặc cảm thấy bản thân cũng có thể dùng cảm để đối mặt với cái gì đó.

Đi ra cửa phòng, Thạch Mặc tìm gã sai vặt đang chăm sóc cho Niệm Nhi, nhận lấy Niệm Nhi từ trong lòng đối phương, ánh mắt dịu dàng nhìn hài tử, trong lòng đã đưa ra một quyết định...

” Huyền Nhi, chuẩn bị cho Niệm Nhi một bộ quần áo xinh đẹp, buổi tối vương gia sẽ đến, chút mặc cho Vương gia xem. ” Thạch Mặc phân phó gã sai vặt.

” Vâng ” Gã sai vặt rời đi, để lại phụ tử hai người.

” Niệm Nhi, từ ban đầu phụ thân thật sự đã làm sai rồi, cũng không còn vấn đề gì nữa, nếu sai mà biết sửa thì cũng tốt, vì phụ không muốn làm người chịu ủy khuất, cho nên, cho dù thế nào đi chăng nữa, cho dù nàng đối xử với ta như thế nào, ta cũng sẽ không trốn tránh... ”

Thạch Mặc nói với hài tử, giọng nói rất dịu dàng, ánh mắt nhìn ở trên người hài tử, nhưng lại không có tiêu cự, như đang nhìn vào nơi nào đó không biết tên...

62. Chương 62

Chưa đến buổi tối, Mị Ngạn Nhi còn chưa tới, thì một người khách không mời lại tới đây.

Nam chủ nhân của vương phủ Trọng Minh Thu đang mang bầu bốn tháng dẫn theo người hầu của mình đi đến phòng của Thạch Mặc.

” Hai năm trước người gả cho vi phu của người là quản gia của Lễ Bộ Thượng Thư, lại bởi vì không giữ mình trong sạch nên đã bị điều phố thị chúng, sau đó còn bị hưu, còn một nhà quản gia thì lại bị vương gia dày tới biên cương, biến mất hai năm, trong lúc vương gia vận dụng hết tất cả các mối quan hệ nhưng lại

không tìm được người, chẳng đến ba tháng trước mới không biết ở đâu ra mang theo một đứa tạp chủng trở về, ta nói không sai chứ? ” (=__= dịch mà lú lười)

Trọng Minh Thu không chút khách sáo nào mà nói ra... nói thẳng vào những chuyện đã xảy ra trên người Thạch một lần, sắc mặt không thiện ý, giọng điệu lại càng đậm chọt trào phúng.

Mặt Thạch Mặc lạnh đi, không nói lời nào, kỳ thật, hắn cũng không biết mình nên nói cái gì.

” Ta không hiểu vì sao mà vương gia có thể vừa ý người, tuy nhiên, tuy bây giờ người ở chỗ này, nhưng người lại không có một chút danh phận nào, cho dù vương gia có thích người, thế nhưng chỉ là muốn người hầu hạ nàng mà thôi, người cũng không nên quên đi thân phận của người, muốn chiếm lấy vương gia người cũng chưa đủ tư cách đâu, ta hiện tại đang mang thai, nên vương gia mới tìm đến người, đợi sau khi ta sinh hạ con nối dòng cho vương gia, vương gia đương nhiên sẽ trở lại bên cạnh ta, đến lúc đó thì cũng đừng có oán trách ta đã không nhắc nhở người, tự giải quyết sao cho tốt a! ”

Trọng Minh Thu thực sự rất phẫn nộ, hắn không biết mình rốt cuộc có gì không tốt, vì sao thái độ của vương gia đối với hắn lại đột nhiên thay đổi như thế, trở nên lạnh nhạt, không còn thân mật, cũng không còn dịu dàng như ngày xưa, hạ nhân nói chính là vì nam nhân thô tục kia, hắn lần trước còn không tin tưởng sự thật này, nam nhân như vậy làm sao có thể hấp dẫn vương gia?

Vô luận là thân phận địa vị, bề ngoài hay gia thế, học thức hay tu dưỡng, hắn còn tốt hơn nam nhân này cả ngàn vạn lần, sao nam nhân này có thể được vương gia sủng ái chứ?

” ... ” Lúc này sự trầm mặc chính là chuyện duy nhất mà hắn có thể làm, Thạch Mặc không biết nên đổi mặt và nói gì với nam nhân đang phẫn nộ cùng châm chọc mình...

Lúc trước, việc gì cũng không quan trọng, mà điều làm Thạch Mặc khó chịu nhất chính là nam nhân đang chỉ trích hắn đây quả thực có quyền chỉ trích hắn!

Hắn là phu quân của nàng, còn mình thì cái gì cũng không có... Thậm chí cũng không được gọi là thiếp thất!

” Sao người không nói gì? Người đây là đang chấp nhận sao? Người đang sợ hãi sao? Người cũng đã biết sớm muộn sẽ có một ngày người sẽ bị vương gia đuổi ra sao, hừ, dù vương gia có đuổi người đi thì cũng sẽ cho người một chút bạc, cũng không đến nỗi phải lang thang đầu đường xó chợ! ”

Trọng Minh Thu mang theo một giọng điệu ác độc làm cho người khác cảm thấy thật khủng bố, Thạch Mặc nhíu nhíu mày.

” Thạch Mặc, nếu ta là người thì ta sẽ rời khỏi nơi này thật mau, miễn cho đỡ xấu hổ khi bị đuổi đi không được đẹp mắt. ” Trọng Minh Thu nhìn thấy Thạch Mặc im lặng thì lại càng tức giận, Thạch Mặc im lặng làm cho hắn cảm giác như mình đang nói nhảm.

” Người đừng nên quá phận! ” Thạch Mặc nói rất vụng về, chỉ nói vắn vắn vài chữ.

” Ta quá phận, hừ, quá phận còn đỡ, không như người một mực không biết tốt xấu mà chiếm lấy vương gia, người cũng đừng có trách ta không khách khí, người ta quyến rũ nữ nhân đều là bộ dạng hồ ly tinh, người cũng nên nhìn bộ dáng xấu xí của người chút đi, còn vọng tưởng bay lên đầu cành hóa thành phượng hoàng, quả thật là chẳng khác gì vào đầm rồng hang hổ! ”

Nếu như đối phương là một nam nhân vô cùng hoàn mỹ, ít ra thì hắn ta vẫn còn có chút quyền nói, Trọng Minh Thu có lẽ cũng sẽ không tức giận như thế, nhưng lại nhìn Thạch Mặc, hắn lại có cảm giác như mình không chỉ bị đoạt đi sự sủng ái, lại còn bị vũ nhục!

Đó cũng là một mặt tối trong tính cách kiêu ngạo của mỗi con người, không cho phép mình lại bại bởi mỗi đối thủ không bằng mình!

” Không có! Ta không có! Người... Mời người ra ngoài, hiện tại rời đi ngay! ” Thạch Mặc tức giận, vì sao nam nhân này lại luôn miệng nói rằng hắn quyến rũ chứ, hắn yêu mến nàng, nhưng hắn hiện tại ở đây cũng không phải là hắn muốn...

” Cái gì, người dám đuổi ta đi, nơi này là vương phủ, ta là vương phi, ngoại trừ vương gia ra thì ta là lớn nhất, người cho rằng người là ai chứ, dám vọng tưởng đuổi ta đi! ”

” ... nếu là ta mời người đi thì sao? Vương phi của bốn vương? ” Giọng nói có chút không vui xen vào, tất cả mọi người trong phòng đều quay đầu lại về phía tiếng người phát ra, thì thấy Mị Ngạn Nhi đang đứng ở cửa ra vào, cũng không biết đã tới đây bao lâu, sắc mặt cũng không tốt, nhưng cũng không tính là khó coi, làm cho người ta không thể đoán ra được tâm tư của nàng.

Thân thể Trọng Minh Thu cứng đờ, trong lòng đang bắt đầu chửi mắng gã sai vặt của mình, không phải nói rằng hôm nay vương gia sẽ tham gia bữa tiệc mà những quan viên khác tổ chức sao, sao còn sớm như vậy mà đã muốn về rồi.

” Vương gia, người trở về rồi sao? ” Trọng Minh Thu xấu hổ chào hỏi, tuy bị vương gia bắt gặp, nhưng dựa vào thân phận cùng hài tử trong bụng hân, hân cũng không sợ hãi sẽ xảy ra chuyện gì.

” Đúng vậy nha, vừa trở về thì lại gặp người ở chỗ này, thật là trùng hợp. ”

Nghe lời Mị Ngạn Nhi nói xong... Sắc mặt Trọng Minh Thu cứng đờ, nhưng vẻ mặt liền trở nên oán độc.

Vừa trở về đã đến nơi này, xem ra thật sủng ái nam nhân này!

” Vương gia, người vì nam nhân mà vắng vẻ phi tử của người sao? ” Hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho xong, Trọng Minh Thu từ nhỏ đã là một công tử được cưng chiều trong lòng bàn tay, chưa bao giờ bị ủy khuất, cho dù đã gả cho Mị Ngạn Nhi, thì cũng được sủng ái yêu thương, đột nhiên vắng vẻ làm cho lòng hân trở nên sợ hãi cũng cảm thấy bất mãn cùng không cam lòng, tính cách vốn được nuông chiều cũng đã bộc lộ ra ngoài rồi, lúc này vì phần nộ mà trực tiếp nói ra oán giận trong lòng mình.

” ... ”

63. Chương 63

“Vương gia, người vì nam nhân này mà vắng vẻ phi tử của người sao?”

“Vương Phi, người dám nói chuyện với bốn vương như vậy sao?” Mị Ngạn Nhi lạnh lùng hỏi ngược lại.

Khuôn mặt Trọng Minh Thu cứng đờ, nhưng vẫn không chịu cúi đầu mà nhìn thẳng vào Mị Ngạn Nhi.

“Vương gia, nam nhân này không giữ mình sạch sẽ, chẳng có dung mạo cũng chẳng có tài cán, vì vậy không thích hợp để vào vương phủ chúng ta, ta chính là nam chủ của vương phủ, ta đương nhiên sẽ không để một nam nhân như vậy ở bên cạnh người.”

“...Minh Thu, người quên thất xuất chi điều* rồi sao?” Giọng Mị Ngạn Nhi trầm xuống, chậm rãi nói.

*7 việc mà phụ nữ có chồng thời xưa không nên làm, cũng là 7 nguyên nhân mà nam tử lấy lý do này để hù dọa (li di vợ): bất thuận phụ mẫu, không có con trai, dâm, ghen tuông, mang bệnh hiểm nghèo, nhiều lời, ăn trộm.

Nàng ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cạnh, thứ uy áp mà nàng phát ra cũng làm cho hai nam nhân trong phòng cảm nhận được.

Sắc mặt Trọng Minh Thu có chút tái nhợt, trong mắt mang theo một chút không dám tin, hân biết nữ nhân này rất vô tình, thế nhưng đối xử với mình lại có một chút ôn nhu để hân lơ đãng quên đi điều đó. Hân không nghĩ rằng chỉ vì chuyện này mà nàng lại cảnh cáo hân.

Thất xuất chi điều... đây là ám chỉ hân đang ghen tỵ sao?

“Người... người chỉ vì nam nhân này mà đối xử với ta như vậy?”

“... Đủ rồi, người nên hiểu tính tình của bốn vương, nếu người muốn tiếp tục ngồi trên vị trí Vương Phi này thì rời khỏi đây ngay lập tức!” Mị Ngạn Nhi không muốn xem trò hề của người ta, càng không muốn trò hề này xảy ra ở chỗ mình.

“Ta... Ta... Được, ta đi...” Trọng Minh Thu rất ít khi nhìn thấy bộ dáng lạnh lùng này của Mị Ngạn Nhi, nàng khi ôn nhu vẫn mang theo một sự yên lặng, nhưng chưa bao giờ nói nặng lời với hắn, mà bây giờ trong giọng nói lại lộ ra sự vô tình làm cho hắn có chút sợ.

Thật ra hắn luôn luôn sợ hãi nàng, hắn là thê tử của nàng, đó là tất cả những gì hắn có... Cho nên, dù thế nào đi nữa, hắn cũng không thể mất đi nàng, lại càng không cần mất đi sự sủng ái của nàng!

Trọng Minh Thu không phải là một người ngu ngốc, trong tình huống này, hắn cần nhất chính là sự kiên trì.

Mang theo sự tức giận cùng nhẫn nhịn, Trọng Minh Thu rời khỏi phòng Thạch Mặc, không hề quay đầu lại.

...

Sau khi Trọng Minh Thu đi khỏi, trong phòng chỉ còn lại Thạch Mặc cùng Mị Ngạn Nhi, khi Trọng Minh Thu đến, bọn sai vặt đã bị đuổi ra ngoài, Niệm Nhi cũng bị hạ nhân mang đi.

“Dùng bữa tối không?” Mị Ngạn Nhi đứng lên đi đến bên cạnh Thạch Mặc, lúc Trọng Minh Thu ở đây thì Thạch Mặc cũng không nói chuyện nhiều, cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, Mị Ngạn Nhi tuy rằng cũng chỉ hỏi vài câu, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn chằm chằm Thạch Mặc, muốn từ vẻ mặt của hắn nhìn ra chút gì đó.

Đối với việc xảy ra hôm nay nàng cũng chưa kịp tính đến, nàng sao có thể không biết nam nhân kia, phần lớn thế gia công tử đều là cái dạng đó, kiêu ngạo làm cho người ta phản cảm.

Hơn nữa, Lưu Khê luôn luôn ở bên cạnh Thạch Mặc, nhưng, nàng cũng thật sự rất lo lắng, Thạch Mặc đã không còn giống như trước kia, cho tới bây giờ nàng cũng không hiểu rõ rốt cuộc trước kia xảy ra chuyện gì.

“Chưa ăn, người ăn chưa?” Thạch Mặc mở miệng, giọng nói ngoại việc bị khàn khàn, còn lại cũng không có gì đáng ngại.

Lông mày Mị Ngạn Nhi nhẹ nhàng nhíu lại.

“Ta kêu hạ nhân đi chuẩn bị, ta cũng chưa ăn.”

Thạch Mặc đứng dậy đi ra bên ngoài phân phó chuẩn bị bữa tối, nghe hắn và hạ nhân nói chuyện, ánh mắt Mị Ngạn Nhi hiện lên ánh sáng lạnh.

Qua một lúc, bữa tối còn chưa đến, nhưng lại thấy bà vú đưa Niệm Nhi tới.

Niệm Nhi hơn một tuổi, mặc bộ quần áo nho nhỏ, đáng vẻ tinh xảo, đôi mắt to tròn linh động, làm cho người ta yêu thích.

Mị Ngạn Nhi liếc nhìn Niệm Nhi một cái, cảm thấy có chút kỳ quái, ngày thường Thạch Mặc dường như cố ý để cho Niệm Nhi tránh xa tầm mắt của nàng, sao hôm nay lại chủ động ôm đến đây.

“Niệm Nhi, lại đây với phụ thân.” Thạch Mặc chủ động tiến lên, ôm Niệm Nhi vào trong lòng, trên mặt là nụ cười hiền lành.

“Cha... Cha...” Giọng Niệm Nhi mang theo sự non nớt, rất là đáng yêu.

Thạch Mặc cười cười, ôm Niệm Nhi đến ngồi cạnh Mị Ngạn Nhi, ánh mắt Mị Ngạn Nhi sâu xa nhìn hai người, chờ đợi Thạch Mặc mở miệng, nàng biết Thạch Mặc nhất định là có lời muốn nói với nàng.

64. Chương 64

“Thích người dường như là chuyện tất nhiên, khi trong lòng ta đang vô cùng bất an, sự xuất hiện của người, nụ cười tùy ý ấy lại làm cho cõi lòng không yên của ta cũng trở nên bình tĩnh lại, làm cho ta đối với người xuất hiện một loại cảm giác ỷ lại. Ta cũng rất mâu thuẫn, tuy rằng trông người rất đáng thương, rất chán nản, nhưng ta có thể cảm giác người không hề tầm thường, người biết không, trên người người ẩn chứa một loại khí thế không cách nào che lấp được.”

Thạch Mặc chậm rãi mở miệng, dường như là đang tự nói một mình, cũng giống như là đang nhớ đến cái gì, ánh mắt của hắn có chút xa xăm, khẽ ngẩng đầu, ánh mắt vô cùng ôn nhu nhìn Mị Ngạn Nhi.

Nhìn thấy Thạch Mặc như vậy, Mị Ngạn Nhi có chút xúc động muốn bảo vệ hắn, thế nhưng nàng chỉ có thể lặng lẽ ngồi đó, chờ Thạch Mặc nói tiếp.

“...Cho nên, ta cũng chưa từng có vọng tưởng người sẽ ở lại, cũng không có nghĩ đến tình cảm của người, ta chỉ là hi vọng thời gian người ở nơi đây sẽ trôi qua thật vui vẻ, nhưng, tình cảm là một thứ khó có thể khống chế, hơn nữa khiến ta kinh ngạc nhất chính là người lại nói yêu thích ta, làm cho lòng ta tràn đầy kinh hỉ, chính là, ta cũng thật hoài nghi, bất an, mâu thuẫn... Ta hoài nghi người ở đây sẽ gặp phải thiệt thòi, bất an rằng loại tình cảm này rốt cuộc là đúng hay sai, càng thêm mâu thuẫn, ta vốn...không hề xứng đôi với người...”

“Ngạn Nhi, cho phép ta gọi tên người, gọi Vương gia, ta sẽ thấy áp lực, lời muốn nói cũng không dám nói.”

Thạch Mặc nhìn Mị Ngạn Nhi.

Mị Ngạn Nhi khẽ gật đầu.

“Ai, tâm sự trước kia, bây giờ nghĩ lại, cũng như trước không có dũng khí để buông bỏ, ta không nói nhiều nữa, lại làm cho người phiền lòng, vẫn nên lập gia đình với ta rồi thời gian sẽ nói lên tất cả.”

“Cũng không tính là hy sinh, chỉ là không muốn làm người cảm thấy mệt mỏi, cho nên sau khi người bị mang đi, ta rất luống cuống, sau đó lại làm ra một việc không biết là đúng hay sai, ta gả cho người đàn bà kia, không phải bởi vì người, mà là bởi vì bản thân ta, ta không biết người rốt cục có biết nguyên do hay không, nhưng là ta không phải vì tiền mới gả cho người đàn bà kia.”

Giọng nói Thạch Mặc đúng mực nhưng trong đó lại mang theo một tia kiên trì, cho dù lúc trước bị hiểu lầm, hắn cũng không muốn giải thích, mà bây giờ lại muốn nói ra, chỉ là muốn cho nàng biết, lời nói lúc trước của nàng làm cho hắn thực sự bị tổn thương.

Nghe Thạch Mặc nói, Mị Ngạn Nhi cũng nghĩ đến chuyện trước đây, không nghĩ tới lời nói nhảm lúc ấy của mình lại làm hắn tổn thương sâu như vậy, Mị Ngạn Nhi nắm chặt tay Thạch Mặc, trong tay Thạch Mặc ôm Niệm Nhi, không hề động đây, mặc cho nàng nắm.

Bàn tay Thạch Mặc thực thô, mặt trên của tay đầy những vết chai, không bóng loáng nhưng lại mang theo sự cứng cỏi.

“Mặc, lúc trước thực xin lỗi, khi đó ta chỉ là nói lung tung...” giọng nói Mị Ngạn Nhi mềm nhẹ lạ thường.

“Ta không có oán người... Sau khi người mang ta đi, mặc dù muốn nói không muốn cùng người rời đi nhưng trong lòng ta lại cảm thấy may mắn vì người đã dẫn ta rời khỏi cái địa phương kia, chính là, ta lại không ngờ tới người lại phải chịu những khuất nhục thật sâu, dùng ánh mắt khinh miệt nhìn ta, mỗi lần ta nhớ tới đều có cảm thấy rất đau đớn, nhưng, ta không oán người, ta chính là oán mình, vì sao lúc trước ta lại gặp tình huống này...người biết không.. ta bị cưỡng bạo...”

Thạch Mặc nói tới chỗ này sâu kín nhìn Ngạn Nhi, sau đó gần từng tiếng thật rõ ràng, nói:” Vào cái đêm trước thời điểm người xuất hiện ở cửa tiệm bánh bao ba ngày... Một nữ nhân từ trên trời rơi xuống, khi đó ta đang vứt đi đồ thừa, lại không nghĩ tới...”

Thạch Mặc không nói tiếp, cũng không cần nói thêm, khi hắn nhìn thấy Mị Ngạn Nhi khiếp sợ, hắn biết nàng đã rõ ràng rồi...

“Là người, không ngờ là người!” Mị Ngạn Nhi không thể tin được hỏi lại, nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới trên thế gian lại có chuyện trùng hợp như thế.

Về mặt của Mị Ngạn Nhi mang theo một chút kinh hỉ, nàng không ngờ Thạch Mặc lại là người đó...

Như vậy, đứa bé... Đột nhiên, trong nháy mắt, sắc mặt Mị Ngạn Nhi trở nên tái nhợt.

“Hài tử kia, là của ta?” Mị Ngạn Nhi tuy rằng muốn làm bình tĩnh nhưng trong âm thanh vẫn cất chứa sự run rẩy mà đến nàng cũng không cảm giác được.

Thạch Mặc gật gật đầu, trong mắt có lệ hiện lên.

Lúc này trên mặt Mị Ngạn Nhi dường như không còn chút máu nào, trong mắt nàng chỉ còn lại một mảnh khiếp sợ cùng hối hận...

“Người sẽ hối hận sao?” Thạch Mặc hỏi vô cùng nhẹ, trong giọng nói lại lộ ra sự lo lắng...

65. Chương 65

“Người đang hối hận sao?”

“Người nói thật sao? vì sao lúc trước lại không nói cho ta biết ” Mị Ngạn Nhi thật sự không muốn tin đây là sự thật, nhưng trong lòng nàng đang có một giọng nói cho nàng biết, đây là sự thật.

Nàng hiểu Thạch Mặc, tuyệt đối sẽ không lấy chuyện như vậy ra để đùa giỡn.

“... Lúc trước, người đã cho ta cơ hội để ta nói ra sao?”, thật ra, Thạch Mặc cũng không phải oán hận, nói đúng là ra bản thân cảm giác, nếu lúc trước, tình huống như vậy xảy ra làm cho hắn không biết phải nói như thế nào...

“...” Mị Ngạn Nhi chìm vào im lặng, nàng không thể phản bác.

Nhưng mà lúc nghĩ lại, Mị Ngạn Nhi tựa hồ lại nghĩ tới cái gì, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào hải tử trong lòng Thạch Mặc...

“Hai năm trước trong một buổi tối, có một nam nhân xuất hiện trước mặt ta, hắn nói cho ta biết ta đã có con với người, cũng nói cho ta biết người muốn hủy đi đứa con của chúng ta, lòng ta lúc đó đã dần nguội lạnh, nhưng hắn nói có thể hắn có thể dẫn ta đi, cho nên, ta liền lựa chọn rời đi, thế giới của người vốn không hợp với ta, nhưng vì có người, nên ta mới sẵn lòng chịu đựng, nhưng chính người lại cũng dùng ánh mắt khinh miệt đó nhìn ta, ta biết mình không xứng với người, nhưng người đã chường mắt ta, vì sao vẫn muốn giữ ta ở lại bên cạnh người, cho nên, ta đã lựa chọn rời đi.”

Nếu đã lựa chọn nói ra hết thảy, như vậy cũng nên thẳng thắn nói ra mọi chuyện.

“ Nam nhân kia là ai?” Mị Ngạn Nhi đoán rằng có người đã trợ giúp thạch lặng yên rời đi, quả nhiên không sai.

“Hắn nói hắn là người của Thương Vương gia, chuyện tình đêm đó nếu như người không tin, cũng có thể hỏi hắn, thời điểm đó hắn ta cũng có ở đó...” , thời điểm Thạch Mặc nói ra những lời này, trong mắt có chút ảm đạm, hắn không biết trong lòng người kia sẽ cảm thấy như thế nào khi chứng kiến loại chuyện đó, sao có thể trở mắt nhìn mọi chuyện cứ thế diễn ra.

Mắt Mị Ngạn Nhi tròn to, bên trong chợt lóe lên sự khiếp sợ, nhưng rất nhanh cũng hiểu rõ một chút.

Nàng cũng biết rõ việc mẫu vương sắp đặt một ảnh vệ ở bên người bọn họ, cũng không biết bọn họ là ai, hơn nữa mục đích của những ám vệ này cũng không phải giám thị, chỉ tại thời điểm nàng gặp phải nguy cấp ảnh hưởng đến tính mạng thì mới ra tay, không nghĩ tới chuyện lần đó lại mưu kế của mẫu vương.

Tâm tình có chút phức tạp cũng vì thế mà an tĩnh lại, mặc dù đối với việc mẫu vương cho người đưa Thạch Mặc đi có cảm giác không vui, nhưng việc mẫu vương bảo vệ con của nàng lại mang vạ phần cảm tạ.

“Thạch Mặc, ta...” Mị Ngạn Nhi muốn nói nhưng lại bị Thạch Mặc cắt đứt.

“Sau khi rời khỏi nơi này, dựa theo ý của ta, hắn bảo sẽ đưa ta đến một nơi khá hoang sơ, cuộc sống nơi đó khá tĩnh lặng, nhưng mà lòng của ta lại không cách nào bình tĩnh được, khoảng cách để cho ta cảm nhận được ý nghĩa của “ tưởng niệm”, ta nhớ người, rất nhớ rất nhớ, mỗi khi nhìn bụng mình lớn dần theo từng ngày, ta lại càng thêm nhớ người, chỉ là, ta không thể trở về, bởi vì lúc trước người vô tình, cũng là bởi vì chính ta đã lựa chọn rời đi, ta biết rõ người sẽ không tha thứ cho ta, cao cao tại thượng như người sẽ không cho phép người khác phản bội .”

Thạch Mặc nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hải tử, ánh mắt nhu hòa là bất khả tư nghị, không giống như đang tự thuật một sự kiện đã từng làm cho chính mình thập phần đau khổ.

“Ta...” Nàng muốn nói nàng không có, nhưng lại có chút cố kỵ không nói nên lời, trong lòng mình hiện tại như thế nào, thời khắc này cũng không thể nào dễ dàng hiểu rõ được, chuyện tình cảm vốn phức tạp, huống chi là vừa yêu vừa hận và cả sự thật tàn khốc trong đó.

“Không cần giải thích gì cả, hiện tại ta đã không còn để trong lòng nữa, lúc trước là ta muốn mang chuyện này yên lặng sinh sống trong sơn thôn, nhưng có lẽ là thiên ý, lại làm cho Niệm nhi sinh bệnh như vậy, ta đã nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng cuối cùng vẫn không được, cho nên, ta chỉ có thể tuyệt vọng đến nơi này tìm người, nếu như người không muốn cứu hài tử thì chuyện trước kia... ta có lẽ sẽ kể cho người biết.”

Thạch Mặc nghĩ tới tâm tình lúc đó, trong nội tâm không khỏi sợ hãi, trước kia hẳn thật sự sợ hãi sự thật này, hẳn không biết được lòng của Mị Ngạn Nhi đang nghĩ gì cho nên cũng không biết tương lai của mình cùng hài tử sẽ ra sao.

Kỳ thật, hiện tại hẳn vẫn còn lo lắng, hẳn không biết sự thật như vậy rốt cuộc Mị Ngạn Nhi sẽ xử lý như thế nào, oán hận, hận hẳn hay là không cần hẳn, hẳn cũng không biết, nhưng hẳn không nghĩ sẽ dấu diếm nữa, hài tử cũng có quyền có mẫu thân của mình, trước kia là hẳn quá ích kỷ.

Thạch Mặc dứt lời, hai người đều không biết nói gì nữa, ánh mắt Thạch Mặc đặt ở trên người hài tử, ánh mắt Mị Ngạn Nhi đặt ở trên người Thạch Mặc.

“...Vì sao đến lúc này lại nguyện ý nói cho ta biết?” Thật lâu sau, Mị Ngạn Nhi mới mở miệng hỏi, không biết có phải Thạch Mặc nghe lầm hay không, hẳn cảm giác trong giọng nói của Mị Ngạn Nhi có một tia chờ mong.

“Hài tử cần mẫu thân...”hắn nói ra nguyên nhân, nhưng không phải là nguyên nhân duy nhất.

Quả thật hẳn có điểm ích kỷ trong lời nói của mình, hẳn sợ dĩ nói ra là hy vọng lòng của mình có thể tìm được sự an ủi, không có bất kỳ giấu diếm, không có lừa gạt, chỉ có như vậy mới hẳn có thể đối với tương lai tồn tại một tia chờ mong, mà không phải một mực sinh sống tại nơi đó.

Về phần Mị Ngạn Nhi, nếu như nàng nguyện ý tiếp nhận hết thảy, nguyện ý tiếp nhận hẳn, hẳn cũng nguyện ý lựa chọn tin tưởng Mị Ngạn Nhi, tin tưởng nàng đối với chính mình cũng có cảm tình, tin tưởng bọn họ cũng sẽ có tương lai, nhưng là, nếu như nàng không muốn tiếp nhận hẳn, như vậy hẳn sẽ đem hài tử lưu lại, một người rời đi, hẳn tin tưởng Mị Ngạn Nhi sẽ chiếu cố tốt cho hài tử, chỉ cần hài tử có thể sống hạnh phúc, hẳn cũng không còn gì phải lo lắng, mặc dù sẽ thương tâm, sẽ tiếc nuối, nhưng là không ở bên cạnh Mị Ngạn Nhi, cũng không đại biểu là hẳn không yêu, hẳn yêu nữ nhân này, vô luận là khi nào, ở đâu, dù cho là rời đi, hẳn vẫn sẽ yêu nàng.

“Chỉ như vậy sao? còn người thì sao? Người có từng nghĩ cho chính người chưa?” Mị Ngạn Nhi phát hiện khiếp sợ qua đi chính là sự bình tĩnh, trong nội tâm có một tia cảm xúc ầm ập làm cho nàng mang theo loại cảm giác chờ mong.

“ ... ”

“ ... ”

66. Chương 66: Hết

” Chỉ là như vậy thôi sao? Còn người thì sao? Người có từng nghĩ cho chính người chưa?”

” ...Ta, điều đó không quan trọng. ” Thật sự không có gì quan trọng, chỉ cần người hẳn yêu có thể trôi qua vui vẻ, thì hẳn cũng vui vẻ.

” Đứa ngốc, người thật khờ, người làm sao có thể khờ như vậy, lúc trước sợ dĩ ta sai người ta hủy đi con của người, cũng chỉ hi vọng giữa người và ta sẽ không có khoảng cách nào, sẽ không còn tồn tại sự cố kỵ, mà không nói cho người biết cũng chỉ vì hi vọng lòng của người sẽ không cảm thấy thương tâm, tuy cách làm của ta có chút bá đạo, nhưng người vì sao lại rời đi chứ, thực tế còn mang theo con của ta, người có biết không, thời điểm ta phát hiện người đã biến mất, ta đã hoảng hốt cỡ nào, lúc đó ta mới phát hiện ra rằng người quan trọng với ta tới mức nào...”

Thời điểm mất đi rồi mới biết quý trọng có lẽ sẽ không áp dụng cho trường hợp hiện tại, nhưng thời điểm lúc mất đi rồi thì mới biết được tầm quan trọng của hắn cũng rất phù hợp với tâm tình của nàng lúc đó, chỉ là, tìm lâu như vậy lại như trước không thể tìm thấy, mang theo một chút tuyệt vọng, đem thế giới của mình đổi thành một màu xám im lặng.

” Tìm suốt nửa năm nhưng lại như trước vẫn không thể tìm thấy người, dù ta tức giận nhưng cũng đành chịu, lúc đó ta đã nghĩ, thôi quên đi, tìm không thấy thì cứ coi như là tìm không thấy, người đã không muốn đứng ở bên cạnh ta thì ta cần gì mà phải cưỡng cầu, trên đời này cũng không phải chỉ có mình người là nam nhân, người rời khỏi ta là sai lầm của người, sau đó ta đã lấy một nam nhân về nhà, ta tự nói với mình, ta sẽ mang đến hạnh phúc cho nam nhân này, ta đối xử với hắn rất tốt, tốt đến mức làm ta cũng cảm thấy tê dại, mà ta cũng muốn chứng minh rằng, ta cũng có thể làm ột nam nhân cảm thấy hạnh phúc... ”

Thời điểm buông tha cho việc tìm kiếm Thạch Mặc, nàng thật bình tĩnh, dường như không có một chút vết thương, nhưng thực tế, miệng vết thương vẫn như trước còn tồn tại, chỉ là rất sâu rất sâu, sâu đến nỗi nàng không cách nào trốn khỏi.

Đó là bí mật nằm ở nơi sâu nhất trong lòng nàng, chính nàng cũng không nguyện ý thừa nhận.

” Ta... ” Thạch Mặc có chút khiếp sợ nhìn Mị Ngạn Nhi, hắn thật không nghĩ tới việc nàng lập phi lại là vì lý do này.

Đột nhiên trong lúc đó, hình tượng Trọng Minh Thu được cưng chiều tựa hồ trở nên có chút đáng thương...

” Mặc, ta trước giờ luôn coi ta là nhất, tùy ý rồi lại kiên trì, từ nhỏ đến lớn chưa từng muốn lập đi lập lại một việc gì, hơn hai năm trước gặp được người, cũng là vì bị mẫu vương tính kế, đem đó ngoài cái dự vọng điên cuồng đến nóng bỏng, ta cũng chẳng còn chút ấn tượng nào, ta thật sự không biết người đó là người, ta cũng từng nghĩ tới sẽ làm cho người bị tổn thương, nhưng cũng không thể oán trách ta, ta không phải muốn từ chối mọi trách nhiệm, mà cũng tại vì người đã quá chịu đựng, chuyện quan trọng như vậy vì sao phải giấu diếm ta chứ, ta thật sự không dám nghĩ tới nếu hài tử không còn nữa, thì ta sẽ làm sao bây giờ, ta nên làm gì để đền bù cho người, lúc đó người hắn sẽ hận ta đến chết đi... ”

Vừa nghĩ thôi mà đã thấy đáng sợ rồi...

” Không, đừng nói nữa, ta, ta sẽ không hận người, thật sự không cần... ” Cho dù hài tử không còn nữa, thì hắn cũng sẽ không hận nàng, bởi vì hắn rất yêu nàng, chỉ là, hắn chỉ hận chính mình thôi...

” ...Thực xin lỗi, thật sự xin lỗi, vì những việc trước kia, Mặc, ta biết ta đã làm sai rất nhiều, tổn thương người rất nhiều, nhưng, người có thể tha thứ cho ta không? ”

Đối với những việc mà mình đã làm với Thạch Mặc, Mị Ngạn Nhi cũng biết không phải cứ một câu xin lỗi là có thể đền bù, chỉ là, nàng lúc này ngoại trừ câu xin lỗi cũng không biết nói cái gì nữa, những tổn thương trong lòng Thạch Mặc trước kia, nàng cũng chưa từng trải qua, cũng chưa từng lĩnh hội được, nhưng nàng biết rõ, nhất định là rất khó chịu.

Thạch Mặc không thích khóc, thật sự không thích, chịu nhiều đau khổ như vậy, chịu nhiều ủy khuất như vậy, Thạch Mặc cũng chưa từng khóc, nhưng khi nghe thấy lời xin lỗi của Mị Ngạn Nhi, hắn thật sự đã khóc rồi...

Thạch Mặc lặng lẽ rơi một hai giọt nước mắt, rơi trên bộ quần áo nhỏ của Niệm Nhi.

Mị Ngạn Nhi có chút khẩn trương nhìn Thạch Mặc.

” Đừng khóc, khóc cái gì chứ, đừng khóc... ” Tay Mị Ngạn Nhi lau đi nước mắt thay Thạch Mặc, nhưng lại phát hiện càng lau thì lại càng nhiều thêm.

” Khóc... Khóc... Đừng.. ” Niệm Nhi lúc này cũng phát ra giọng nói đáng yêu, bàn tay nhỏ bé vùng lung tung, như muốn an ủi Thạch Mặc.

Thạch Mặc nhìn thấy Niệm Nhi đáng yêu như thế, khóe miệng cũng nhiều hơn một nụ cười.

” ... Ta có thể ôm nàng không? ” Giờ này khắc này, Mị Ngạn Nhi có chút kiềm lòng không được hỏi.

Thạch Mặc có chút kích động gật đầu, chú ý đem Niệm Nhi đưa cho Mị Ngạn Nhi.

Mị Ngạn Nhi có chút ngốc ôm Niệm Nhi, trong mắt có vui mừng, có cảm động.

Nàng đã từng bỏ lỡ rất nhiều, cho nên hiện tại hi vọng duy nhất chính là không mất đi nhiều thứ hơn nữa.

...

Ngày thứ hai, Mị Ngạn Nhi nhận được một phong thư, là Mộng Nhi đưa tới.

Vương gia :

Xin tha thứ cho ta vì đã không từ biệt người, người đã tìm được hạnh phúc thuộc về người, hãy quý trọng, hãy cảm ơn nó, ta đã từng nghĩ ta sẽ mang đến cho người niềm hạnh phúc, nhưng thời gian cũng đã cho ta biết được một sự thật, sinh mệnh lại định rằng người đó lại không phải là ta, cho nên, ta sẽ lựa chọn rời đi, mang theo sự chúc phúc cho người cùng Thạch công tử.

Trân trọng, Âm Trữ.

...

Mị Ngạn Nhi xem xong lá thư, trầm mặc một hồi, sau đó chậm rãi nâng lên một nụ cười, sau đó giống như nghĩ tới điều gì, chậm rãi đi đến viện của Trọng Minh Thu.

Âm Trữ rời đi làm cho Mị Ngạn Nhi đưa ra một quyết định, không phải là về vấn đề trung thành, chỉ là hi vọng người mình yêu sẽ không bị tổn thương mà thôi.

" Rời đi, ta sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của người, ở lại, thì cũng nên biết an phận, đừng có vọng tưởng đụng tới Thạch Mặc, bằng không, cả Trọng gia và người đều sẽ bị chôn cùng. "

Làm như không sao cả mà uy hiếp, nàng chỉ nói ra sự thật.

" Người, sao người có thể đối xử với ta như vậy, trong bụng ta còn có hài tử của người, làm sao người có thể đối xử với ta như vậy? " Trọng Minh Thu không dám tin nhìn sự lạnh lùng của Mị Ngạn Nhi, không tin được những gì mà mình nghe được.

" Người biết là ta có thể làm được mà, kỳ thật, ta cũng không muốn đối xử với người như vậy, nhưng nếu như người làm phải việc gì không nên làm thì... ta chỉ có thể làm như thế thôi. "

Kỳ thật, Mị Ngạn Nhi cũng cảm thấy có chút áy náy, dù sao thì làm như vậy cũng không công bằng với nam nhân này, nhưng mà, vì người mình yêu, nàng không thể không làm như vậy!

Một người tàn nhẫn đều có nguyên nhân, người mình yêu bị người khác làm tổn thương, không phải sự tình tốt thì đều là tốt, cũng không phải sự tình xấu thì đều là xấu, cũng giống như cùng một sự tình nhưng nếu xảy ra trên những người khác nhau thì cũng sẽ có những cảm thụ khác nhau, đứng ở góc độ của mình thì đối đãi thế này cũng không có gì là sai, nhưng cũng không phải vì thế mà đem suy nghĩ của mình trở thành chính nghĩa!

Chúng ta có thể tàn nhẫn, cũng có thể lãnh khốc, bởi vì chúng ta có thứ gì đó muốn bảo vệ, là đúng hay sai thì cũng không sao cả, đứng trước người mình yêu, chúng ta vĩnh viễn sẽ là một chiến sĩ không bao giờ ngã xuống. (méo hiểu gì =_=)

...

Trọng Minh Thu nhìn bóng dáng Mị Ngạn Nhi đã đi xa, hơn nửa ngày cũng không có phản ứng gì, trong đầu đã rối loạn đến mức không biết phải suy nghĩ cái gì...

Thật lâu sau... Thở dài một tiếng, tay Trọng Minh Thu vuốt ve cái bụng đã lỗi ra của mình, ánh mắt ảm đạm, dường như đã rơi lệ...

Không phải hắn không muốn buông tha, chỉ là hắn biết rõ hắn không thể buông tha, hắn được cưng chiều, nhưng hắn cũng có đầu óc, sống ở một gia tộc hiển hách, hắn cũng không thể nào chỉ là một công tử cái gì cũng không hiểu, cho nên hắn biết hiện tại đã không phải là thời điểm hắn muốn làm gì thì làm.

Hắn không muốn liều lĩnh đi phá hoại người khác, đó cũng đồng nghĩa với việc phá hoại chính mình, càng sẽ làm liên lụy đến gia tộc của mình...

...

Ba tháng sau.

” Ta muốn rời khỏi, nhưng ta có điều kiện! ” Trọng Minh thu ngẩng đầu nhìn Mị Ngạn Nhi cùng Thạch Mặc ở trước mặt.

” Người cứ nói. ” Mị Ngạn Nhi cũng không chút kinh ngạc nhìn Trọng Minh Thu.

” Ta muốn người chiếu cáo thiên hạ, nói rằng chính ta đã hưu người, chứ không phải là người bỏ ta, con của ta có thể ở lại, nhưng phải theo họ của ta, hơn nữa các người nhất định phải chăm sóc nó thật tốt. ”

Ở tại chỗ này cũng không còn ý nghĩa gì nữa, trước khi sinh ra hải tử thì hần cũng đã có quyết định.

Mị Ngạn Nhi nhú mày một chút, giống như đang tự hỏi mình.

Thạch Mặc có chút bất an nhìn Mị Ngạn Nhi.

” Người cho rằng ta sẽ đáp ứng? ” Mị Ngạn Nhi hỏi Trọng Minh Thu, ánh mắt lại nhìn về phía Thạch Mặc.

Thạch Mặc lắc đầu, chuyện tình vợ vẫn như vậy làm sao có thể đáp ứng chứ, tại xã hội này, sẽ không thể xảy ra chuyện một nam nhân có thể hưu nữ nhân!

Nếu như Mị Ngạn Nhi đáp ứng, nhất định sẽ bị người khác chê cười.

” ... ” Trọng Minh Thu quát cường nhìn Mị Ngạn Nhi, hần có thể lựa chọn rời đi, nhưng không phải là ủy khuất rời đi, kiêu ngạo của hần, cho dù có chết cũng không phải là thứ rác rưởi bị vứt đi.

Tim có thể đau nhức, nhưng trên mặt cũng phải cười!

” Được, ta đáp ứng người, bất cứ lúc nào người cũng có thể trở về thăm hải tử. ” Đáp ứng quá nhanh, Thạch Mặc kinh ngạc, Trọng Minh Thu kinh ngạc, Mị Ngạn Nhi cũng cảm thấy như thế thật là quá dễ dàng.

Chỉ là, ba tháng này cùng ở chung với Thạch Mặc, làm cho nàng cảm thấy cuộc sống như vậy chính là hạnh phúc của nàng, trong lòng cảm thấy thỏa mãn khi nhìn thấy nụ cười của Thạch Mặc càng ngày càng nhiều, nàng cảm thấy trong sinh hoạt của mình cùng Thạch Mặc cũng không nên tăng thêm nam nhân hoặc nữ nhân khác.

Hơn nữa nàng phát hiện nàng cũng không còn cảm thấy hứng thú với những nam nhân khác nữa, thậm chí mỗi ngày chỉ cần nhìn thấy Thạch Mặc, có được Thạch Mặc thì cũng đủ rồi, nam nhân này tuy không xinh đẹp cũng không ôn nhu, không có tài năng cũng không có khí chất, nhưng chỉ cần có hần ở bên cạnh mình, chính mình sẽ cảm thấy thật an tâm, cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy thỏa mãn...

Nàng cũng không phải là đứa ngốc, nàng biết mình muốn cái gì, vì thứ mình muốn, hy sinh một chút danh dự cũng không tính là gì.

...

” Ngạn nhi... Ta, không cần vì ta mà làm như vậy, ta không đáng... ” Hần không có tốt như vậy, nàng không đáng vì mình mà buông tha nhiều thứ như vậy.

Hành động của Mị Ngạn Nhi, làm cho hần cảm thấy uất ức.

” Haiz, Mặc, không nên để ta nghe những lời như vậy nữa, được ta nâng niu che chở trong lòng bàn tay thì nhất định phải tươi cười thật hạnh phúc, chứ không phải là cúi đầu rồi nói ra những điều làm ta cảm thấy tức giận, hiểu không? ”

Dùng ngón tay nâng đầu Thạch Mặc, Mị Ngạn Nhi nhìn Thạch Mặc, nghiêm túc hỏi...

Lông mi Thạch Mặc nhẹ nhàng run rẩy, nhìn Mị Ngạn Nhi gần trong gang tấc, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, khẽ gật đầu.

Đúng vậy a, một nam nhân được một nữ nhân che chở như vậy thì sẽ hạnh phúc đến mức nào, tương lai, thật đáng giá để chờ mong...

Dưới ánh mặt trời, hai bóng hình đan chéo vào nhau, trong người có ta, trong ta có người...

...

(toàn văn hết)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-lay-chang-banh-bao>